GRID MODORCEA

Editura alcris

BĂIEȚII de bani gata

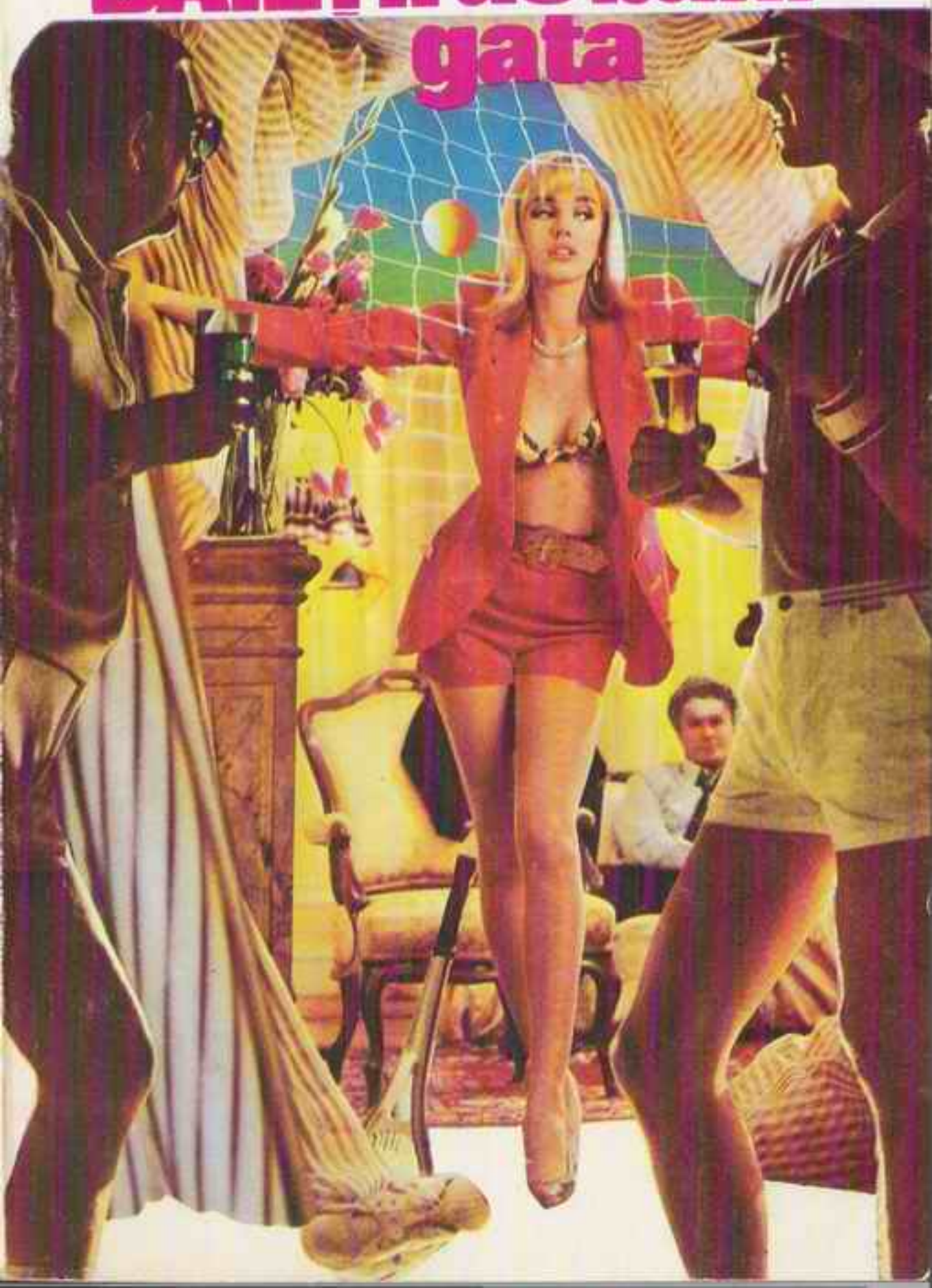

O carte zguduitoare despre violuri, crime şi dezmăţul din vârful piramidei comuniste. O galerie de portrete ale unor cunoscuţi „artişti de curte“ care întreţineau buna dispoziţie a puternicilor zilei. O galerie de personaje cunoscute în care Nicu Ceauşescu, Jeanina Matei şi alţi cunoscuţi fac din roman o carte ce-şi respectă reclama de mai jos.

Elena, zisă şi Leana, îşi supraveghea cele trei odrasle cu rânduri duble şi triple de securişti. Ea trebuia să ştie tot ce se petrecea cu urmaşii ei la tron. Dacă nu ştia în orice moment unde se afla vreunul din copii, era foc. Câte belele i-a făcut Zoia? Câţi securişti au fost daţi afară pentru că „fata ei cea isteaţă“, mai isteaţă ca fata lui Roşu-împărat, reuşea să se ascundă şi să nu fie găsită zile la rând.

THE BEST

ISBN 973-95966-5-7

Preţ - 700 lei

GRID MODORCEA

BĂIEȚII DE BANI GATA

Coperta: **Vasile Socoliuc**

ISBN 973-95966-5-7

GRID MODORCEA

BĂIEȚII DE BANI GATA

roman

EDITURA ALCRIS

București 1993

Redactor: **Aurelian Andy MICU**
Tehnoredactor: **Florica RADU**

Cu excepţia personalităţilor istorice şi culturale, orice asemănare cu persoane reale este pur întâmplătoare

I

Au luat-o pe şoseaua Kiseleff. În faţa lor era o Dacia condusă de o tânără. Ian clacsonă.

— Ce dracu' face aia, bă? Dă-te la o parte, proasto!

Tânăra de la volanul Daciei conducea relaxat şi asculta ce-i spunea bărbatul care o însoţea, aflat pe bancheta de alături.

— Să vedeţi ce vă fac, drăguţilor!, zise Ian.

Şi apăsă pe acceleraţie, iar botul Mercedesului său lovi spatele Daciei. Tânăra de la volan tresări odată cu izbitura. Pe chipul ei se întipări un amestec de teamă, instinct de conservare şi curiozitate. Se uită în oglinda retrovizoare şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Un Mercedes negru, ca un monstru, se depărta şi apoi izbea în biata sa Dacie. Ce avea cu ea?

Însoţitorii lui Ian se prăpădeau de râs. Mai ales Nona, soţia lui.

— Mai izbeşte-o o dată!

Ian îşi îndepărtă Mercedesul şi îi făcu din nou plăcere Nonei. Tânăra de la volan, speriată din cale-afară, apăsă pe frână şi opri Dacia, în timp ce bărbatul de lângă ea striga pe geamul deschis:

— Ce v-a apucat, tovarăşi!? Încetaţi odată mascadara asta! Sînteţi nebuni? Chemăm miliţia!...

Dar Mercedesul luă viteză. Băieţii aflaţi pe bancheta din spate le făceau semne obscene celor doi din Dacia, care apoi coborâră din maşină şi, neputincioşi, priveau cât de şifonată era tabla, fără să priceapă nimic. Pe chipul lor nu se citea decât: „De ce? De ce?" Un miliţian era în apropiere. Deşi văzuse scena, acum se îndepărtă. Câţiva trecători curioşi făcură la fel.

II

Cine erau „nebunii" din Mercedes, care îşi permiteau în plină zi, în plin cartier prezidenţial, cu miliţieni peste tot, să se distreze astfel?! Chiar şi cel mai umil bucureştean i-ar fi spus celui neştiutor: „Păi cine să fie?! Băieţii de bani gata!"

Într-adevăr, românul de rând nu-şi putea permite să aibă Mercedes. Însemna că ori erau străini, ori erau „băieţi de bani gata". Dar nici un străin nu şi-ar fi permis în România lui Ceauşescu să facă ceea ce făceau „băieţii de bani gata". Deci cine erau ei? Fii de ştabi de grad zero. Adică fii de nomenclaturişti. Aşa cum exista un clan al puterii celor mari, al părinţilor, exista şi un clan al fiilor. Cu deosebirea că cel al fiilor

beneficia de toate avantajele părinților, avantaje pe care aceștia nu puteau să și le satisfacă pe de-a-ntregul dat fiind că erau prea ocupați cu „ciolanul". Nemaivorbind de faptul că „Balaurul", cum îl numeau ei pe Ceaușescu, era cu ochii pe ei, fie personal, fie prin armata lui de securiști. Desigur, și fiii aveau securiștii lor, vorba ceea: „În România omul și pomul!" Nu exista român adică să nu aibă umbra sa. Mai ales fiii de ștabi, cărora însiși părinții lor le puneau „supraveghetori" care să-i ferească de „rele". Dar odraslele se înțelegeau cu „umbrele" lor, făcându-le să se simtă și ele dulăi de rasă, mai aruncîndu-le din când în când câte un oscior! Așa că părinții nu prea știau ce făceau fiii! Aceștia își luau toate libertățile.

Evident, trebuie făcută o distincție între fiii dictatorilor și *ceilalți* fii. Elena, zisă și Leana, își supraveghea cele trei odrasle cu rânduri duble și triple de securiști. Ea trebuia să știe tot ce se petrecea cu urmașii ei la tron. Dacă nu știa în orice moment unde se afla vreunul din copii, era foc. Câte belele i-a făcut Zoia? Câți securiști au fost dați afară pentru că „fata ei cea isteață", mai isteață ca fata lui Roșu-Împărat, reușea să se ascundă și să nu fie găsită zile la rând? Odată nu au găsit-o vreo zece zile. Se ascunsese în mansarda unui bloc central unde stătea un vechi coleg de facultate. A fost dată de gol de sticlele

care se adunaseră la ghenă; numai sticle de băuturi fine, care au atras atenţia locatarilor şi, evident, securistului blocului. Zi de zi, la ghenă, se adunau grămezi de sticle cu etichete occidentale. Asta a dat, deci, de bănuit. Atunci au fost rotiţi mulţi securişti.

Dar „bomba" cea mare a fost odată cu Nicu, de ziua lui de naştere. Mama a vorbit cu fiul în preziua aniversării că vor veni, ea şi tata, la casa lui de la Biserica Albă să-l aniverseze. Deci, vizita părinţilor era anunţată. Şi a doua zi vin Nicolae şi Leana în vizită la fiul lor cel mai iubit, să-l felicite de ziua de naştere şi să-i dea cadouri, nişte „mici atenţii", ca de obicei, aşa cum îl învăţaseră de mic, pe odorul lor cel năstruşnic. Miliţia făcuse din vreme „curat în zonă". Vin părinţii la fiul rătăcitor, dar fiul... ia-l de unde nu-i!

— Iar rătăceşte? Pe unde?, întreabă alarmată zgripţuroaica. Nu ştia că venim? Unde e? De ce nu ne întâmpină la intrare?

Şi Nicolae şi Leana îi iau la întrebări pe securiştii însărcinaţi cu supravegherea lui Nicu. Ei dau din umeri şi scrâşnesc printre dinţi câte un „Nu ştim!"

— Nemernicilor! Afară! Nu sînteţi buni de nimic!

Nicu îi mituise pe „băieţi" (că şi „băieţii" aveau „băieţii" lor cu ochi albaştri) să tacă. Şi el, care,

ca și Zoia și Valentin, fugea de „iubiții părinți și conducători", nevrând să aibă de-a face cu ei, hotărâse să-și petreacă ziua de naștere la Poiana Brașov. Și cu cine? Cu „uteciștii" lui, cu tov Iteșescu și tov Bontu și tov Tomiță și tov Bondoc (pe care tocmai îl scăpase dintr-o mare încurcătură, fiindcă și amanta și nevasta îi făcuseră, în același timp, un memoriu către conducerea superioară de partid și Mama tuturor românilor dăduse dispoziție să fie mutat disciplinar la o casă de cultură dintr-o comună de pe lângă Giurgiu). Cum Nicușor avea însă câteva rânduri de securiști, până la urmă s-a găsit unul care să-și toarne „camarazii". De fapt, Nicolae avea omul lui printre ei, un paznic, pe care îl mituia mai gras decât o făcea fecioru-său și paznicul ăsta i-a spus! „Iubiții părinți și conducători" se urcă în mașinile oficiale și val vârtej ajung în două ore — întrucât toată șoseaua devenise „curată" —, la Poiana Brașov! Și pe cine găsesc acolo? Odrasla cea scumpă și haimanalele ei într-un chef nebun!

În urma acestei „descoperiri" bahice, au avut loc rotiri semnificative în ierarhia puterii, deși poporul nu a aflat niciodată cum de se putea ca așa, peste noapte, oameni abia numiți în posturi, ca Iteșescu la CCES, să fie dați afară! Comunicatele oficiale spuneau una, dar realitatea era cu totul alta! Prin CCES, de pildă, a umblat

zvonul că tovului Iteşescu i s-a spus de către Nicolae *„să laji* cultura în pace" şi a ajuns la Sălaj (normal, prim secretar). Bontu de la CC UTC a ajuns la Galaţi, secretar cu propaganda. Şi tot aşa! Majoritatea rotirilor din funcţii aveau cauze de acest tip, necunoscute de popor. Iteşescu a fost foarte bun amic cu Nicu. Sînt cunoscute — şi erau invidiate de către *băieţii de bani gata* — escapadele lor! Cînd Nicu se îmbăta primul, era mai rău, că-l punea pe bietul Ionică să meargă pe sub mese, să-i lingă pantofii, să spargă candelabrele de sute de mii de lei de la restaurantul de lux unde se aflau, iar uneori îşi dădea pantalonii jos şi-i zicea: „Pupă-mă aici!" Dar onoarea asta „pupincuristă" Nicuşor le-o acorda şi lui Bou, Teleagă, Dobitocu şi altor „fiare nomenclaturiste", cum le zicea el.

În general, avea o plăcere sadică să-şi îmbete şi apoi să-şi batjocorească tovarăşii de orgii, mai ales pe cei care se ţineau ţanţoşi, ca Iteşescu. Făcea ce făcea, aranja cu chelnerii, şi până nu-i vedea pe brânci, nu se lăsa! Şi-i trimitea ca pe nişte porci acasă, să-i vadă şi vecinii, să-i facă de râs. Aşa îi umilea şi-i stăpânea. Învăţase bine lecţia de la Papa.

III

Nebuniile de pomină ale lui Nicuşor, care uneori mai răsuflau şi prin popor, acopereau însă de minune mai micile şi desele nebunii ale

celorlalți *băieți de bani gata!* Rareori Nicu se băga în nebuniile lor. Cel care reușea să-i „magnetizeze" pe toți era Ian Clauner, fiul primului ministru, marele om politic și farseur Ghiță Clauner. O vreme Nicușor fusese prieten cu Ian. Dar amîndoi nu încăpeau în spațiul aceloraşi jocuri. Mai ales că Nicușor își disprețuia tatăl, pe când Ian și-l admira. Aproape fără excepție, mai toți *băieții de bani gata* își băteau joc de părinți și spuneau bancuri pe seama lor. Cum se întâmplă la „case mari", prăpastia dintre părinți și copii era o realitate creată chiar de istorie.

Nomenclatura, la noi, s-a creat din „nimic". După venirea tancurilor sovietice aduse de evreii pro-stalinişti, noii conducători ai României populare s-au selectat din oamenii de jos, de regulă analfabeți și fanatici întru ideile comuniste, ca Dej și Ceaușescu. Noii activişti s-au călit în „lupta de clasă", o luptă dură, pe care au cîștigat-o la școala intrigii, a politicii de culise, a șantajului din umbră. Ei n-au avut timp să învețe. „Dorința de a învăța a lui Ceaușescu", vorbă lansată de Clauner, s-a dovedit a fi o legendă. Pe noii activişti nu-i interesa decât puterea. Lupta de clasă din anii stalinişti a fost înlocuită apoi, în epoca Balaurului, cu lupta directă pentru putere.

La umbra hidoasă a acestei lupte, *băieții de bani gata* și-au putut vedea aproape nestingheriți

de treabă. Primitivismului părinţilor şi escapadelor lor „mârlăneşti", ei le răspundeau cu un comportament şi o viaţă occidentalizate. Nimic din ce era occidental nu le era străin. Nu numai că au putut colinda toată lumea, nu numai că s-au putut instrui ca Valentin sau Petre la Universităţi occidentale, dar au putut trăi în toată libertatea şi desfrâul, ca nişte adevăraţi fii de nababi, permiţându-şi orice, jucându-se cu dolarii, cu Mercedesurile, scăldându-se în whisky şi Kent, jucând Herghelia de la Mangalia la ruletă la Las Vegas sau cunoscând euforiile drogului. În timp ce Papa trăia din teleconferinţă în teleconferinţă, din şedinţă CPEx în şedinţă CPEx, din „vizită de lucru" în „vizită de lucru", el, feciorul de bani gata, o ţinea din escapadă în escapadă şi, în special, vedea non-stop filme *porno* şi vâna pipiţe.

De altfel, toată viaţa intimă a clanului *băieţilor de bani gata* se desfăşura în aventuri erotice, în tot felul de „legături primejdioase", cum ar fi spus Laclos. Pe cine puneau ochii, era vai de ea. *Băieţii* îşi pasau „fetele" unii altora, iar în timpul petrecerilor comune îşi povesteau plăcerile. Ian era cel mai invidiat de ceilalţi *băieţi,* pentru că avea un talent nebun la agăţat şi deflorat fecioare. Fiicele nu erau admise în clanul lor. Chiar clanul părinţilor avea repulsie pentru fete. Ei îşi persecutau nevestele când le năşteau câte o fată. Vroiau numai băieţi, deci, numai urmaşi,

căci fiecare se gândea că vine la puterea cea mare și că are nevoie de moștenitori! Ministrul apelor, Anton Viișor, avea patru fete și soarta lor nu poate fi descrisă. Băieții și-au bătut joc de ele „pe rând", până când Papa le-a găsit cu burta la gură și a trebuit să le trimită să facă raclaje prin străinătate, fără se afle Balaurul, pentru că în privința Decretului era ne-ndurător. Una din fete chiar a murit la operație, pentru că era în luna a patra și a dat în scris că acceptă pe propria răspundere „sacrificiul". Numai cea mică, Cristina, a vrut să nască, dar și-a dat copilul unei familii de francezi care l-a înfiat.

IV

O fiică mai avea și unul din frații Balaurului. O chema Daniela Ceaușescu. Fata avea o boală cumplită, era epileptică. Și se apăra de boala asta, făcând-o pe băiețoasa și fiind acceptată în clanul băieților pentru bancurile despre clanul părinților, pe care le spunea cu un haz nebun. În special despre Balaur scornea câte un banc pe zi. A fost acceptată însă până când, în chiar mijlocul unui banc, a apucat-o criza.

— Să n-o mai văd pe asta pe aici!, a tunat Ian și a cerut să fie schimbat și covorul unde biata fată căzuse și-și făcuse „numărul".

Dar într-o zi, un „doctor" din grupul băieţilor, pe nume Mihai, fiul bătrînului ilegalist Novac, a venit cu o idee „salvatoare":

— Băi, mi-a spus mie în India un fachir că dacă violezi o epileptică în timpul crizei, îi trece boala! Hai s-o salvăm pe Daniela, că-i fată bună şi mi-e dor de bancurile ei, să mai vină pe la noi!! Cine are curajul ăsta, să se culce cu ea când e într-o criză de epilepsie?!

— Du-te, mă, ce, eşti nebun?! Dacă moare?!, făcu Ian. De ce n-o faci tu, dacă tot ai venit cu ideea!?

N-a mai spus nimănui nimic, dar în altă zi, tot Mihai vine cu un adaus la idee:

— Ce-ar fi s-o măritäm şi să nu-i spunem ăluia de-o ia că-i epileptică şi când nunta-i gata, atunci îi spunem să nu se culce cu ea decât în timpul primei crize! Ce ziceţi?! Totu-i să găsim un prost, ca să i-o dăm momeală.

Şi peste vreo câteva zile Mihai i-a prezentat Danielei un băiat, pe nume Găunescu Hadrian. Îl chema exact ca pe bardul de la Gâlca. Era student la chimie şi avea o mare slăbiciune: vroia să parvină cu orice preţ. Era bun de gură, era şeful asociaţiei studenţilor pe facultate şi Mihai i-a şoptit că nu poate face un salt mai bun decât însurându-se cu o fiică de nomenclaturist. I-a promis că se ocupă el de „afacere". Şi i-a „găsit-o" pe Daniela. „Ce partidă mai bună vrei

decât o nepoată de-a tovarășului?!" Mama Danielei a fost de acord cu planul lui Mihai. N-a trebuit să-i mai ceară părerea soțului ei, pentru că fusese „pedepsit" pentru un timp la reprezentanța României de la Berna. Nunta s-a făcut cu consimțământul telefonic al lui Papa, prea ocupat cu sferele înalte ale politichiei ca să mai poarte și de grija propriei odrasle, pe care, pe deasupra, o și ura, pentru că vedea în boala ei blestemul care s-a abătut asupra familiei lui. Desigur, o ura și pe nevastă-sa, fiindcă din cauza ei și a fiicei lor familia lui n-a fost niciodată invitată la „curte", nu atât de către frate-său, Nicolae, cât de cumnată-sa, Leana, care i-a și spus: „Vezi, măi Sucă, dacă ai luat-o pe cioara aia, ți-a dat dracu un blestem pe cap!" Pentru Papa, deci, nunta fiicei sale îndepărta poate blestemul de familia lui. I-a spus nevesti-si să-i dea fiicei drept cadou de nuntă „apartamentul ăla din Cosmonauților".

Așa că lui Găunescu Hadrian i-a căzut norocul pe cap. Sau așa credea el, că l-a apucat pe Dumnezeu de un picior. Dar în noaptea nunții, Daniela nu i-a cedat, fiindcă așa a fost înțelegerea cu Mihai, căci și ea cunoștea și fusese de acord cu planul lui. Mihai și ceilalți *băieți* se chercheliseră la nuntă și se distraseră pe seama lui Găunescu Hadrian, care era uluit de atenția ce i se acorda, fără să priceapă apropourile lor.

— Acum eşti de-al nostru, băi, i-a zis Ian, dar să-ţi schimbi numele, auzi, nu-mi place să te confunzi cu poetul ăla de curte, e clar?

Şi Găunescu Hadrian s-a conformat şi şi-a schimbat numele în Ceauşescu Adrian, pe care şi l-a şi afişat pe uşa apartamentului din Cosmonauţilor. Din cauza chefului însă, Mihai uitase să-i spună lui Adrian micul amănunt, că Daniela e epileptică şi că să nu o dezvirgineze decât în timpul primei crize la care asistă. Daniela credea că Mihai îi spusese şi nu înţelegea de ce Adrian insistă să fie a lui. Ea îl refuza continuu. El îşi zicea că aşa trebuie să fie „ritualul" în lumea mare şi se obişnuise cu... aşteptarea. Mihai se luase cu *băieţii,* uitase de jocul acesta pe care îl credea „terminat" şi, desigur, punea la cale altă „afacere", căci Ian îl lua peste tot pentru imaginaţia lui fără concurenţă în astfel de jocuri. Şi aşa s-a întâmplat că Daniela a avut o criză de epilepsie şi Găunescu Hadrian — alias Adrian Ceauşescu — nu a profitat s-o dezvirgineze, dimpotrivă, s-a speriat şi s-a dus la mama-soacră şi i-a strigat că de ce nu i s-a spus despre boala Danielei, că şi-au bătut joc de el, că l-au tras pe sfoară, că el şi familia lui de la Bolintin sunt sănătoşi tun, că neam de neamul lui n-au fost epileptici sau sadici şi că divorţează. Dar Hadrian a devenit repede înţelegător cînd mama-soacră i-a promis că la

repartiție va pune umărul și o să capete un post care o să-i deschidă toate perspectivele și porțile dorite, din interior și din afară!

V

Lica era văzută tot mai rar printre „cei vii", căci față de o ființă normală arăta tot mai mult ca o „stafie". Urmașul tatălui ei îi barase încet-încet drumurile, îi tăiase toate legăturile, o izolase într-un apartament dintr-unul din blocurile din Piața 'Amzei și fosta „stea de cinema" a României anilor '60 avea să se stingă în uitare. Cei care o vedeau când ieșea din când în când să facă piața nu mai recunoșteau nimic din dolofana și „ofertanta" femeie de altădată! Ultimii ani din viață Lica și-i trăia sub imaginea acestei realități. Da, se mândrea că fusese „ofertantă", cum o alintase „descoperitorul" ei, zis Boss, cel ce avusese ideea de a o lansa în cinematografie. Desigur, Boss se lăuda peste tot că el avusese această idee. Dar și ceilalți amanți ai ei — și erau mulți —, în special Rectorul, despre care se spune că ar fi deflorat-o violent într-o barcă pe lacul Buftea, revendicau acest drept. De ce? Pentru că pasiunea „descoperită" a Licăi pentru cinema avea să fie benefică pentru întreaga cinematografie, influențelor ei, pe lângă Papa, datorându-se construcția Studioului de la

Buftea şi alte investiţii în aparatură, transporturi etc. Dacă nu murea Dej, ea ar fi realizat şi plănuitul tren rapid Bucureşti-Buftea, rămas însă şi până azi în stadiul de vis. Diferenţa dintre epoca Dej şi epoca Nicolae Dictatorul poate fi mai bine înţeleasă dacă urmărim „cariera" Licăi şi respectiv a *băieţilor de bani gata.*

— Prin Lică, le povestea admiratorilor săi compozitorul de curte Dorpovici pe una din terasele Castelului Peleş, epoca lui Dej a acordat o mare atenţie artei. Înflorirea teatrelor, a orchestrelor simfonice, a operei, a picturii şi mai ales a cinematografiei s-a produs atunci. Lica a fost la noi ceea ce avea să fie pentru cultura bulgară Ludmila Jivkova. Oricine discută cu generaţia de artişti ai „epocii Lica" înţelege ce ani rodnici pentru cultură au fost atunci. Puteţi să vă imaginaţi, bunăoară, câte opere s-au creat pe vremea lui Dej în complexul Peleş? Puteţi să vi-i imaginaţi pe aceste cărări monarhice, frumos pavate, pe Sadoveanu, Călinescu, Eftimiu, George Georgescu, Baranga, Jora, Preda şi toată floarea culturii româneşti? Vorbiţi cu Claudiu Negulescu, Laurenţiu Profeta, Henri Wald, Carmen Petra-Basacopol, care a fost cerută de Preda în căsătorie chiar aici, pe terasa asta, şi cu alţi artişti ai „generaţiei Mihai", cum îşi zic ei, şi veţi fi uluiţi cum vorbesc despre perioada Licăi în cultura românească! Ceauşescu, în schimb, a

oprit accesul artiștilor la Complexul Peleș! El a pus, de fapt, un Stop uriaș investițiilor în cultură. În Studioul de la Buftea, de pildă, nu s-a mai investit nimic de pe vremea lui Dej. Luminile culturii s-au stins încet-încet...

Lica a fost, într-adevăr, îndepărtată, izolată și „vânătoarea de vrăjitoare" asupra artiștilor s-a înăsprit. Leana din Găești a instaurat o adevărată dictatură asupra frumuseții, demnitari care aveau soții actrițe sau aveau slăbiciuni pentru cultură intrând definitiv în dizgrația puterii. Dar prăpastia dintre cele două epoci comuniste a fost creată de *băieții de bani gata.* Nici unul din ei nu a avut vreo slăbiciune pentru artă. Nici dictatorii și nici ei n-au iubit arta și pe artiști, au iubit doar puterea, banul și aventurile.

În ultimii ani ai vieții, Lica se gândea adesea ce còpii palide, ce banale erau aventurile ei amoroase față de orgiile actualilor *băieți de bani gata!* Ea nu se considera o fiică de bani gata! Ea muncise, ea își câștigase banii muncind, vânzându-și talentul, „pe care degeaba zic *ei* (se referea la dictatori) că nu l-am avut. Dacă ar fi iubit cât de cât arta, nu se ajungea la cultul dictaturii". Ea punea cauza principală a rupturii clanului Ceaușescu de popor — așa cum îi spunea prietenei sale Aristița —, pe seama acestei uri nefirești pentru tot ce însemna cultură.

— Numai arta te face mai bun, te face mai sensibil, mai uman. Cine n-a plâns la un film, la

un concert sau la o piesă de teatru nu poate fi numit om! Eu de câte ori văd *Tudor,* filmul care mi-a adus gloria, plâng. Spune tu, Tiţo, s-a mai făcut un film istoric mai bun decât Tudor în cinematografia noastră?

Îşi permitea să vorbească tare, căci fusese demult scoasă din joc şi chiar dacă avea microfoane instalate în casă, nu-i păsa. Ştia că este inofensivă pentru putere, dar nutrea în adâncul ei un fel de răzbunare. Vroia să scrie o carte de memorii ca să afle lumea, poporul, cât a suferit de pe urma Ceauşeştilor.

— Dar ce, numai tu suferi, îi spunea Aristiţa. Ce, eu nu sufăr? Pe mine nu mă persecută nebuna?! Nu mi-a interzis să mai apar la televizor şi în filme?! Şi când, acum, când sunt încă tânără şi frumoasă şi când simt că pot crea roluri importante!

— Ce fel de roluri importante?!, făcea Lica. Ea consideră că noi nu putem juca decât roluri de prostituate. Din curve nu ne scoate!

— E întruchiparea Satanei! O urăsc, o urăsc! Ştii ce face odioasa? Ascultă înregistrările pe care fiarele ei le iau când fac amor cu soţul meu! Mi-a spus Ionel, omul nostru de legătură, pe care Ştefi îl plăteşte cu bani grei! Asta face nebuna! A instalat peste tot microfoane. Nici un strop de viaţă intimă nu mai putem avea! De asta vin la tine, să ne mai răcorim amândouă, să ne mai eliberăm de spectrul odioasei!

Aristița credea că în casa Licăi era în siguranță și își descărca tot năduful. La teatru și în casă, singurele ei locuri de existență, nu putea scoate un cuvânt. Ca să doarmă, lua un pumn de somnifere. În fiecare zi stătea cu frica în sân să nu audă că soțul ei a fost rotit pentru că a ajutat Editura Academiei sau pe nu știu ce scriitor să scoată o carte oprită de cenzură. Era suficient ca cineva să-i șoptească „odioasei" o vorbă și ura Ceaușeștilor se abătea asupra lor!

— Mi-e frică mai ales — se confesa Aristița prietenei sale și mai nefericite — să nu vină într-o zi George (băiatul ei) cu șleahta lui Ian în casă! Fiindcă fac bairamuri prin rotație. I-am spus de atâtea ori lui George să nu se mai ducă împreună cu ei! Pentru că va veni ziua când îi vor cere să-i invite și el! „N-o să-mi ceară, mamă, îmi zice George, fiindcă pe voi nu vă poate suferi nimeni. Ce caută ăsta aici, a spus odată Ian, arătând spre mine. Dacă vrea să mai vină, să-și schimbe părinții!"...

— Așa i-a spus?! Idiotul!...

— Da, pe noi, că iubim cultura, ne consideră niște intruși în clanul lor și de aceea ne vânează peste tot și ne chinuie. M-aștept din clipă în clipă să vină șleahta lui Ian la mine și atunci praful se alege din casă, din tot ce am agonisit. Pentru că se îmbată și încep să spargă candelabre, televizorul, video, să facă baie în piscină și să

strice maşina sau să se joace de-a v-aţi ascunselea şi să golească dulapurile, să răscolească lenjeria, să intre în cămară şi pivniţă şi să spargă sticle, borcane şi ce-apucă!...

— Sau am mai auzit că au un obicei!, o întrerupse Lica. Nu beau, nu fumează, nu fac nimic, ci doar zic: „Ce tablou frumos!? Cât o fi costând? De unde l-aţi achiziţionat? Ce covor frumos!? Cât o fi costând? De unde l-aţi achiziţionat?" Şi tot aşa... îşi concentrează atenţia asupra lucrurilor de valoare din casă şi pe urmă se duc şi le şoptesc părinţilor lor cele ce-au văzut la tine în casă. Apoi aude odioasa şi îţi confiscă tot ce-i mai de preţ din casă!

— Asta nu-i nimic!,adaugă Aristiţa. Nu ştii de ce bietul Nizil a intrat în dizgraţie şi a fost retrogradat din toate funcţiile?! A fost Nicuşor la el în vizită şi a văzut-o pe doamna Nizil îmbrăcată cu o blană care eclipsa tot ce ştia el că avea maică-sa! Şi i-a spus ei. Şi odioasa a intervenit pe lângă Balaur şi ăsta a strigat: „Nu admit luxul în conducerea partidului!"... Şi aşa a zburat Nizil la Slobozia într-o funcţie oarecare!

VI

Într-o zi, Aristiţa intră la Lica râzând cu gura pînă la urechi.

— Ce-i, o întrebă curioasă Lica, ce s-a întâmplat?

— Çoedip! Ha! Ha! Coedip! Ha! Ha!, făcea Aristița.

Lica nu înțelegea.

— A fost la muzeul Enescu... odioasa... și a citit pe un afiș... Coedip!... Știi, era făcută litera O cu o grafică mai specială. Și ea a citit Coedip... și Ismena... Și a mai spus: „Ce nume e ăsta George Enescu?!" Ha! Ha!

Și Lica înțelese și izbucni și ea în râs. Era modul lor de a se răzbuna pe „odioasa". În fond, aici, în casa Licăi, se desfășura tragedia a două vedete de cinema... apuse, adică scoase forțat la pensie, datorită „capriciilor unei nebune geloase" și datorită jocului puterii. Nu le mai rămăsese decât să se distreze și admire reciproc. Petreceau ceasuri întregi împreună povestind, bând cafele sau sorbind din sticla cu whisky pe care o aducea Aristița în poșetă. Uneori se amețeau și se luau în brațe și dansau la neștire. Aristița se afunda, pisicindu-se, la pieptul voluminos al Licăi, căreia, în schimb, îi plăcea să-i mângâie pielea catifelată și fragedă a mai tinerei sale prietene. Se credeau departe în timp și spațiu, în Lesbos.

Câteodată, își imaginau că sunt în cabinele de machiaj și costume din Studioul de la Buftea. Și, răzvrătindu-se cumplit, se machiau strident și se îmbrăcau fistichiu cu tot ce mai rămăsese din garderoba Licăi (căci sărăcia o făcuse să-și mai vândă din lucrurile de odinioară), ca să-i facă — își ziceau — cât mai în ciudă odioasei!

— Dacă ne-ar vedea, cred c-ar crăpa pe loc!

— Mai bine ne-ar vedea Fellini, spunea râzând lasciv Aristița, și ne-ar lua în vreun film! Ce, eu nu sunt bună de vreun Satir, iar tu de Mama-Roma?!

— Dar degeaba ne-ar vedea, că nu ne-ar da ea drumul să plecăm!

— Oho!, eu cred că ne-ar da. Ne-ar vinde pe dolari ca pe niște curve! Totu-i să ne ia Fellini!

— Ce-ar fi să-i scriem?!

Și se puneau și-i ticluiau câte o scrisoare: „Dragă signiore... sau monsiniore..."

— Nu, asta-i pentru Papă... Ce-ar fi să-i scriem și Papei?!...

Și mai ticluiau o scrisoare și pentru Papă... Dar cine să le ducă la Roma? Cui să le încredințeze? Dacă le-ar trimite prin poștă, n-ar avea nici o șansă. I-ar da satisfacție tot „odioasei", căci oricum ar ajunge la ea și le-ar citi.

— Și ce dacă?! Hai să-i facem blestematei o cacealma, să-i scriem lui Fellini, făcea Aristița, că tot nu știe cine-i și o să creadă că-i vreun cod, ceva cifrat.

Dar întotdeauna jocul se termina în lacrimi. Lica îi spunea:

— N-are rost să trimitem nici o scrisoare, să nu-i facem rău lui Ștefi!

— Dar ea, odioasa, se aprindea Aristița, trebuie să știe că nu-i ușor să joci roluri de prostituate! E mai ușor ca o prostituată s-o facă pe actrița, decât pe o actriță s-o facă pe prostituata! La I.A.T.C. nu se învață așa ceva. Ciuma din Găești și-a vârât botul și acolo și a impus drept criteriu al admiterii urâțenia! Să vezi ultimele spectacole de la Cassandra! Numai urâte! De unde le-or fi găsit, nu știu! Cică sînt expresive!... Știi de ce m-au mătrășit pe mine?! Fiindcă — zicea Ciuma — introduc corupția în partid. Nu mă mai primește la curte și la nici o întâlnire oficială decât demachiată. Nu suportă să mă vadă boită și parfumată! Trece pe lângă mine și mă miroase ca pe-o cățea! Vrea să miros nu a Christian Dior, ci a closet. Ăsta-i mirosul care i se pare ei natural. „Să terminăm în rândul partidului cu țoape!" Zbiară ca o isterică. Auzi cine vorbește, ea, care are picioarele ca puse pe calapod! „Să terminăm cu aerul de Holivod!" Așa zice ea la Hollywood, Holivod! „Nu-mi place să ne arate străinătatea cu degetul că importăm un asemenea aer putred, stătut, burghez, artificial! Să fim naturale, fetelor!"

— Auzi, ciuma dracului!, strigă Lica. Așa a zis?!

— Da. Și mereu face apropouri la mine, că în partid n-au ce căuta actrițe boite. Și mai spune că ei îi place mirosul natural, care vine de la răsărit!

— Înseamnă că nu ştie cu câte kilograme de parfum se dau rusoaicele!

— Şi nici nu ştie că numai în Rusia actriţele ştiu să joace roluri de prostituate! E în tradiţia şcolii lui Stanislavski, care îşi trimitea elevele să facă trotuarul, ca să înveţe să se comporte ca o prostituată autentică!

— Lua-o-ar ciuma s-o ia! Să ajungă la zid cu neamul ei cu tot! Să n-aibă parte când o muri nici de popă şi nici de mormânt! Să-i piară urmele şi numele în deşertul urii! Să n-aibă cine o plângă şi să-i sece ochii celui care-ar încerca s-o plângă! Să-i crape bojocii-n paişpe şi inima să i-o mănânce câinii! Vai de noi!...

Aşa se terminau de multe ori întâlnirile lor, cu bocete şi blesteme prelungite.

VII

Daniela fusese acceptată iar de grupul lui Ian. Ea „uitase totul" şi revenise împinsă îndeosebi de nevoia de a-i mulţumi lui Mihai pentru binele ce i l-a făcut şi anume pentru faptul că Hadrian al ei era „animal bine" şi o satisfăcea la pat cum nici în visele ei cele mai erotice nu visase. La una din orgii, Ian venise cu o cunoştinţă din RFG, pe nume Clotilda. Vorbeau în engleză. Daniela, fire volubilă, deschisă, se împrieteni repede cu nemţoaica. Peste cinci minute îi povestea despre

amorurile ei cu Hadrian. Găunescu se plimba de colo-colo ca un păun. Clotilda era grasă, slinoasă, tunsă scurt. În timp ce asculta ce-i spunea Dani, îl sorbea din ochi pe Hadrian. La un moment dat, îi făcu Danielei o propunere:

— Îți dau cinci mii de mărci dacă mi-l vinzi pe animalul tău vreo trei nopți!

Dani îi răspunse spontan:

— Ai vrea tu! Nu-l dau! Nici măcar când sunt la chiuretaj... Știi, până acum Hadrian m-a lăsat de 17 ori gravidă, dar eu sunt epileptică, știi, și n-am voie să fac copii!

Apoi Dani trecu la alt subiect, la Zoia. Cică iar a fugit cu unul... să-l nenorocească. Pentru că atunci când zgripțuroaica de maică-sa află, nu-și varsă mânia atât pe odraslă, cât îl nenorocește pe cel care a îndrăznit să-i seducă fata. De regulă, îl îndepărtează, îl mută în alt oraș.

— O idioată! continuă Dani (Cine!? fiica sau maică-sa, nu precizează.) Eu, înainte de Hadrian, am iubit un inginer de la Târgoviște. Și trebuia să mă căsătoresc. Și mama și tata erau de acord cu el. Și ca să-mi facă plăcere, l-au adus cu serviciul la București. Numai că ticălosul, când s-a văzut cu un post bun aici, s-a declarat celibatar convins, fiindcă nu știu ce carte citise el pe chestia asta.

— Nu cumva e vorba de Tică?, interveni Mihai.

— Da.

— Păi l-am văzut mai ieri prin Cişmigiu împingând la un cărucior din care ieşeau niscaiva orăcăituri!

— Ce vrei să ziçi?

— C-ai fost trasă-n piept!

— Da, dar pe mine nu m-au părăsit ai mei cum o pedepseşte zgripţuroaica pe Zoia. O ţine închisă în casă până-i trece pofta de amor. Săraca, plânge şi suspină de ţi şe rupe inima! Şi colac peste pupăză, tâmpitu' de Nicuşor îi vâră pe sub uşă bileţele în care îi scrie să se sinucidă! El mi-a spus!

De câte ori se ajungea la numele luì Nicuşor, ca să-i facă plăcere lui Ian, gaşca începea să născocească bancuri pe seama lui sau să povestească ce năzbâtii a mai făcut în ultimul timp „prinţişorul", cum i se mai spunea celui mai adorat fiu al Balaurului.

— Aţi auzit ce s-a întâmplat ieri la Bordei? (un local unde trăgea Nicuşor). Era cu Jenica şi cu Voinea junior, dirijoraşul, de care-i mai nedespărţit decât de muzicala amantă şi ai fi zis că n-o să-l pizduie niciodată. Dar îl ştii pe Nicuşor. După ce se îmbată, nu ştie decât să dea chiloţii jos femeii de lângă el. Şi asta s-a întâmplat şi ieri. Dar l-a văzut pe dirijoraş acolo şi i-a strigat: „Ieşi afară pui de lăutăr că vreau să fut!" Numai că puiul i-a întors-o: „Te bag în pizda mă-tii, pui de cizmar ce eşti!" Nicuşor a

înlemnit! N-a îndrăznit nimeni să-l mai bage până ieri, așa, pe față, și pe țărănește, în aia a mă-sii! Și, parcă dezmeticit, s-a repezit după o perdea, unde era securistul lui, și i-a luat pistolul și a tras spre dirijoraș. Dar nu l-a nimerit. „În țara asta nu se poate fute!",a strigat. „Hai în altă parte!", i-a spus el Jenicăi. Și a luat-o, s-au urcat în mașină și au ajuns la Otopeni. Cu pistolul în mână, a somat vameșii și apoi piloții să-i dea un avion și să ajungă la Viena. Întâi a vrut să-l conducă „prințișorul", dar un căpitan i-a explicat că aici nu-i Bobocul, unde făcuse școala pe supersonice! Și peste două ceasuri, Nicușor își regula iubita la Viena, la „Imperial Hotel"!

Și, în final, cel care povestise, Jorj Pantera, fiul celui mai temut securist din țară, care avea aspectul unui burduf umplut (mânca tot timpul și, chiar și când povestise, o făcuse printre îmbucături), se înecă de râs, încât abia i s-au putut auzi ultimele cuvinte:

— Cred că și acum o bele**ș**te pe Jenica!...

— Ieși afară, boule!, strigă Ian la el, înfuriat mai mult pe sine că putuse să-l asculte pe idiotul din fața lui, care saliva de plăcere. Dar imediat îl bătu pe umăr, amintindu-și că acest „coleg" de bani gata era, prin taică-său, cel mai prețios și rapid informator, o adevărată comoară de scandaluri politice și extrapolitice.

VIII

Doctorul F., unul din medicii de casă preferaţi ai familiei Clauner, trebuia s-o facă adesea pe bufonul. De mai puţine ori era chemat pentru necesităţi medicale, cât pentru talentul său de a spune bancuri. Ştia că un medic bun, cum se spunea încă din antichitate, e cel care poate trata nu numai trupul, dar în primul rând sufletul. Or, calea spre suflet este umorul, sunt bancurile. Însă când era vorba de Clauner, nu orice fel de umor, nu orice fel de bancuri. Ci numai bancurile *porno. Băieţii de bani gata* nu gustau altfel de umor. Când se adunau la Ian, îl chemau pe doctorul F.

— Să vă mai spun câteva porcării?, îşi începea el recitalul.

— Daaa!!, strigau ei în cor.

— Puteţi să mă faceţi porc...

— Daaa!!!...

— Dar nu porc bătrân!

— Nuuu!!!

— Atunci ascultaţi! Vine unul la mine la cabinet şi-mi spune: „Domnu' doctor, daţi-mi o reţetă că nu mi se mai scoală". Ce să fac, îi dau o reţetă: „Te duci dumneata la brutărie şi cumperi cinci pâini negre, le tai frumos şi mănânci zilnic câte trei felii". Se duce omul la brutărie şi cere cinci pâini negre. Vânzătoarea se miră: „Cinci

pâini?! Păi de ce că se-ntărește!" „Da!?, face fericit omul nostru. Atunci mai dă-mi cinci!"... Sau alt caz. „Domnu' doctor, îmi zice într-o zi un bătrânel, cred c-am surzit, că nu-mi mai aud nici băşina! Ce să fac? Daţi-mi o reţetă". Îi dau reţeta şi-i spun să ia din medicamentul pe care i l-am indicat câte trei pastile după fiecare masă. „Şi o să aud?" „Nu, o să te beşi mai tare!"... Să vă spun acum una, tot atât de autentică, pe care mi-a zis-o amicul meu, Costică. Astă-vară s-a dus în Grecia şi s-a întâlnit cu un vechi camarad de-al lui, Vasilopulos, armator. Şi ăsta îl roagă să-i găsească o fată româncă, inocentă, cu care să se însoare. Vine Costică în ţară şi la un restaurant vede o tânără scundă, drăgălaşă, care i se pare nimerită pentru Vasilopulos. Intră în vorbă cu tânăra şi-i spune ce viaţă o aşteaptă cu armatorul. Fata acceptă. Îi dă o telegramă lui Vasilopulos, cum s-au înţeles, şi Costică se duce cu fata la el. I-o prezintă şi rămâne ca armatorul s-o cunoască mai bine şi să-i spună dacă e potrivită cu pretenţiile lui, dacă-i inocenta pe care o visează. Armatorul pleacă cu tânăra şi peste câteva ore vine la Costică şi-i dă un teanc de bani. „Îţi mulţumesc, -m-ai făcut fericit. Pe ea o căutam. Să vezi ce inocentă-i. Când am ajuns acasă, eu m-am dus în baie şi m-am dezbrăcat. Şi când am apărut gol puşcă şi mi-a văzut-o, n-a ştiut ce să facă cu ea şi mi-a luat-o în gură!"

După o „încălzire" de acest fel, cu glume pe care *băieții* le considerau decente, doctorul F. trecea la bancuri cu adevărat scabroase. Erau bancuri despre impotenți, homosexuali, lesbiene și despre tot felul de alte vicii parasexuale, cum ar fi *voyeurismul.* Și aici nu scăpa neatinsă nici „Ginitoarea din Găești", care avea o plăcere sadică să-și privească odrasla, pe Nicușor, făcând dragoste cu „curvele" lui, deși venea destul de rar să doarmă în camera sa din vila părintească de pe Primăverii (căci adevăratele plăceri și dezmățuri el le trăia în casa de lângă Biserica Albă, pe care i-o făcuse cadou Papa).

Sătui de atâta pornografie, *băieții* vroiau să încheie cu o „gustare" din politichie și-i cereau doctorului F. să treacă la „repertoriul lui Bulă".

— Bulă, îl întreabă învățătoarea — ataca abrupt dr. F. subiectul —, cum se mai numește orașul Oradea?". „După ultimele săpături, Fugidava!". „Bulă, unde se varsă râul Dâmbovița?" „În Metrou!" Bulă vine într-o zi la școală într-un costum nou-nouț, ultimul strigăt, de blugi. În altă zi vine cu un ceas electronic la mână, tot ultimul strigăt. Clasa e uimită. Învățătoarea la fel. În altă zi, Bulă vine la școală cu o mașină, care le ia maul la toți. Dar învățătoarea, de data asta, nu se poate abține și-l întreabă: „De unde ai toate lucrurile astea?" „De la mama". „Și mama ta ce e? Unde lucrează?" „E pecoaie, lucrează la PECO!"

Uneori intervenea în cascada „bulismelor", pe care le debita ca un demiurg al bancurilor doctorul F., și Dani, care însă era tare în bancuri despre Balaur. Dar *băieții* o întrerupeau violent, pentru că ea nu înțelegea că în povestea asta exista un ritual, un scenariu anumit. Dani încurca borcanele, pentru că i-o lua înainte instinctul de „bancuristă", cum îi spuneau *băieții* („Bancuristo!"), cât și ura pentru Balaur, răzbunându-se în acest fel pe faptul că el îi marginalizase familia.

IX

Când era invitat dr. F. nu se acceptau glume pe seama Balaurului. O astfel de temă era programată pentru altă „ședință de lucru" când era chemat de regulă Pete, un vestit scriitor de curte, ne-ntrecut în bancuri despre Balaur. Atunci Dani putea să-și dea drumul în voie și chiar era invitată special, ca să-l stimuleze pe Pete. Fiindcă erau mai spectaculoase „ședințele" în doi sau trei, când alternau vocile și gesturile, când „bancuriștii" erau, deci, puși în situația de a se concura. Dar asta se întâmpla rar, pentru că pe „specialiști" era imposibil să-i concurezi. Or, pe acești „specialiști" îi puteai număra pe degete.

De pildă, în bancurile despre ardeleni „specialist" era Bădia, „urătorul", cum i se mai

spunea celebrului actor care le ura „iubiţilor conducători" de Anul Nou. În bancuri despre olteni n-avea concurenţă Amza Pelea, dar pe el îl puteau „prinde" foarte rar, mai ales că avea un munte de personalitate şi nu putea fi cumpărat cu nimic şi trebuia numai Ian sau bătrînul Clauner însuşi să-i facă invitaţia personal. Aşa se petreceau lucrurile şi în cazul lui Toma Caragiu, un specialist în „şopârliţe", fire capricioasă şi năbădăioasă, care repede îi băga pe *băieţi* şi pe babacii lor pe unde au ieşit. Clanul jinduia după astfel de „specialişti", pe care însă nu-i putea constrânge în nici un fel să vină. Ei erau imuni datorită harului lor şi, ca atare, profitau de popularitatea pe care o aveau din belşug ca să-şi bată joc de putere *pe faţă* şi în orice împrejurare. Fericiţi erau securiştii care îi supravegheau, pentru că se bucurau zilnic şi nemijlocit de imaginaţia neîntrecută a acestor genii ale „şopârliţelor" şi bancurilor. Nici chiar Balaurul nu se putea lăuda că avea prea des onoarea să-i aibă în preajmă pe aceşti neîntrecuţi comedianţi.

De altfel, Balaurul şi consoarta sa trăiau mai mult izolaţi, ca şi Nicuşor. Ieşiseră prea de multe ori şifonaţi de la astfel de întâlniri. Om de casă, oaspete constant le era în schimb Pete, care îi ţinea la curent cu cancanurile din lumea scriitorilor şi a filmului. Dar Pete venea pentru un singur scop: să le bea whisky-ul! I-a spus-o

într-o zi Danielei, fără să-și dea seama că și părinții săi erau prin preajmă și că în față avea whisky-ul lor. De atunci, tatăl ei a dat poruncă slugilor ca să-i închidă lui Pete ușa în nas. Dar „prostia asta" (fiindcă „Sucă", deși marginalizat, era singurul care își iubea fratele) aveau s-o speculeze *băieții,* care i-au cumpărat cu destul whisky lui Pete timpul liber, deschizându-i toate ușile. Or, Pete, căruia îi plăcea să se simtă tânăr, adică să fie înconjurat de băieți care să-i savureze cu gura căscată perlele, atâta așteptase. Se simțea printre ei mai în largul lui, mai ales că nu i se cerea în schimbul băuturii decât să spună bancuri despre Balaur, iar acest lucru îi făcea cea mai mare plăcere din lume. Nu pentru că putea spune bancuri politice, periculoase, ci să le arate *băieților* ce latinist era el, cât de original! Căci după fiecare banc urma un citat din latină pe rol de comentariu. Tot timpul îi dădea cu *Divide et impera, Dixi, Cogito, ergo sum, Dum spiro, spero, Exempli gratia, Ex nihilo, nihil, Omnia mutandur, nihil interit, Multum in parvo* etc. etc. Și normal că era original în oceanul de „engleziți" din jur. În adâncul său, Pete era convins că le dă *băieților* o lecție de patriotism, citându-l adesea pe Cicero: *Patriae solum omnibus carum est,* fiindcă numai un adevărat patriot știe latina, pe când de la ei, de la generația asta americanizată, ce patriotism poți cere! Ei și-ar vinde țara la ruletă ca ultimii „juni corupți", vorba lui Eminescu.

Pete îi observa pe băieţi şi îşi spunea că nu numai vorbirea le era stricată şi de împrumut, în orice caz la extrema cealaltă a „limbii marxist-leniniste", dar că şi fiinţa lor întreagă, gusturile, înfăţişarea..., nu aveau nimic „principial" (cum cerea de la mase linia partidului) şi mai ales nimic românesc. Îmbrăcămintea, tunsura şi în special urechile găurite de care le atârnau tot felul de cerceluşi, îi făceau să pară din Bali sau de pe altă planetă. „Băieţii" arătau în fond ca nişte fete, după cum „fetele" din anturajul dejist, generaţia lui Pete, deci, despre care îşi amintea destul de bine, arătau ca nişte „băieţi", mai bine zis ca nişte „bărbăţoi" şi era suficient să se gândească doar la Lica, despre care, între bărbaţi ca Pete, Boss sau Rectorul, se spunea: *„Te-a avut"* sau *„L-a avut"* şi nu *„Ai avut-o"* sau *„A avut-o"*. Deosebirea nu consta însă în esenţă, ci în formă.

X

În ceea ce privea problema viciului, a anomaliei sexuale, esenţa era aceeaşi. Şi în timpul lui Dej şi în timpul Balaurului prostituţia era practicată în cercul închis al puterii şi tolerată de ea, chiar dacă Ceauşescu dădea impresia unui incoruptibil. Pete nu înţelegea însă cum de un „mare patriot" ca Ceauşescu admitea ca *băieţii* să

se drogheze, începând cu odraslele lui! Sau poate nu știa, nu era informat?! Dar de văzut nu-i putea vedea?! Și era suficient să le vadă cercelușii!... Sau nici asta nu putea?! Sau putea și se făcea că nu observă?!... Dar ea, consoarta lui, care era „ginitoare"? Măcar ea și tot le „ginea" cercelușii?! Oare, se întreba Pete, nu discută între ei ce era cu moda asta la *băieți?!*

— Ei, măi Nicule, se alintă și ei, că doar i-ai trimis să studieze acolo! Așa-i dacă le-ai dat bani și au urmat Oxford și alte universități străine! Tu ai făcut școala la cizmărie și la Doftana, iar ei... de, altă generație...

— Dar ce vrea să însemne cercelușii ăia, Leano?

Dar Leana nu știa să răspndă sau nu vroia. Deși poate că nu-i explicaseră nimic informatorii.

Desigur, *băieții* aveau un regim preferențial, trăiau într-o lume absolut închisă, cu restricții totale de comunicare. Ca și „băieții" din cercul lui Dej, în frunte cu Lica, ei își consumau viciile doar în cercul lor strâmt, un fel de mafie cu reguli precise. Cine turna sau se abătea de la vreo regulă, cine trăda *omertà* (conspirația tăcerii), era eliminat. Informatorii lui Nicușor sau Ian nu puteau fi cumpărați de nimeni, nici chiar de părinții lor, care trebuiau să pună informatori la informatori. Era o plasă de ochi și urechi în care turnătorul repede se deconspira. Cei bătrâni

învăţaseră doar arta în ilegalitate, în „reţeaua celulelor". Nimeni nu avea voie, deci, să spună ce auzea sau vedea. Era mai bine pentru informator dacă nu vedea şi nu auzea.

Datorită acestui sistem însă, perfect pus la punct, *băieţii* aveau toată libertatea. Ei puteau chema pe cine vroiau şi puteau să vorbească orice, să înjure, să se destrăbălează, să audă bancuri, fără ca aceste defulări să aibă vreo consecinţă, fără ca cineva să suporte vreo privaţiune. Aşa că era posibil ca Leana să nu fi ştiut ce semnificaţie purtau cerceluşii. Pete ştia. El s-a amuzat în sinea lui când l-a văzut odată pe Jorj, de pildă, apărând cu cerceluş la urechea dreaptă. Ian i-a spus să şi-l scoată, că e cacealma.

— Nu e, jur! Dacă nu crezi, încearcă şi ai să afli!

Dar Ian nu era *homo.* El avea cerceluş numai la urechea stângă, semn pentru cei iniţiaţi că era „normal". Cel care avea cerceluşi şi la urechea dreaptă şi la cea stângă însemna că practică şi amorul normal şi că era şi homosexual. Sau cine purta doi cerceluşi pe stânga însemna că era bigam. Erau tot felul de astfel de semne iniţiatice, pe care le pricepeau numai *băieţii* şi cei ca Pete.

Dar pentru cei din afară, cum ar fi *stupid people,* expresie pe care *băieţii* o foloseau adesea şi în batjocură la adresa oamenilor simpli, asemenea lucruri puteau părea anormale. Din fericire, *stupid people* nu avea acces la aşa ceva,

fiind ținut la distanță, adică la respect, în primul rând de armata de gorile plătită de putere ca să le garanteze „urmașilor" siguranța și să le ocrotească libertatea viciilor.

Indiscutabil, își spunea Pete, această practică face parte din „politica de popularitate" a Balaurului și se aplică clar cu știința lui ! Chiar dacă se face că nu vede! Chiar dacă el, personal, e incoruptibil și face un cult din ideea de familist. Păi, nu toți mafioții zic că sunt familiști?! Ei pozează însă în postura asta, ca să-și ocrotească astfel mai bine clanul. Și ca să-și mențină puterea și popularitatea în sânul lui, închid ochii la tot felul de abuzuri și abateri de la „regula familiei". Balaurul îl avea, de altfel, exemplu pe „tătucu", pe Stalin, modelul său într-ale guvernării. Nu-i accepta oare „tătucu" fiicei lui, Svetlana, toate capriciile și libertățile erotice ?! Ba chiar el însuși o „călise", târând-o de păr în fața invitaților săi când nu vroia să bea vodcă. Sunt de pomină orgiile Svetlanei, pe care Balaurul le cunoștea bine încă din anii când studiase la Moscova și pe care acum le putea „aprofunda" din *Memoriile lui Hrușciov.*

Cartea i-o adusese chiar Pete în fascicole și cum Ceaușescu nu prea mai citea bine în rusește (de, trecuseră anii, mai uitase din cuvinte, că „scrie și Hrușciov ăsta într-o limbă!!!..."), îl rugase pe scriitorul lui de curte s-o traducă și nu

putea să nu recunoască faptul că se delecta la unele pasaje mai „sadice" destul de copios! Şi „ginitoarea" la fel. Pete ştia că trăsese *Memoriile* la xerox şi că le răspândise în „familie", altfel cum de putea să audă din gura *băieţilor* replici din ele?! De fapt, ei puteau să-şi procure cartea din Franţa sau Anglia şi să o citească în ediţii de lux. Aşa cum îşi procurau de acolo zeci de cărţi şi de reviste de scandal. De altfel, Pete putea vedea în casele lor fel de fel de „bazaconii" aruncate peste tot, mai ales reviste *porno* şi cărţi „criminale". Răsfoia din când în când câte o astfel de carte şi se întreba, dacă ar trăi în Franţa sau dacă aici i s-ar da voie, ar putea scrie („produce" era termenul exact) o asemenea marfă de consum?! Pentru el scrisul nu încăpea decât în cadrele „codului eticii şi echităţii socialiste", cum bine îl numise Balaurul, pe care îl admira sincer atunci când îi bea whisky-ul!

XI

Dar dacă se gândea bine, îl admira şi când era tratat doar cu sictirul *băieţilor!* Şi asta se întâmpla nu atât în momentele când era pe post de „bancurist", ci mai ales în momentele când era folosit în chip de „moralist". Adică atunci când era pus să comenteze în limbaj marxist-leninist, altfel spus, în „estetica limbii de lemn", filme ca

Satyricon, Cassanova, Ultimul tango la Paris și alte aemenea „interzise", pentru că Pete se considera, și aducea ca argument critica de specialitate, cel mai bun scenarist de la noi. Deci, el putea pătrunde în „mecanismul intim" al unor atari creații, putea avea acces la „subtilitățile limbajului cinematografic", chiar dacă pentru *băieți* numai practica singură conta. Adică în timp ce Pete se entuziasma de jocul unui Marlon Brando, de pildă, ei preferau să pună în practică, pe loc, perversitățile personajului, să le dea viață *in actu.* Plăcerea supremă era când Dani își tăia unghia de la arătător și le introducea pe rând degetul în anus. Tocmai de aceea Pete, care și el a trebuit să suporte odată „operația" asta, îl admira pe Balaur, pentru că îl considera „moral". El n-ar accepta nici măcar să vadă asemenea filme.

— Da, dar tolerează să fie subtitrate și difuzate în familie și mai ales să le vadă copiii!, îi dădu într-o zi replica Vuc, comediantul, când fusese chemat de *băieți* pentru o repriză de bancuri despre evrei și se nimerise să fie și Pete acolo. Auzi, „moral", când toată lumea știe ce chefuri trage și ce sadic e, cum își umilește miniștrii! Parcă tu mi-ai povestit că odată, la un chef vânătoresc, l-a pus pe Manea să se urce într-un pom că „vine ursu'!" Îl prefer pe Ghiță Dej, adăugă Vuc în aplauzele *băieților,* semn că

securitatea dezvăluirilor era garantată, şi argumentă: Păi ar fi în stare Balaurul „moralist" să audă bancuri despre el, cum era în stare Ghiţă? Am fost de faţă la un Revelion, când alături de mine şi Bănică mai fusese invitat cel mai mare bancurist al tuturor timpurilor, Mircea Crişan. Revelioanele, pe vremea lui Dej, erau fenomenale. Invita mulţi artişti. Păi cum să nu invite şi să nu iubească artiştii, când el se ţinea cu două vedete, Elvira şi Tina, reprezentanta noastră la ONU pe atunci, care era căsătorită cu Bumbi, dirijorul, un cunoscut *homo,* ce avea să ajungă, datorită relaţiei nevesti-si cu Dej, directorul Operei?!... Aţi citit cartea *Un petic de negreaţă* a lui N.D. Cocea? V-o dau eu. Acolo scrie cum le-a învăţat pe fetele lui să practice lesbianismul, ca să le pregătească pentru viaţă cică, fiindcă amorul între femei, ca şi cel între bărbaţi, e mai natural decât cel considerat normal!

— Ce ţi-am zis eu?!, făcu Jorj către Ian.

— Aşa scrie N.D. Cocea, continuă Vuc, într-o epocă dominată de erotismul celor două rafinate spirite ale culturii noastre, Henriette Yvonne Stahl şi Cella Delavrancea. Cartea lui a făcut carieră, dovadă că şi epoca lui Dej a fost o epocă *lesbi,* în prelungirea tradiţiei interbelice. Nu ştiu dacă Ana Pauker o fi fost lesbiană, nu cred, altfel Dej n-ar fi pus niciodată la cale scenariul cu

înlăturarea comuniștilor evrei din fruntea partidului!... Dacă ar fi fost, ar fi ținut-o aproape, cum le-a ținut pe toate celelalte femei din anturajul puterii, da! Păi, Tina, Danți, Soroama, Petronela, Elena Cerbeli, Elvira, Dană Drogea, Didona Corcescu, amanta lui Petru Groza, Ileana lui Chivu, Simoa Ghemotoc, care trăia cu Apostol și mai toate vedetele se țineau cu vârfurile din conducerea partidului... Păi când era câte un spectacol, venea Dej și cu tot biroul conducerii de partid și se așezau în primul rând, iar fiecare avea lângă el amanta! Iar șefa lesbienelor era însăși Constanța Perciun, ministresa Culturii!

— Asta da ministru' culturii, sări Mihai, nu conserva aia cu termen depășit care e Gâdilica! O lesbiană în fruntea culturii sau un *homo*, cum a fost Shakespeare, impune, dă personalitate, culoare, e garanție a libertății și a drepturilor omului... De aia, fraților, în timpul lui Dej cultura era în față, fiindcă omul nu era un puritan și un închistat și un labagiu, ca Papa al nostru!

— Păi știți cât i-a dat Dej pe un tablou lui Ciucurencu?, întrebă retoric Vuc. Cinci sute de mii de lei! Și lui Petru Dumitriu, pe romanul lui *Cronica de familie*, i-a dat nici mai mult nici mai puțin decât un milion! Și pe-atunci leul valora ceva.

— Gândiţi-vă numai că un salariu mediu era de 200 lei!, interveni şi Pete oftând. Călinescu, Arghezi, Sadoveanu aveau conturi la bancă, iar compozitorilor li se achiziţionau toate lucrările! Dej îi iubea pe artişti şi nu numai pe ei. Doctorul Haţieganu, de pildă, o celebritate, i-a cerut pentru o consultaţie 25 de mii de lei! Şi Dej nu s-a simţit lezat, dimpotrivă, a considerat că-i prea puţin şi i-a dat 50 de mii de lei!

— Aşa obişnuia, continuă Vuc. Nu ţi-aduci aminte istoria cu Arghezi?! Arghezi a plecat în Elveţia şi de-acolo i-a telefonat lui Dej şi i-a zis: „Dacă nu-mi daţi imediat 200 000 de franci elveţieni, rămân aici şi spun tot. Vreau imediat 200 000 franci!" La care Dej îi răspunde: „Aşa de puţin?!" Şi i-a dat. Şi când a venit în ţară, i-a deschis cont la bancă. Şi nu era Revelion să nu-i trimită o telegramă... Lui şi celor ca el, adică lui Călinescu, Sadoveanu, George Georgescu, Mihail Jora... De ce se purta aşa? Pentru că Ghiţă Dej se considera un om modest pe lângă asemenea titani, un biet pitic trecător!...

— Spune-ne chestia aia cu Mircea Crişan, interveniră *băieţii.*

— Păi aici şi vroiam să ajung, ca să vedeţi şi voi cine era Ghiţă Dej. Deci, eram cu toţi la Revelion la C.C. Meşele erau întinse şi toată lumea mânca, râdea şi vorbea în timp ce noi, eu

și cu Bănică, pe o mică estradă, ne străduiam să le acaparăm atenția, fruntașilor partidului și amantelor lor, cu o scenetă cu „Mielu". Nimeni nu ne asculta. Dar când a venit la microfon Mircea Crișan, toți au amuțit. Erau doi evrei, Iți și Știul, începu Vuc să-l imite pe Mircea Crișan și o făcea perfect. Iți avea aparat de radio și Știul nu avea. „Lasă, măi, nu-i nimica, îi spune Iți, ascult eu și când o fi ceva important îți telefonez și-ți spun și ție". Într-o seară Iți îi telefonează lui Știul și-i spune: „Chiar acum a anunțat la radio că Truman..." Dar n-apucă să-și continue vorba că Știul pune receptorul în furcă. Într-o altă seară, Iți îi telefonează din nou prietenului său: „Chiar acum a anunțat la radio că Eisenhower..." Dar Știul întrerupe și a doua oară convorbirea. Altă dată, Iți își informează prietenul: „Chiar acum au anunțat că Churchill..." Însă Știul îi închide și de data asta telefonul. Supărat, Iți se duce la Știul și-i zice: „Bine, măi, prost de mine! Eu caut să te informez, să-ți spun ce se mai aude la radio, să știi și tu ce se petrece în lume și când colo, în loc de mulțumiri, îmi închizi telefonul în nas! Vreau să știu și eu de ce o faci?" „Păi, măi, Iți, măi, tu nu știi unde ne aflăm?! Nu știi, măi, că totul se aude, că și pereții au urechi?! Vrei să ne... (și Vuc puse o mână lângă alta, vrând să arate ce voia să spună Știul, adică „să ne lege", „să ne aresteze").

Dacă vrei să-mi dai telefon şi să mă ţii la curent cu ce se petrece în lume, caută să vorbeşti, măi, cifrat, ce, n-ai făcut armata?! În loc de Truman zi T., în loc de Eisenhower, zi E., în loc de Churchill zi C. şi tot aşa... Deci, fără nume, măi, doar cu iniţiala numelui. Ai înţeles?!" „Că bine zici, măi, mare dreptate ai! Aşa o să fac!". Şi peste câteva zile Iţic îl sună pe Ştrul şi-i spune dintr-o suflare: „Măi Ştrul, măi, ai auzit, măi, ce discurs idiot a ţinut aseară Gheorghiu D.?!"

Băieţii se tăvăliră de râs. Când se mai potoliră, Vuc le explică:

— E absolut autentic. Mircea Crişan l-a adaptat ad hoc după un banc tot cu evrei. Era criza de alimente şi când evreii făceau rost de ceva, comunicau cifrat, cam aşa: „Măi, Dolfi, măi, am făcut rost de cinci kilograme de nisip *tos* şi o să-ţi dau şi ţie!" Voia să zică „zahăr tos", că atunci era zahăr cubic şi zahăr tos! Dej nu numai că nu se supăra pe astfel de glume ca aia a lui Mircea Crişan, ci îl poftea pe glumeţ la masă, alături de el. Avea umor, or lucrul ăsta e ceva rar la conducătorii comunişti, dovadă că cei mai mulţi dintre ei au fost sau sunt dictatori.

Pete era însă de altă părere, dar atunci nu mai interveni, să nu le strice buna dispoziţie *băieţilor*, fiindcă observase că Vuc îi cucerise de tot cu poveştile lui.

XII

De ani de zile Bădia era „urătorul oficial", cel care spunea de Anul Nou lui Ceaușescu și anturajului său Plugușorul. Nu de puține ori, când unii din *băieți* erau acasă, adică în țară și nu-și petreceau Revelionul prin străinătate, se ducea cu „urlătorii" lui după miezul nopții, după ce termina cu C., și le ura și lor.

— Că Plugușor ca al meu, spunea el, împletit numai din eresuri și cu parfum arhaic nu mai găsești cât îi hotarul de lung!

Ceaușescu, în afară de câțiva oameni de-ai lui de încredere, ca Bou și Dobitocu, fideli ca niște căței și cu mintea de găină, nu mai invita pe nimeni. „S-a înconjurat de oameni mai proști ca el și se distrează tot mai rar".

— Evoluția asta o să se termine așa, le povestea Bădia *băieților* într-o noapte de Anul Nou, după ce le spusese Plugușorul: O să ajungă să facă Revelionul singur, împreună cu cucuveua lui.

— Așa cum își face și concediul, adăugă Ian, vara la reședința lui de la Neptun; nu se duc decât el și ea. Nu l-a invitat niciodată pe tata. Nimeni nu mai pune piciorul acolo. În tot domeniul, ei sunt singurele ființe bipede. Nu vor să vadă pe nimeni, nici o altă făptură omenească. Îngrijitorii vin la 3 noaptea și lucrează până la 6

dimineaţa într-o linişte desăvârşită. Apoi dispar. Totul e să nu le simtă prezenţa. Altfel, fac crize. Când vin îngrijitorii, întâi merg la cabinetul medical de lângă piscină, unde li se face controlul sănătăţii şi sunt dezinfectaţi. Când ei se scoală, nu mai e picior de om pe acolo.

Bădia se scărpină în barbă, ca şi cum nu-i venea să creadă ce auzea, deşi el ştia şi mai multe.

— Anul ăsta a mers normal, dar să vedeţi ce mi s-a întâmplat anul trecut de revelion, reluă Bădia. Eram la Palat, cu plugarii mei. Ne pregătisem bine, ca de fieşce oară, şi aşteptam să vină preşedintele Republicii. Pe la orele 23, gorilele lui, ăia de la Securitate care erau acolo, primesc un telefon şi li se spune că Ceauşescu nu mai vine la Palat să petreacă Revelionul!... Atunci, le zic eu, pot da drumul la plugari să apuce şi ei Anul Nou acasă?!... Da, poţi!... Şi le-am dat drumul!... Pe mine, însă, m-au poftit la masă acolo. Că aveau mâncare căcălău, pregătită pentru El. Dar peste vreo 20—30 de minute, securiştii primesc alt telefon prin care ni se transmitea că trebuie să fim de urgenţă la Ceauşescu la Snagov, unde se afla, că vrea urare. Eu rămăsesem singur, cum v-am spus. De unde să-i iau, să-i mai adun pe plugarii mei? Erau doar în drum spre casele lor!... Ce să fac? Trebuia urare cu orice preţ!... Ne suim în maşini şi dă-i

bătaie într-acolo. Am ajuns la timp. Dar ce mă fac făr' de plugari? Văd eu alături de încăperea unde se aflau Ceaușescu și ai lui niște bucătari, care preparau bucatele. Și atunci îmi vine ideea ca toți bucătarii, bucătăresele, servitorii și cine mai era pe-acolo cu cratițe, cu polonice și cu gorilele pe deasupra, să facă zgomot și să hăuleasă când eu zic: „Mânați, măi!" Fac și-o repetiție mai mult prin semne, apoi deschid ușa de la salonul unde perecea Stăpânul casei, apar în prag și pun întrebarea de politețe: „Primiți cu plugul?" Ceaușescu și invitații lui stăteau la o masă nu prea mare. Să fi fost vreo zece perechi în total. „Vai, ce surpriză!", ciripesc niște cucoane. Ceaușescu îmi face semn de aprobare și încep. Numai eu mă aflam la vedere, ceilalți erau înșirați în hol. Și când ajung la „Mânați măi!", noii mei plugari se pun să bată în crătiți și să urle, mamă, mamă, făceau o hărmălaie ca la balamuc!... Teleagă, primarul Capitalei, care era și el acolo la masă, se ridică, nu știu din ce pricină, poate că i s-o fi părut suspectă hărmălaia aia, și vine spre noi. Trece pragul și când îi vede pe ăia în hol, în halate albe pe bucătari și pe fiecare cu câte o cratiță și cu un polonic în mână, în loc de clopoței, se ia cu mâinile de cap! Dar își revine repede și ca unul care înțelege situația, se pune să-i conducă pe urlători!... La sfârșit, când termin Plugușorul, pe care l-am trecut cam pe

scurtătură, Teleagă mă împinge înăuntru numai pe mine şi mă aşează la masa lor. Ceauşescu se uită la mine fix. Mie îmi îngheţase sudoarea pe tot corpul. Teleagă mă îndeamnă să iau ceva. Iau un picior de pui şi abia pot să muşc din el. Deodată, ca să spargă tensiunea asta, cei de la masă se scoală şi încing o horă în jurul meu. Da, în jurul meu, care rămăsesem singur la masă. Eu muşcam din piciorul ăla de pui şi ei dansau ca la carnaval. Eu aveam inima cât un purice, parcă eram ca o pasăre speriată într-o colivie şi ei jucau şi chiuiau mai mult pe muteşte ca nişte stafii. Juca şi El, era acolo în şir cu ei. Era şi El om. Era în cămaşă şi cu un coif de hîrtie pe cap...

Şi Bădia se şterse de transpiraţie, căci abia acum, după ce povestise, îşi venise în fire ca şi cum se eliberase de o piatră pe inimă. Ian îi întinse un pahar cu vin, el îl luă şi-l sorbi dintr-o singură înghiţitură. Apoi se ridică şi zise:

— Amu' mă duc şi eu, că m-aşteaptă muierea cu sarmalele-n cuptor!

XIII

O altă orgie făcută de Nicuşor îi înfioră pe unii dintre *băieţi:* după ce se distrase bine în casă la dirijoraş, le scoase pe fetele cu care era afară, în Parcul Ioanid, şi acolo, pe o bancă, le dezvirgină pe două din ele „cu sticla"!

— E o practică tribală, le explică One, poetul care le aduse vestea. Se practică în general în India. Dezvirginarea cu sticla era o modă și la noi prin anii '50. Țin minte că *Scînteia*, în '53, în numerele din 15 și 16 iunie, spuse cu precizie One, care avea o memorie proverbială, a combătut acest flagel burghez, retrograd, adus din țări sălbatice și practicat de unii declasați și la noi. Prietenul meu, scriitorul Mircea Palaghia, și-a notat cazul descris în *Scînteia* în Jurnalul său. În '56, când s-a petrecut rebeliunea din Ungaria, Palaghia a protestat împotriva intervenției sovietice. Securitatea l-a arestat și când i-a percheziționat casa, i-a descoperit Jurnalul. Un judecător, rău ca o fiară, a descoperit pasajul cu pricina și l-a acuzat pe Mircea că a practicat „dezvirginarea cu sticla", încercând să transforme un proces politic într-unul de moravuri ușoare, cum se zicea atunci. Dar mai mulți scriitori am fost martori la acest proces și l-am apărat pe Palaghia, aducând ca dovadă și acele numere din *Scînteia*. Dacă nu aduceam această dovadă, Mircea ar fi înfundat ani grei de pușcărie. Dar și așa a terminat tragic. Nu l-au iertat. În primul rând că l-au dărâmat psihic. Deși nouă ne spusese un prieten procuror că mărturiile noastre l-au salvat, totuși lui Mircea, în celulă, i se spunea că o să fie condamnat la 20 de ani închisoare și că mai bine... și i se punea pe

masă o lamă nou-nouţă! Zilnic i se sugera să-şi taie venele! Dar peste puţin timp a fost eliberat. Rezistase „ispitei". Din nefericire, la câteva luni după asta, în Gara de Nord, unde aştepta pe cineva, a trecut neglijent peste linii şi a fost lovit de o locomotivă care făcea manevre. A fost o lovitură uşoară, dar nişte indivizi dubioşi l-au luat cu o maşină şi l-au dus la spitalul de urgenţă, spunându-i că trebuie să-l vadă medicii, că poate are leziuni interne, deşi el putea merge şi nu simţea nici o durere. Acolo, la spital, i-au administrat tot felul de injecţii şi într-o noapte i s-a făcut rău şi a ieşit afară din cameră şi a mers la capătul culoarului la fereastră, să ia aer. Fereastra era deschisă. Se afla la etajul III. A doua zi a fost găsit jos, cu trupul zdrobit. Au spus că s-a sinucis. Au încercat s-o învinovăţească pe sora de gardă că a uitat fereastra deschisă. Dar eu şi azi cred că a fost omorât. Mircea era un om robust, optimist. De la dezvirginarea cu sticla i s-a tras totul...

În ceea ce-l privea pe Nicuşor, nu era nici o primejdie să i se tragă lui ceva din faptul că aseară, în Parcul Ioanid, dezvirginase două fete cu sticla. Nenorocitele, orice ar face, ele sau părinţii lor, nu aveau nici o putere, nu puteau reclama nicăieri, toate uşile le erau închise. Mai mult de un plic, „pentru despăgubiri morale", nu puteau primi. Nu i se întâmplase lui Nicuşor

nimic nici atunci când, pe o trecere de pietoni, accidentase mortal cu mașina o fată, o elevă ce venea de la școală. Se considerase, probabil, că era și el minor, că avea 17 ani! Nu i se întâmplase nimic nici anul trecut când, tot în Parcul Ioanid, un loc preferat, fiindcă era aproape de casa lui Voinea junior, dirijorașul, unde își organiza adesea escapadele lui erotice, dezvirginase o fată în mod sadic, îmbrăcând-o într-o piele de porc. După acest act „inițiatic" i-o dăduse lui Hadrian Găunescu, să continue el „operația".

Îi făcea, deci, o plăcere nebună să încerce tot felul de experiențe erotice. *Băieții* din jurul lui Ian păreau niște amatori, niște ageamii față de practicile primului *băiat de bani gata* al țării.

XIV

Desigur, toate aceste concluzii One și le spuse în gând, fiindcă și Mihai, pe care îl cunoștea mai bine, nemaivorbind de prietenul lui, Ian, nu era ușă de biserică, dimpotrivă, nici pentru ei nu exista lege. „Legea e făcută pentru proști", acesta era preceptul lor și al puternicilor tuturor timpurilor. Orice abuz le era tolerat. Clanul părinților îi ocrotea. De mici, din fașă chiar, fuseseră

crescuţi ca nişte privilegiaţi ai sorţii, ca nişte alintaţi şi cocoloşiţi sui-generis, ţinuţi în afara oricăror probleme, oricăror griji. Ei nu ştiau cè-s acelea lipsuri. Li se satisfăceau imediat orice nevoi şi capricii. La şcoală erau duşi şi aduşi cu maşina mică, de către şoferul lui Papa. Învăţătorul sau profesorul le punea „note din oficiu". Aveau nevoie de un disc, o carte rară sau vreo jucărie miraculoasă, a doua zi dorinţa le era îndeplinită ca prin farmec. Dacă-i era sete, servitoarea îi aducea pe tavă pahare pline cu sucuri, pepsi, lapte, apă minerală, să aleagă „prinţişorul" ce-i doreşte inimioara. Dacă le era foame, le aducea tot pe alese. Mai cu seamă rahat, cum povestea Dani că o duseseră odată ai ei într-o vizită şi gazda o servise cu de toate, dar ea luă numai din prăjiturile cu rahat.

— Văd că-ţi place mult rahatul, făcu gazda, să-ţi mai aduc.

— Da, zise Daniela, la noi în familie toţi mâncăm rahat cu plăcere, la care „Sucă", taică-său, om fără umor, i-a tras o palmă.

Aceste condiţii, care îi rupeau pe *băieţi* de adevărata şi marea realitate, le creau, în schimb, o realitate aparte, ultra pretenţioasă, cu riscuri mari însă în cazul când puterea lui Papa s-ar fi năruit. E drept că sistemul era în aşa fel construit încât cel odată intrat în nomenclatură,nu mai era „rotit" decât tot în interiorul ei. Cine a prins

gustul puterii, nu mai vroia în ruptul capului s-o piardă. Trebuia să fie anormal, să aibă microbul distrugerii în el, conștiință adică, să nu se gândească la copiii lui și la viitorul lor, cum făcuse Trofin, de pildă, care se nenorocise pe el și își nenorocise și fata. Aceste feluri de „devieri" erau însă abateri rare, excepții de la regulă. De la regula privilegiilor puterii. Conform acestei reguli, nomenclaturiștii aveau sentimentul eternității. Pentru ei nu exista decât o alternativă, decât o singură ordine a lucrurilor. Pe care o credeau fără moarte. Și fără moarte o credeau mai ales cei din afară, cei mulți, care priveau la lumea lor ca la fructul oprit.

Desigur, această ordine a lucrurilor, considerată o unică soartă, era acceptată de ambele părți. Pentru că era moștenită de la înaintași, de la părinți. Fără îndoială, pentru cei care au făurit-o, n-a fost ușor. Și acest lucru li-l spunea *băieților* îndeosebi Pete, care nu era de acord cu Vuc, când prezenta epoca Dej ca pe o epocă roză, senină, cu fața exclusiv umană, culturală.

— Știi de ce a fost arestat Petre Țuțea?, întrebă Pete și tot el răspunse: Pentru că a fost turnat că-l citește pe Emil Cioran!

— Păi dacă era interzis, ca și Mircea Eliade, pentru că fuseseră legionari?! îi replică Vuc.

— Pe mine nu mă interesează cu cine a votat

Eminescu! Adică opera omului e una, orientarea lui ideologică e alta!

— Şi dacă una se suprapune cu cealaltă?

— Operele unor Eliade şi Cioran n-au legătură cu legionarismul! Ele sunt valori atemporale şi trebuie luate ca atare, adică introduse obligatoriu în istoria culturii române. Tocmai în epoca stalinistă s-a forţat această suprapunere de care vorbeşti şi în numele acestui criteriu strâmb a fost abătut asupra culturii române un înger exterminator, un holocaust devastator, care a exterminat tot ce era valoare!

— Îngerul ăsta exterminator, cum bine zici, nu se născuse aici, era străin, avea în frunte steaua roşie, aşa că nu văd ce vină avea Dej!

— Da?! se aprinse Pete. Dar cine în 1954 l-a omorât pe Lucreţiu Pătrăşcanu, fiindcă a îndrăznit să spună că *mai întâi eu sunt român şi pe urmă comunist?*

— Cine!? Nicolski, un rus evreu, care i-a ţintuit glontele în ceafă!

— Dar cu acordul lui Dej, care era şeful statului!... Şi cine l-a întrebat pe tătucu Stalin: „Ce să fac cu duşmanii mei?" Iar tătucu şi-a mângâiat mustaţa şi i-a răspuns: „Mă, Dej, la voi nu-i nevoie de canale şi de şcoli de reeducare?!" Şi Dej a luat aminte şi a făcut Canalul şi şcolile de reeducare de la Piteşti, de la Gherla, şi de la Aiud, şi de la Sighet, unde şi-a exterminat toţi

dușmanii, într-adevăr, cu ajutorul unor unelte ca Nicolski. Și cine erau dușmanii ăștia? Studenți, muncitori nevinovați, intelectualitatea de vârf a țării, elita de care le e frică atâta comuniștilor. Hai să-ți dau câteva nume de astfel de „dușmani" care au făcut ani grei de închisoare, și uneori și-au lăsat oasele acolo: C.C. Giurăscu, Papacostea, Gh. Brătianu, Lupaș, Săveanu, Silviu Dragomir, cele două Alice, Voinescu și Botez, Mircea Vulcănescu, Petru Comarnescu, Noica, Păstorel Teodoreanu, Nichifor Crainic, Harry Brauner, pentru vina de a fi fost soțul Lenei Constante, secretara lui Pătrășcanu, Vasile Voiculescu, Edgar Papu și lista scriitorilor români e interminabilă. Se știe cu ce aroganță a brutalității i-a tratat un Leonte Răutu pe Lucian Blaga și Mircea Florian. În cârca lor se puneau tot felul de etichete, că sunt fasciști, naționaliști, reacționari, cosmopoliți, șovini, antisemiți, legionari, dușmani ai Uniunii Sovietice. Opera lor era băgată în tot acest infern exterminator și o broșurică precum cea a lui Răutu, *Împotriva cosmopolitismului,* echivala cu o condamnare la moarte a intelectualității române din acei ani! Să nu-mi spui mie că dacă erai declarat dușman al Uniunii Sovietice, nu erai de fapt dușmanul personal al lui Dej!

— Te înșeli! Dej era o rotiță într-un mare mecanism!

— Dar mecanismul merge prin pârghii, prin rotiţe. Dacă o rotiţă nu merge...

— E înlocuită!

— Vezi că ştii? Dar Dej n-a fost înlocuit! Înseamnă că rotiţa Dej a slujit bine mecanismul!

— Eu zic că el a fost un mare român! Şi că a aşteptat momentul s-o dovedească! Şi a dovedit-o! Nu putea s-o facă la început, că ar fi fost strivit de mecanism. Dacă nu ar fi fost el, ar fi fost altul! La început mecanismul era atotputernic, nu aveai cum te pune în faţa tăvălugului. Pentru mine popoarele sunt făuritoare de istorie, nu personalităţile. Ele sunt înghiţite de mecanism dacă nu înţeleg care e rostul şi *sensul* mecanismului, al tăvălugului. Dej l-a înţeles. Întâi s-a supus mecanismului şi apoi a spus stop!

— Că doar n-o fi spus stop comunismului, că doar nu şi-a schimbat culoarea!

— Nu, dar ne-a scăpat de bolşevism! A prins un culoar favorabil şi a ţâşnit în faţă! Ce-a făcut el e antologic, adică numai şi pentru gestul ăsta eu zic că a făcut cel mai mare act de românism! Întâi l-a chemat aici pe Hruşciov, ţi-aduci aminte, şi l-a îmbătat cu coniac de Segarcea, cel mai bun coniac din lume! Şi a scos de la Hruşciov vorba aia mare, că trupele sovietice şi-au îndeplinit misiunea, că pot să plece! Şi aşa a avut loc evenimentul ăla mare, că am putut să-i conducem

la gară pe militarii sovietici cu fanfara și cu flori cântând imnul Uniunii Sovietice și strigând trăiască veșnic prietenia româno-sovietică!

— Nu, se împlinise sorocul de 20 de ani cât se convenise să stea trupele sovietice aici!

— Vezi că ești prost! Dar de ce la puțin timp după evenimentul ăsta de adio, Dej a început o campanie împotriva sovietelor, arătând în discursuri fulminante ce rău ni se trage de la Răsărit și oprind exportul de alimente către sovietici și. închizând cu mâna lui conducta ce trecea pe la Reni, care de 20 de ani ne sărăcea țara de petrol!? Și din ce i s-a tras moartea, nu din schimbarea lui radicală de atitudine?!

— Vorbe! Poveşti!

— Mi-a spus mie chiar Apolzanov, generalul, când au fost la Varșovia, la tratat, că Dej a fost iradiat chiar pe scaunul pe care a stat la masa tratativelor. S-a prăpădit repede după aceea! Dej a curățat terenul, domnule, el i-a pregătit lui Ceaușescu drumul către politica de independență. Lui îi datorează Ceaușescu 68-ul, când a putut să-i sfideze pe sovietici în fața lumii întregi și să ia apărarea Cehoslovaciei!

Aici Pete crezu că are o sclipire și-i dădu o lovitură de maestru.

— Nu lui, ci lui Clauner! Dacă nu ar fi existat tatăl lui Ian să-l convingă pe Dej, care era pe patul de moarte, că cel mai bun dintre ei e

Nicolae, argumentând că e devotat partidului şi că are o mare dorinţă să înveţe, ne aştepta un rusofilism fără sfârşit, ucigător, că azi n-am fi îndrăznit, nici măcar aici, să discutăm astfel de chestii.

Dar replica asta nu le plăcu *băieţilor*. Ian, în primul rând, nu suporta să fie periat şi-i spuse revoltat lui Pete:

— Te bag în mă-ta cât eşti tu de scriitor, dacă mai vii cu chestii de astea aici! Să le laşi la uşă când mai vii, e clar?! Aici noi practicăm arta dezvirginării! Tăiem cu bisturiul în carne vie! Lozinca noastră e: *Fără anestezie!* Cine vine cu gogoşi şi cu sărut mâna, îl dau în seama lui Jorj să-l fută în cur!

Jorj, care era alături pe o canapea şi trăgea dintr-o „marihuana", fiind pe altă lume şi neputând fi atent la discuţie, când îşi auzi numele, bolborosi:

— Prezent! La datorie! Sunt gata să-mi servesc patria! Dacă am săpun Palmolive, servesc orice! În rest, nu-s dispus să-mi spurc mădularul nici pentru o fesă de dovleac!

Era un limbaj pe care orice homoxexual îl înţelegea, mai cu seamă amănuntul cu săpunul! Dar Pete sări peste bolboroseala lui şi-i spuse lui Ian:

— Pe crucea mea că n-am avut de gând să-l flatez pe bătrânul tău! Dar ce ţi-am spus, ţine de

istorie de-acum!

— Adică de istoria nescrisă, vrei să zici!

— O va scrie cineva într-o zi!

— Ia privește-l cum și-o ia la labă pe porcul ăsta de Jorj, cu o mamă alcoolică și cu un tată de care tremură toată puterea, chiar și Balaurul! Numai tu, care vezi scena asta, poți să te duci acasă și să scrii! Însă el știe asta și ta-su la fel. Știe că ții un jurnal cu tot ce se petrece în casele noastre! Știe chiar că ai scris că ai văzut-o o dată pe mă-sa cum dormea beată și goală pe masa din sufragerie! Crezi c-o să supraviețuiești, tu și Jurnalul tău?!

— Bine ar fi să supraviețuiască măcar jurnalul!, îi aruncă o strâmbă Vuc, care, când vroia el, era caustic și rău, așa cum însuși recunoștea că-l trădează chipul, fiindcă el susținea că după înfățișare, îi poți ghici oricui caracterul. Bine ar fi să te duci acasă și să scrii cum l-am văzut eu odată pe Clauner, la Casa Armatei, mâncând 50 de sarmale, în timp ce Balaurul, lângă el, mânca pâine prăjită cu-n ardei copt, fiindcă ținea regim! Dacă vrei să scrii adevărata istorie, trebuie s-o întorci ca pe-o mănușă. Partea nevăzută e cea mai interesantă, fiindcă e cea mai vie! Uite, știai că Petru Groza era cel mai futatore din România?! Avea o sculă... că o prindea cu o jartieră de pulpa piciorului, să nu-l facă de rușine prin adunări, la mese sau congrese, când se uita la

vreo fustă! Întreab-o pe Didona Corcescu, că mai trăieşte! Păi, nu era colţ din ţara asta în care să nu fi semănat vreun plod! Ţin minte că odată, la Turnu Severin, când eram într-un turneu cu teatrul CFR zis „Gheorghe Gheorghiu-Dej", unde jucam atunci, o femeie ca o năpastă, cu un corp şi cu cap pe care le remarcai dintr-o mie, m-a întrebat: „Ce face Pătru al meu?!" Şi a mai adăugat: „Când vine pe-aci să-şi vadă odorul?!"

— Tata spune — îl auzirăiar pe Jorj vorbind, însă de data aceasta mai inteligibil — că istoria lumii e istoria intereselor, că interesu' poartă fesu', or la asta nu se ajunge decât prin dictatură, fiindcă restul nu contează, e haos, e deosebire de păreri. Câţi oameni, atâtea opinii. Dacă laşi lucrurile să curgă aşa, nu mai obţii nici o înţelegere. La un interes mare, barosan, nu se ajunge decât atunci când pui mâna pe hăţuri şi-i dai bici! Hi! Haide! Hi ho!...

XV

În timp ce Jorj „călărea" mârţoaga intereselor, Vuc se afunda tot mai alcoolic în amintiri, adică la el amintirile curgeau direct proporţional cu numărul de pahare golite:

— Dej, începu el, l-a pus director la teatrul care-i purta numele pe unul Carata, care fusese maistrul lui la CFR. Carata ăsta era un om cinstit, dintr-o bucată. „Eu nu mă pricep decât la ciocan și știu una și bună, ne zicea el. Voi vă pricepeți la comicăriile ălea de pe scenă, voi sunteți specialiști, eu nu mă bag!...". Tocmai pregăteam o piesă coreeană, montare inedită în istoria teatrului românesc. Carata se ocupa, deci, numai cu organizarea , cu administrarea. Pe scenă ne lăsa să facem ce vrem noi. Dar din când în când ne întreba: „E gata piesa?"... Și într-o zi îi răspundem: „E gata!" El deja organizase premiera, dăduse invitații, vânduse biletele. Însă noi când am zis *e gata,* am subînțeles că *e gata pentru vizionare.* Carata nu știa că după fiecare piesă care se punea în scenă, urmau vreo douăsprezece vizionări până ce se aproba! La fiecare vizionare se mai cerea câte o modificare. Pe atunci în fruntea culturii se afla tovarășa Ofelia Manole, strămoașa Suzănicăi actuale. Totul se desfășura șablon. La sfârșitul vizionării, tovarășa Ofelia începea așa: „Felicit colectivul teatrului pentru munca desfășurată, ați lucrat bine, dar din punct de vedere ideologic avem de făcut câteva observații, trebuie schimbat în cutare loc și-n cutare loc, spor la treabă, la revedere, ne vedem peste o săptămână!" Așa s-a întâmplat și

acum. Dar Carata era acolo şi i-a spus: „De ce să ne vedem peste o săptămână, ne vedem mâine seară, la premieră!". „Cum aşa?! Eu nu am aprobat spectacolul!". „Dar l-am aprobat eu! Adică băieţii ăştia, că ei îs specialişti! Ei mi-au zis că-i gata piesa şi eu am organizat premiera!". „Nu se poate, trebuie contramandată!" „Nu contramandez nimic! Au spus ei că piesa-i gata, e gata! Mâine are loc premiera!". „Să ştiţi că o să raportez purtarea asta! Te trimit eu pe dumneata de unde ai venit!". „Şi eu te trimit pe dumneata la origini, adică în borta mă-tii, fiindcă de-acolo ai venit!" Ofelia Manole a intrat parcă-n pământ. Nu-i venea să creadă că a auzit ceea ce auziserăm cu toţii, cei ce ne aflam de faţă. Apoi şi-a revenit, a ieşit val-vârtej şi s-a dus direct la Gheorghiu-Dej. I-a raportat scena de-a fir-a-păr, în afara finalului. „Şi la urmă ce-a făcut, nu te-a înjurat cumva de mamă?!" o întreabă Dej. Şi ea a recunoscut. „Atunci să ştii că are dreptate Carata. El când înjură pe cineva de mamă, are dreptate". Şi aşa a avut loc premiera în ziua fixată de Carata.

Vuc respiră odată cu un nou pahar. Apoi continuă:

— Erau o idioţenie vizionările ăstea! Piesa era mai mult decât tâmpită, absolut pe linie, cum se zice, iar observaţiile Ofeliei Manole inutile. Mai coreean decât ceva coreean nu poate fi! Dar ea trebuia să facă observaţii, să amâne premiera, ca să se audă că lucrează, că-şi face datoria.

— Dar Constanța Perciun nu făcea la fel?, interveni Pete. Dar Popescu Dumnezeu?! Să vezi ce observație mi-a făcut mie deunăzi Suzănica! Mi-a citit un scenariu și mi-a spus că-i place, dar îmi propune o schimbare la pagina cutare, unde vorbesc eu de o *noapte americană!* „Ce nevoie avem noi într-un film românesc să vorbim de noapte americană?!... Ți-am schimbat eu și ți-am pus în loc «o noapte românească înstelată». E mai bine așa, mai mioritic!"... Eu n-am îndrăznit să-i zic că *noapte americană* era o indicație pentru operator. *Noaptea americană* e un procedeu tehnic prin care, filmând ziua, poți crea atmosferă de noapte!

— Așa cum a procedat Truffaut, zise Ian, în filmul care poartă chiar titlul *Noaptea americană!*

— Exact.

— Îi dau eu acum un telefon și-i spun Suzanei cât e de tâmpită!

— Să nu faci asta că nu-mi mai aprobă nici un scenariu!

— Dar de ce nu i-ai explicat?

— Fiindcă nu-mi place să râd de proști pe față.

— Fiindcă ești un papițoi laș! Numai la interesul tău te gândești.

— Mai bine papițoi cum zici tu, decât să pățesc ce-a pățit Vasile Nicolescu!

— Cine-i ăsta, nu-l cunosc!?

— Poet și fostul șef al direcției editoriale...

— Și ce-a pățit?

— S-a dus la Suzana şi i-a înaintat planul editorial pe anul următor. Ea l-a parcurs titlu cu titlu şi în dreptul unuia s-a blocat: *Istoria religiilor* de Mircea Eliade. „Ce-i cu băiatul ăsta, Mircea Eliade?!, face ea. După ce că are şi-un nume idiot, burghez, mai scrie şi *Istoria religiilor.* De religie ne arde nouă acum, când tovarăşul ne-a spus că sîntem la pământ cu rapiţa?! Nu ştie că religia e interzisă, că în filme şi cărţi nu acceptăm nici o biserică, nici o cruce, nici un popă?! Unde lucrează Eliade ăsta?! Ia să vină la mine, mâine, împreună cu secretarul de partid şi să-i scot eu din cap religia asta cu istorii cu tot!"...

Băieţii se porniră pe-un râs copios.

— Nu se poate! Fugi de-aicea! Nu-i de crezut!, ziceau ei.

— Pe crucea mea, e strict autentică. Oricâtă imaginaţie aş avea, aşa ceva nu pot să inventez pentru că iese total din orice logică!... Şi să vă spun mai departe. Vasile Nicolescu, auzindu-i aberaţia, a pufnit în râs, aşa ca voi acum, şi a început să-i explice că nu poate să-i îndeplinească dorinţa fiindcă Mircea Eliade a plecat din ţară în '37 şi că acuma e profesor de istoria religiilor în America, la o Universitate din Chicago! Suzana s-a înfuriat pe el şi l-a dat afară, apoi a chemat secretara şi i-a dictat o adresă prin care-l retrograda disciplinar, pentru imoralitate, la o

casă de cultură. Vasile Nicolescu nu a rezistat șocului și a paralizat. La fel procedase Suzănica, puțin mai înainte, și cu un director de Casă de filme, un Boss, v-am mai vorbit de el, care îndrăznise, la una din vizionările de aprobare a filmului *Ion*, să-i spună: „Doamnă, dumneavoastră de câte ori credeți că trebuie dat din cur până se face un copil?!" Însă Boss, un pilangiu și un porc notoriu, care a lansat-o pe Lica în cinematografie, e' tare-n replici. Și cum era și puțin aghezmuit, n-a rezistat ispitei și i-a spus ce v-am spus, ca o replică la observația ei că secvența în care Ion se culcă cu Ana trebuie scurtată, fiindcă Ion dă de prea multe ori din „popou", cum se exprimase ea cu gingășie. Acum Boss e bine mersi la Sahia-film, regizor! Dar din când în când mai „mănâncă căcat" la televiziune, cum îi place lui să zică!

— Păi vizionările cu Suzana sunt antologice, sări și Vuc să dea o gură de ajutor. La filmul *Concurs* a cerut să se taie gâfâiturile pe care le scoteau personajele lui Ștefan Iordache și Adriana Șchiopu dintr-un tufiș! „Măi copii, asta-i pornografie! Cine nu pricepe ce fac ăia în tufiș! Scoateți sunetele ălea vulgare că ne pierdem spectatorii tineri!" Și a vizionat filmul de câteva ori, până ce regizorul, care vroia s-o păcălească și se făcea că mai uită câte un geamăt de plăcere, a scos toate gâfâiturile. Așa a tăiat și din *Bietul*

Ioanide secvența când Ion Caramitru își dădea jos pantalonii ca s-o violeze pe una, proptind-o de-un copac, secvența din *Proba...* cu Tora goală...

— Icoana și sărutul îs interzise în filmele românești!

— Chiar și dacă n-ar fi interzise — îi zise Mihai lui Pete — tot tâmpite ar fi! Fiindcă avem niște regizori subdezvoltați ca niște găgăuzi! Eu aș propune să-i trimitem pe toți în Republica găgăuză să facă cinema acolo, poate că găgăuzilor o să le placă filmele lor. Zău, Pete, îmi cer scuze că și tu ești cineast, dar regizorii noștri nu-s buni decât să lucreze într-o astfel de țară, să edifice acolo mult visata școală de cinema găgăuză, parcă așa se zice, nu?!

— Dar nu există Republica asta de care zici!

— Vorbesc eu cu tata, interveni Jorj, și se rezolvă! O să auzim cât de curând de Republica găgăuză!

— Acolo nu se practică decât sărutul cu... nasul și crucea făcută cu limba în gura închisă!

— O s-o trimitem și pe Suzănica să fie șefa unui astfel de bordel în care nu se admite decât sărutul cu nasul! Și pe Iteșescu l-aș trimite să-i țină țucalul!

Băieții intrară în jocul lor preferat, în faza de prosteală.

— Ba eu l-aș trimite pe Bo Serge, zis Escrocul, ca șef țucălar al cinematografiei găgăuze. El are

experiența asta de pe vremea când se remarcase pe terenurile de penis ale familiei Clauner!, făcu Jorj către Ian, rânjind cu gura până la urechi. Nu-ți mai aduci aminte că mă-ta a doua sau a treia l-a lansat în cinematografie? Juca tenis cu bătrânul Clauner, iar în pauze penis cu nevastă-sa! Până când bătrânul i-a surprins în piscină imitând o scenă de amor din nu știu ce film!...

— Ieși afară, porcule!, strigă la el Ian.

— Yes. Mă duc acasă să mă pregătesc că plec mâine la Paris. Mă așteaptă iubita mea, Jean Marais!

XVI

După ce plecă Jorj, care spera să-l placă celebra vedetă franceză, așa cum ea îl plăcuse cândva pe Jean Cocteau, Vuc mai sorbi o înghițitură de whisky și o luă de unde rămăsese:

— În piesa aia coreeană era vorba de armata revoluționară coreeană care lupta împotriva ocupanților americani. Eu aveam de dat două replici în tot spectacolul. Așa că puteam fi disponibil pentru orice nevoie. La una din reprezentații lipsește Ion Severin, care deținea rolul principal. Regizorul de culise, unul care se uita așa, spanghiu rău, îmi spune că sala-i plină și că mie-mi revine misiunea să salvez

spectacolul, adică să joc rolul principal. La orice mă aşteptam să fac pentru teatrul meu, dar nu la una ca asta. Mă îmbracă repede în costum de comandant coreean şi mă aruncă în scenă. Nu ştiam nici o boabă din ce se întîmpla în piesă şi din ce trebuia să zică comandantul. Mă bazam pe sufleur. În prima scenă mă văd înconjurat de americani. Deci, logic, îs prizonier, îmi fac eu repede un calcul. Unul din americani îmi zice: „Spune, mă, de ce nu vrei să spui?" A, zic, vrea să-mi torn camarazii. Dar eu tac, nu zic nimic. Nici sufleurul nu-mi suflă nimic. Înseamnă că până aici m-am descurcat bine. „Nu vrei zā zici?! Bine!", spune «americanul» şi se aproie de mine şi-mi trage o palmă zdravănă. Eu stau şi mă uit la el şi nu ştiu ce să fac. „Ia ceva şi dă-i şi tu una!", îmi şopteşte un coleg din apropiere, îmbrăcat şi el în soldat american. Mă uit pe acolo şi nu văd jos decât un clopoţel. Iau clopoţelul şi-l pocnesc fulgerător, exact între ochi, pe «american». Colegului care îl juca pe anchetatorul american începe să-i curgă sânge dintre ochi. Şi cum era un munte de om faţă de mine, se apropie şi-mi arde o scatoalcă drept în bărbie şi mă adoarme la pământ. Noroc că tocmai atunci pică şi Ion Severin, când mă scoteau pe mine pe braţe, aproape mort, din scenă. „Ce te-a apucat, mă, să dai cu clopoţelul

ăla?", mi-au zis colegii când mi-am revenit. „Păi așa mi-a șoptit... sufleurul". „Ce sufleur? A fost Jules!"

Într-adevăr, eu nu mi-am dat seama, în emoțiile în care mă aflam, că cel ce-mi șoptise fusese Jules Cazaban, mare meșter în farse. Numai Tăutu, Dabija și George Georgescu cred că-l mai puteau egala în giumbușlucuri și umor. Când jucai cu Jules, trebuia să fii mereu atent, fiindcă era neîntrecut în arta păcălelii. Se gândea acasă ce altă farsă să-ți mai pregătească la următorul spectacol. Nu se repeta niciodată. Era ingenuos ca un Hermes. Într-o piesă românească, să vedeți, el era director și eu subaltern. Și el avea la un moment dat replica asta: „Du coșul la gunoi!" Eu trebuia să iau coșul, să traversez scena și să-l duc în culise și să-l golesc de hârtii. Normal, coșul era ușor. Dar la unul din spectacole când să iau coșul, văd că e cam greu. Însă mă prefac că e ușor. Jules pusese în el o mică halteră. Eu trebuia să trec cu coșul prin fața lui, fiindcă în timp ce mergeam, el îmi mai adresa câteva replici. În următorul spectacol vine replica: „Du coșul la gunoi!" Eu ridic coșul cu mare greutate. Pusese vreo patru haltere în el. Totuși reușesc să fac față și termin scena cu bine. A treia oară, se întâmplă așa: El zice: „Du coșul la gunoi!" Eu mă duc, apuc coșul, dar nu pot să-l ridic! „Du, mă, coșul!", repetă el. Eu mă

opintesc, dar degeaba. Atunci el vine la mine şi-mi spune: „De ce nu vrei, mă, să duci coşul la gunoi?!" Şi începe să-mi plesnească la palme şi să-mi tragă la picioare în fund, până ce mă scoate din scenă de-a rostogolul... Ce făcuse? Fixase coşul cu un şurub de scândura scenei! Uite ce-i dăduse prin minte!...

Lasă că ţi-o fac eu, mi-am zis. Şi la unul din spectacole i-am făcut-o! În actul doi el avea replica: „Ce-ai făcut, mă, cu banii?" Şi eu trebuia să-i răspund: „I-am băut!" Şi vine momentul când el mă întreabă: „Ce-ai făcut, mă, cu banii?" Şi eu de colo: „I-am fumat!" El se uită la mine, e o clipă derutat, dar reia: „Te-am întrebat ce-ai făcut cu banii?" Şi eu i-am răspuns: „I-am fumat!" El se plimbă puţin prin faţa mea, încolo şi încoace, şi revine: „Ia mai gândeşte-te, poate i-ai băut?" „Nu!, zic eu sigur pe mine. I-am fumat!" Jules începe să facă spume. După câteva momente de frământare, vine şi-mi zice: „Spune, mă, că i-ai băut, că nu mai putem continua piesa!" (fiindcă replica lui următoare se lega de răspunsul meu „i-am băut"). Dar eu o ţin tot pe-a mea: „I-am fumat!" Jules nu poate să se mai abţină şi, izbucnind în lacrimi, îmi spune: „Şi dacă te rog eu? Hai, în genunchi, te rog, spune că i-ai băut!" Satisfăcut, căci într-adevăr lacrimile şi îngenunchierea lui mi-au dat satisfacţie, am cedat creştineşte: „Ei bine, i-am băut!"

XVII

Când povestea, Vuc juca și trăia cu toată ființa încât era o încântare pentru *băieți* să vadă pe viu un comediant de valoarea lui dându-le mai pe nimic (câteva guri de whisky) adevărate recitaluri! Dacă îi făcea să râdă, el era mulțumit.

— Vedeți, zicea el, vă bucurați și voi de ce făceam noi în hulita epocă dejistă!

— Mă, tu aperi dejismul fiindcă ești căsătorit cu o dejistă!, i-o reteză Pete.

— Ba cu o violoncelistă!

— Dar a fost dejistă!

— Manuela, trecu la explicații Vuc, a vrut mereu să fie violoncelistă, dar a nimerit acolo în vârful puterii, din întâmplare. Era activistă la UTM. Avea 19 ani. Și la primele alegeri i s-a dat să răspundă de un sat de chiaburi în Banat, unde, oricum, nu-i putea influența pe alegători. De obicei, se trimiteau bărbați, că ieșea cu mardeală. Ea a fost trimisă mai mult formal. Prin alte părți se putea duce muncă de lămurire, îi mai puteu îmbrobodi pe oameni să voteze cu comuniștii, dar pe satul ăla conducerea comunistă de la centru nu conta, era pus dinaite la negativ. Însă Manuela mea a intrat din casă în casă, și-a făcut și ea datoria și le-a spus să voteze cu „Soarele", adică cu Frontul Democrat Popular, pentru că ăsta era sensul istoriei. Chiaburii îi spuneau:

„Vezi-ţi, măi, fată de treabă!" Dar la urmă, rezultatele au fost cu totul surprinzătoare. Când s-au numărat voturile, rezultatul a ieşit pozitiv. Când Dej s-a uitat pe liste şi a văzut că acolo unde ei nu sperau să câştige, au câştigat, a întrebat: „Cine a fost propagandistul?" Şi i s-a spus. Şi Manuela a fost chemată, au văzut ce pirpirie era, dar au felicitat-o şi au numit-o secretar cu probleme de tineret la Timişoara. Iar după două săptămâni a fost chemată la Bucureşti şi făcută ministrul adjunct al tineretului. Era ministru la 19 ani. Dar ea vroia să se facă violoncelistă. Şeful ei i-a spus că e vreme şi pentru asta. Însă e nevoie de ea acum ca propagandistă a tineretului. Făcea tot felul de munci propagandistice. Şi zilnic semna hârtii, legi, conturi. Nu-i plăcea funcţionăreala asta. Într-o zi, s-a dus la semnat cu o hotărâre foarte importantă. Se hotărâse ca la 9 seara să se întrerupă curentul electric pe motive de economie. S-a dus cu hârtia la Petru Groza s-o semneze. Petru Groza ia hârtia şi citeşte. „Cine a scris porcăria asta?, strigă el. Să te duci cu ea la Ghiţă (adică la Dej) şi să-i zici c-am spus eu s-o contrasemneze el întâi. Şi să-i mai spui că-l bag în aia a mă-sii!" Manuela se duce speriată la Dej şi-i raportează că „tovarăşul Groza nu semnează decât după ce contrasemnaţi dumneavoastră. Aşa mi-a spus să vă zic!" „Atât ţi-a spus?! N-a mai

adăugat nimic!?" Manuela, ce să facă? Cum să spună că Petru Groza l-a înjurat pe Dej! Și lasă capul în jos ca o mironosiță. Dej înțelege și-i spune: „Nu-i așa că m-a băgat de unde am ieșit?!" Ea zâmbește ușor, aprobator. „Ei, atunci înseamnă că are dreptate! Când Pătru mă înjură, e semn că-s pe cale să fac o prostie!" Și luă hârtia și o rupse în bucățele. Ăsta era Dej!...

După ce Vuc își schimbă locul potrivit după un alt pahar plin, continuă:

— Într-o zi a dispărut de pe biroul Manuelei un document important privind relațiile noastre cu Iugoslavia. Documentul nu trebuia să ajungă la Tito. Când i-a descoperit lipsa, Manuela i-a raportat șefului ei, care, între timp, se îndrăgostise de ea. A început să se agite, să întrebe încolo și încoace și până la urmă s-a dus și i-a spus lui Dej, care a dat imediat ordin să se închidă sediul CC, să nu mai iasă nimeni și să se facă percheziție. Documentul era atât de important încât pe cel pe care-l prindea, îl aștepta pedeapsa cu moartea. Când trecea de la un birou la altul, era contrasemnat. Ultima semnătură era a Manuelei. Dacă nu s-ar fi găsit documentul, o aștepta execuția. Din fericire a fost găsit sub casa de bani aflată chiar în încăperea lui Dej. Îl ascunsese acolo șeful său de cabinet, care îl sustrăsese și-l pusese bine, ca apoi, dacă nu s-ar fi descoperit, să-l introducă pe filieră. În urma

acestui episod, şeful ei s-a decis s-o mute, că era prea riscantă o asemenea muncă pentru o fiinţă aşa de delicată şi naivă ca ea. Şi i-a propus s-o trimită ambasadoare în ce parte a lumii îşi doreşte. Dar ea a refuzat şi i-a spus că vrea să se facă violoncelistă. Şi el i-a explicat că nu poate s-o ajute în direcţia asta, că asta însemna retrogradare şi i-ar fi stricat dosarul pentru toată viaţa. Trebuia s-o numească într-un post echivalent cu ministru adjunct. Şi i-a găsit. A numit-o şefa cadrelor în radiodifuziune. Ea nu s-a opus, a acceptat postul ăsta. Acolo făcea însă o muncă la fel de străină de fiinţa ei. Până într-o zi, când viaţa i-a oferit următoarea ocazie: a trebuit să participe ca membră în juriul unui concurs pentru ocuparea unor locuri în orchestra radio. În juriu erau tot soiul de personalităţi ale muzicii noastre de la acea vreme. A început concursul. Se puneau note. După audierea candidaţilor, la sfârşit, preşedintele juriului, Zeno Vancea, a întrebat-o: „Mai avem vreun dosar?" (fiindcă fiecare candidat avea un dosar voluminos, cuprinzând tot felul de acte şi referinţe). Manuela i-a spus că mai avem unul şi preşedintele juriului a zis „să poftească!" Şi ea a ieşit, ca şi cum trebuia să-l anunţe pe acest ultim candidat. Dar spre surpriza tuturor, a apărut chiar ea, şi-a pregătit instrumentul şi a început să cânte. Chipurile celor din juriu au trecut de la surpriză

la încântare. Nimeni nu știa că Manuela provenea dintr-o familie de violoncelişti. Normal, i-au dat note care i-au asigurat locul în orchestra radio. Şi aşa şi-a împlinit Manuela visul. A renunţat la postul de cadristă şi de-atunci a părăsit pentru totdeauna politica...

— Şi te-a întâlnit apoi pe tine, un alt caraghios apolitic, care v-aţi şi apucat să daţi ţării odrasle apolitice!, concluzionă dur Pete, văzându-l pe Vuc că era gata-gata să verse lacrimi melodramatice.

Dar însuşi Vuc pară cu o glumă:

— Ştiţi cum răspunde un ţăran din Banat la salut? Tu îi zici: „Bună ziua, bade!" Şi el: „De ce?" Aşa îţi răspunde: „De ce?" Dar un evreu? „Bună ziua, Iţic!". „N-am". Sau la Peleş, la Sinaia, Eftimiu se întâlneşte pe o alee cu Arghezi. Eftimiu, care era cu secretara lui, i-o prezintă lui Arghezi: „Secretara mea!". Dar Arghezi de colo: „Mai secretezi, maestre, mai secretezi!?" Sau alta, la fel de autentică. La Şcoala de partid erau trimişi şi actorii. Şi la seminarii se puneau tot felul de întrebări, însă uşoare, ca să nu existe surprize. De pildă, odată l-au întrebat pe George Vraca: „Cine este Vladimir Ilici Lenin?" Putea să răspundă ceva în genul: „Marele ideolog al popoarelor sau al comunismului". Dar Vraca rămâne o clipă pe gânduri şi apoi zice rar, cu vocea aia a lui ca un fluviu: „Lenin?... Păi despre

tovarăşul Lenin v-aş putea vorbi ore întregi, zile întregi... Pe ceilalţi doi însă nu-i cunosc!..." Sau pe Birlic îl întreabă: „Ce-i marxism-leninismul?". „Masis... lemnismul?!, face Birlic iute, pocind cuvintele, şi clipeşte la fel de repede din pleoapele ochilor lui miraţi. N-aş putea să răspund separat?"

— Faci tu ce faci, zice Pete, şi tot la dejiştii tăi tragi!

— Păi dacă e tinereţea mea acolo, mă!?, oftă Vuc. Şi a fost o epocă tare instructivă! Uite, *talentul...* Azi nu se mai vorbeşte de talent. Atunci talentul era totul. Cu definiţia lui începeau toate manualele. Lenin îl definise. Ruşii au fost primii în toate; ei erau la originea tuturor descoperirilor şi invenţiilor: Popov, Pavlov, Lomonosov, Mendeleev, Miciurin. O, ce amintiri ne leagă pe toţi de altoiul lui Miciurin!... Dar ce era talentul? O sumă de însuşiri care... Era aici o frază pe care o ştiam toţi pe de rost şi o puteam spune la orice oră din zi şi noapte ca un papagal. Nu se accepta nici o altă definiţie sau interpretare. Definiţia lui Lenin era tabu. Şi vine la noi în România în vizită marele actor Cerkasov, care ne uimise pe toţi cu rolurile pe care le-a făcut în *Alexandr Nevski* şi *Ivan cel Groaznic!*... A fost un mare eveniment pentru noi. A fost dus peste tot. A vizitat Studioul cinematografic de la Buftea, a avut mai multe

întâlniri cu organele superioare de partid, cu oameni de cultură și artă, cum scria *Scînteia*. Și la una din aceste întâlniri, i se ia un interviu. La un moment dat, reporterița îl întreabă: „Tovarășe Cerkasov, ce e talentul?" Și Cerkasov, cu un gest larg, înălțător, arătînd cu un deget spre cer, zice: „Talentul vine de la Dumnezeu".

Dar ca să-i facă plăcere și lui Pete, Vuc continuă așa:

— În timpul ăsta la Sighet sau în alte închisori personalități, precum Nicu Carandino, erau bătute până la leșin de oamenii lui Nicolski sau ai lui „Coco"-Mănescu, fratele lui Manea. Dimineața pușcăriașii erau scoși la raport. Și venea comandantul cu gardienii și întreba: „Are cineva ceva de raportat?" Și nimeni nu raporta nimic, fiindcă știau ce-i așteaptă. Dar într-o zi, după ce comandantul pune întrebarea de rutină, Nicu Carandino iese din rând și spune: „Sunt banditul numărul cutare. Raportez că mâncarea și condițiile deținuților sunt proaste". „Da?!", face comandantul și-i trântește o scatoalcă peste bot că-l dărâmă din picioare. Nu era greu, fiindcă și așa arăta ca vai de el, pricăjit, că abia se ținea pe picioare. Și cum era așa, căzut, gardienii încep să-i care la pumni și bocanci până ce „banditul" leșină. Unul aduce o găleată cu apă și o aruncă pe el. Carandino se ridică anevoie și intră în rând. „Mai are cineva ceva de raportat?", întreabă

din nou comandantul sigur de el. Carandino însă iese iar din rând şi spune: „Sunt banditul numărul cutare. Raportez că mâncarea şi condiţiile deţinuţilor sunt proaste". Comandantul, furios, jignit, îl pocneşte la fel de câineşte ca prima oară, după care gardienii îl bat fără milă până îl leşină. Aruncă o căldare cu apă pe el. Carandino îşi revine, se scoală şi reintră cu greu în rând. Comandantul iar întreabă: „Mai are cineva ceva de raportat?" Nicu Carandino, cu mintea lucidă, face iar un pas în faţă şi zice: „Sunt banditul numărul cutare. Raportez că mâncarea şi condiţiile deţinuţilor sunt proaste". Şi scena se repetă. Dar Carandino iese în continuare la raport şi iar îl bat, până când comandantul se plictiseşte şi îi trimite pe ceilalţi „bandiţi" în celule, iar pe el îl lasă acolo în curte, pe jos, aproape fără respiraţie, ca pe o cârpă terfelită.

XVIII

Această istorie i-a impresionat şi pe *băieţi,* fiindcă o vreme nimeni n-a mai scos nici un cuvânt.

— Mare pramatie şi Nicolski ăsta!?, făcu într-un târziu Daniela. Ce s-a întâmplat cu el? Pe unde-o fi acum? A murit?!

— Nu, îi răspunde Pete, stă frumuşel în centru, pe Olga Bancic, într-o vilă de ministru. E

pensionar, e bine mersi și de câte ori trec pe-acolo, îl văd în balcon dând mâncare la porumbei. S-a strecurat ca șerpii prin toată perioada asta! Dej a făcut cu oameni ca el istoria. Ciudat e că Balaurul i-a șifonat cam rău memoria lui Dej, căci avea nevoie să-și creeze o aură prin macularea înaintașului, acuzându-l pentru uciderea lui Pătrășcanu, în schimb, pe ucigașul acestuia, pe Nicolski, l-a scos basma curată, fiindcă prin anii '70 l-a decorat cu cel mai înalt ordin, cu Steaua Republicii! Mai înțelege dacă poți ceva din istoria asta!

— *Îl iubim nu pentru că este ce este* — declamă deodată profetic Găunescu Hadrian — *ci pentru că este unde este!*

— De unde ai scos-o?!, se miră Ian.

— De la tizul meu, care o declamă tinerilor săi adulatori prin parcuri și stadioane!

— Face el asta?! Atunci nu-l văd prea bine! Cenaclul ăsta a ajuns a doua putere în stat! O să-și frângă gâtul!

— Fanii lui deja strigă: „Găunescu și poporul!"

— E clar! I se pregătește prăbușirea. Știți cine strigă așa? Securiștii care au fost infiltrați printre spectatori. Cunosc scenariul... Va fi o înscenare, o diversiune sau un șantaj...

— *Șantajul și etajul,* zise și Vuc.

— Asta ce mai e?

— O vorbă a unui mare ziarist, Pamfil Şeicaru, dar care a ajuns să circule şi printre stalinişti. Cine vroia să urce, apela la şantaj! Era prqctica *number one* în ierarhia puterii comuniste.

— Era?! Vrei să spui că nu mai este?, făcu Pete.

— Mă rog, dacă zici tu! Eu ştiu ce era atunci! Pe spatele lui Lica, de pildă, mulţi au urcat multe etaje!

— Au şantajat-o cu cinema-ul! Dar ea a ajutat cinematografia numai pentru curul ei şi pentru picioarele ălea butucănoase ca o limbă de lemn! Cine nu ştie ce destrăbălată a fost! Aventurile lui Wolf-Lupeasca erau palide pe lângă ale ei! O lauzi degeaba! De ce să nu spunem adevărul?! A stricat familia lui Rădoi, lui Popescu, lui Lupu. Şi fata pe care o are, ştii cum şi cu cine a făcut-o? Cu Serghie, un bărbat pe care l-a agăţat pur şi simplu pe stradă. L-a plăcut şi l-a sechestrat apoi la Timişoara. Omul era din Iaşi şi era însurat. Nevastă-sa, văzând că nu vine acasă o săptămână-două, s-a agitat şi a aflat ce s-a întâmplat cu soţul ei. Şi s-a dus la Dej şi i-a spus ce şi cum, că fiică-sa îi strică familia, că îi rămân copiii fără tată, că n-a mai fost la servici de atâtea săptămâni şi o să-l dea afară... Dej a chemat-o pe Lica şi i-a poruncit să-l lase pe Şerghie să se ducă la servici! Şi Dej a intervenit să i se motiveze absenţele şi aşa Serghie nu şi-a pierdut slujba şi a

revenit în sânul familiei. Deși i-a născut o fată, Serghie ăsta n-a șantajat-o pe Lica! Vezi, regula aia cu „șantajul și etajul" nu-i valabilă peste tot!

— Nu, numai în ierarhia puterii când e vorba de marele ciolan! Nu prin șantaj a ajuns prietenul tău, Rectorul, unde a ajuns?! Fiecare țiitor de-al ei știa bine cine era Lica și ce vroia de la ea!

— Îmi pare rău, dar Rectorul a urcat etajele mizând de la primele alegeri pe cartea comunistă. Și eu la fel. Eram mai mulți prieteni. Și Rectorul ne-a spus: „Ne înscriem la comuniști. Dacă vor câștiga comuniștii, vom ajunge mari. Dacă vor câștiga ceilalți, avem unde s-o ștergem, la sovietici, că ei abia ne așteaptă, că știu cât de urât se poartă burghezia cu noi, comuniștii". Și ne-am înscris la comuniști și am reușit.

— Și azi sînteți amândoi în C.C. La voi e valabilă atunci formula: „Macazul și etajul" Bravos lovitură! Apoi ați descoperit-o pe Lica și ea v-a șantajat și voi ați urcat!... În timp ce amărâți ca mine făceau turnee prin toată țara cu o piesă coreeană!

Și Vuc reintră în nostalgia lui:

— De eram și noi fericiți în felul nostru, fiindcă eram actori la teatrul „Gheorghe Gheorghiu-Dej", cel mai iubit teatru al țării! Odată, la Alba-Iulia, să vezi primire, cu flori și covoare! Pe tren, pe vagonul în care călătoream noi, scria Teatrul „Gheorghe Gheorghiu-Dej" cu litere de-o șchioapă. Când am

ajuns la Alba-Iulia, toată gara era înţesată de lume. Ne-au întâmpinat cu fanfara. Fiecare actor când cobora, i se dădea onorul din tobă... Însă şefii oraşului erau fripţi. Primirea asta triumfală fusese pregătită pentru Dej. Ăsta era trucul nostru. Ne jucam cu focul, ce mai! Noi dădeam telegrama de la teatru că în ziua de cutare, cu trenul cutare, vine „Gheorghe Gheorghiu-Dej", nu mai treceam şi cuvântul „Teatrul". Dacă se întâmpla ceva, ziceam că la poştă s-a sărit cuvântul. Şi oamenii aşteptau să vină Dej... şi când colo veneam noi. Aşa s-a întâmplat şi la Alba-Iulia. Dar acolo a fost o pregătire mare, a fost mobilizat tot oraşul. Şi conducerea locală de partid, când şi-a dat seama cât s-a înşelat, a spus că ne plăteşte două-trei spectacole şi s-o ştergem, dar nu înainte de a merge în centru, la tribuna oficială, pentru că s-a pregătit o defilare. „Oamenii nu trebuie demoralizaţi. O să le spunem că tovarăşul Dej n-a putut veni, dar că a venit în numele său o delegaţie". Noi eram delegaţia aceea. Aşa că am acceptat ambele propuneri. Ne-am dus la tribună, am primit cu aplauze defilarea oamenilor muncii din oraşul Marii Uniri, apoi am luat „masa tovărăşească" şi banii şi ne-am urcat în tren, spre Bucureşti, conduşi tot cu fanfară şi flori, cum aveau să fie conduşi în '64 soldaţii sovietici în Gara de Nord!...

XIX

— De astfel de șantaje ne țineam și noi, își drese vocea Vuc. Cum se ținea și un sculptor, vestitul Zdrumcea, care odată, la Brașov, când era întâlnirea tuturor prim-secretarilor din țară, le-a comandat o statuie cu Lenin și Stalin dându-și mâna! Le-a luat banii pe loc, spunându-le că chestia asta „unicat în lume" era comandă urgentă de la Dej și urma să se pună, statuia asta, în toate județele. Dar el a plecat cu banii și i-a băut în Deltă, unde a stat o lună. Când Dej a aflat, s-a stricat de râs, cum a putut Zdrumcea să-i păcălească pe comuniștii lui!... Ei; să nu mă bucur de ce viață am dus noi atunci?! Și ce pâine albă mâncam?! Păi pâine albă-albă-albă ca pe vremea lui Dej n-am mai mâncat și nu cred c-o să mai mănânc vreodată! Și știți cum s-a ajuns la pâinea asta? N-o să vă vină să credeți!... Dej, când se întoarcea de la slujbă acasă, trecea prin fața casei lui Tudor Arghezi. Și mergea pe jos. Îi plăcea să se manifeste ca un om din popor. Și când doamna Arghezi era prin curte, el o vedea, își scotea șapca și o saluta. Într-o seară era și Arghezi în curte, la o masă. Tocmai se pregăteau să mănânce. Și trece pe stradă Dej. Îi salută pe soții Arghezi și dă să treacă mai departe. Dar Arghezi îl invită la masă, „că ți-o fi foame, tovarășu' Dej,

după o zi lungă de muncă". Şi Dej acceptă. Doamna Arghezi aduce bucatele şi când vine cu pâinea, Arghezi îi zice: „Nu de asta, de aia care mănâncă poporul!" Şi doamna Arghezi, la privirile aspre ale soţului ei, nu mai spune nimic şi aduce o pâine neagră, urâtă şi tare că abia putea s-o taie cu cuţitul. Dej ia o felie de pâine şi încearcă să muşte, dar scuipă: „Ce pâine-i asta?" „Nu ştiţi, tovarăşe Dej?! Asta e pâinea pe care o mănâncă zilnic poporul!" Într-adevăr, se mânca în vremea aceea o pâine neagră şi urâtă ca dracul. Dar după întâmplarea asta, pâinea neagră a dispărut. A dat Dej poruncă să se facă pâine albă pentru popor. Nu ştiu cum de-a aranjat. O fi oprit ceva din exportul de grâu către răsărit, nu ştiu. Dar de-atunci a apărut în magazine o pâine albă-albă-albă, cum numai în poveşti poţi citi!...

— Măi, dar de unde le mai scoate?, făcu unul din *băieţi.*

— Văd că s-a terminat băutura!?, se miră deodată Vuc.

— Da, s-a terminat!, zise Ian, cu o aluzie clară, semn ori că nu-i plăcuse istoria cu pâinea, ori că avea treabă.

— Ei, înghiţi în sec, Vuc, atunci mă duc şi eu, că mâine trebuie să mă scol devreme, să fac piaţa şi să ajung şi la repetiţia de la zece! Dar acum în final, la botul calului, cum se zice, şi limpăi şi ultimul strop de whisky care se scurse din pahar,

să vă spun una și mai autentică. V-am pomenit de Costică Dabija, mare actor, păcat că a murit tânăr, la 37 de ani!... Beligan și Național fuseseră în turneu la Moscova cu *Revizorul* lui Gogol. Avuseseră acolo un mare succes. La întoarcere, la gară, puhoi de lume pestriță și colegi care veniseră să-i întâmpine, să-i felicite. Chiar de pe scara vagonului, Beligan ține un discurs: „Frații lor, a fost nemaipomenit! Ne-am simțit extraordinar! Ne-au omenit cu de toate. Orice ne-ar fi dorit inima, ne-ar fi dat!" „Orice?", zice Dabija din mulțime. „A, tu erai Costică?, face Beligan. Ce bine-mi pare că te revăd! Da, măi, ne-ar fi dat orice!" „Atunci de ce nu le-ați cerut Basarabia?!"

XX

Nicușor, fiul unui paranoic, care la rândul lui era fiul unui alcoolic notoriu, Andruța din Scornicești, mai intră în istoria abuzurilor pe care le făceau în culise *băieții de bani gata* cu altă ispravă de pomină, în urma căreia muri un soldat. Desigur, nu trebuie neglijat din structura de criminal și depravat a „prințișorului" nici sângele demonic moștenit pe linie maternă. Leana din Găești avea pe conștiință multe crime oribile, care i-ar fi înfiorat și pe intriganții casei Borgia. Era cunoscută, de pildă, istoria cu medicul

ginecolog aruncat de la etajul spitalului „Elias" pentru că a refuzat să-i facă raclaj adorabilei Zoia. „Aruncaţi-l de la etaj!", a strigat furioasă odioasa, când a auzit că cineva îndrăzneşte să i se opună. Ea dădea porunca şi urmărea „cazul" cu o obsesie diabolică până se „rezolva". Nimeni nu se putea sustrage de la „datorie". Altfel, dacă nu executa ordinul, putea deveni repede victimă din călău. Vina pentru crimele ei era întotdeauna suportată de alţii. În urma unor astfel de abuzuri extreme, Balaurul, ca să închidă gura lumii şi să se creadă că a luat măsuri, că a făcut dreptate, opera rotiri de „răsunet mondial".

Isprava lui Nicuşor, care putea ameninţa, deci, viaţa de huzur a *băieţilor*, fie că erau mai din preajma lui, fie că erau mai din margine, i-o povestise lui Ian un paznic de la vila „Salcia" din Neptun, unde obişnuia să tragă vara, cu suita lui, „prinţişorul". Ceauşescu avea aici, pentru clanul lui şi pentru unii invitaţi din afară, 48 de vile. Evident, fără a pune la socoteală frumoasa sa reşedinţă, unde nu admitea să intre nimeni, nici chiar propriile odrasle. Ian îşi amintea că intrase în ea doar o singură dată în perioada când fusese prieten cu Nicuşor. „Celor mai buni fii ai poporului" le plăcea să stea singuri, să nu-i vadă nimeni cum îşi expun pielea zbârcită la soare. În afară de vestiţii câini Corbu şi Şarona, care erau dresaţi să-şi apere stăpânii (odată, la o ceartă între tată şi fiu, îl sfâşiară pe fiu, când acesta în-

drăzni să-și judece tatăl, apucându-l de gulerul hainei), nu acceptau în preajmă alte ființe vii. Rar, în „zile oficiale", dacă acceptam pe câte un Gică Petrescu să le zică una de pahar! Alde Bou și Dobitocu se gudurau pe la poartă în așteptarea bilețelelor cu „indicații". Îngrijitorii veneau, cum știa și Ian, la 3 noaptea și lucrau până-n zori într-o liniște desăvârșită, deci între orele când ei dormeau mai bine. Ziua nu vroiau să audă nici un zgomot. Pe o rază de câteva sute de metri în jurul domeniului era interzisă circulația mașinilor și pietonilor.

Reședința de la Neptun, pe care i-o lăsase moștenire Dej, ce o „proiectase" aici pentru mari bairamuri, era lipsită, așadar, de orice viață. *Băieții,* când se refereau la ea, îi spuneau „cavoul". Dacă ar fi avut puteri divine, cuplul prezidențial ar fi oprit în loc, măcar pe perioada cât stătea el în „cavou", și zgomotul valurilor, adică le-ar fi dat „indicații prețioase" să tacă! Atât de răi de zgomote erau „eroii neamului" încât atunci când veneau valuri mai puternice, se închideau în „cavou" și își petreceau timpul în „pivnița regală". Iar dacă marea era agitată mai multe zile, își întrerupeau vacanța și plecau la București, la celălalt „cavou", din Primăverii, unde, la fel, în jurul lui, pe o rază imensă, era interzisă orice fel de circulație. Această fobie a

mers atât de departe încât, ca să evite total zgomotele străzii, îşi făcuseră o alee subterană, din marmură şi luminată a giorno, care lega „cavoul" rezidenţial de sediul CC, deci de locul lor de muncă. Şi „cavoului" de la Neptun, Balaurul, obsedat ca o cârtiţă de galerii subterane, îi adăugase, faţă de proiectul (de suprafaţă) al lui Dej, un buncăr cu două niveluri cu ramificaţii spre vilele principale ale celorlalţi membri ai clanului său, spre a-i putea controla sau vizita, pe Nicuşor în primul rând, inopinat. Ea mai ales, care, ca ginitoare de meserie, îi plăcea să ştie şi să vadă cu cine se mai culca odorul cel mic.

Vila unde descindea el se numea, deci, „Salcia". Suita lui şi-o plasa la alte vile ale clanului, care aveau numai denumiri de arbori: Ulmul, Fagul, Stejarul, Plopul, Mărul, Părul, Cireşul... Dacă de reşedinţa prezidenţială nici o pasăre nu avea voie să se apropie, în schimb, în vila prinţişorului, la indicaţia lui, armata de securişti era instruită să-i aducă cât mai multe „păsărele", pe care după ce dădeau proba, le plasa haitei cu care venise. Aici era o „oază de libertate" tolerată. Fiindcă era greu de crezut că nici una din zecile de gorile, înarmate până în dinţi cu tot felul de scule sofisticate, nu-i raporta cuplului ales şi reales ce se petrecea la câteva sute de metri de cavoul

prezidențial! Esențial era să nu știe „poporul". Și „poporul" nu știa. Pentru că mafia puterii, ca să supraviețuiască și s-o ducă împărățește, respecta în mod absolut, „religios", regula tăcerii, așa-zisa *omertà*. În acest scop, paznicii erau plătiți regește, iar îngrijitorilor, pentru credința lor, pentru păstrarea „secretului", li se dădeau plicuri în care se aflau sume grase de bani. Nu se știe dacă și acești îngrijitori, fie grădinari, fie măturători sau femei în casă, care schimbau lenjeria zilnic, chiar și în lipsa stăpânilor, fiindcă oricând ar fi putut pica pe nepusă masă, nu erau căpitani sau maiori de securitate! În orice caz, aici se afla cel mai dezinfectat cavou din lume, cu un regim de exigență perfect pus la punct.

Dar această atmosferă inchizitorială, cât și liniștea nefirească se transmiteau întregii stațiuni, căreia, la orele 9 seara, i se dădea „stingerea". Viața de noapte era, deci, moartă aici. Dar această interdicție era valabilă pentru tot litoralul, ca să se știe că „Eroul între eroi" are nevoie de odihnă după un an de „activități plenare puse în slujba poporului", cum scria *Scînteia* tovarășului Brucan. Nimeni nu avea nevoie să se distreze — ar fi fost ca o pângărire a nopții! — când cuplul prezidențial sforăia. Sforăiturile lui, cât și lătrăturile celuilalt cuplu admis în reședință, Corbu și Șarona, erau singurul ritm după care trebuia să trăiască restul ființelor bipede.

Desigur, de la acest ritm făceau excepţie *băieţii de bani gata,* în frunte cu „prinţişorul", care se dezmăţau nestingheriţi, bine ocrotiţi de o armată de securişti. În cele 48 de vile care erau la dispoziţia clanului puterii, viaţa de noapte se desfăşura „normal". Adică dezmăţul se practica non-stop. Nicuşor şi haita lui erau serviţi numai cu fete alese pe sprânceană. Pe tot timpul şederii însă trebuia să se respecte *omertà,* conspiraţia tăcerii, convenţia ca „cei mai iubiţi părinţi din lume" să nu ştie nimic. După cum şi ei o respectau, chiar dacă, din când în când, printr-o galerie secretă, ginitoarea-mamă se strecura, când Nicu ăl Mare era în vizită de lucru prin judeţul Constanţa, la amantul ei, dovleacul cornut Bou, sau îşi mai vizita odrasla prin altă galerie subterană care lega reşedinţa prezidenţială de vila „Salcia". Iar când nu era martoră directă, când nu era *voyeur*-istă, când, deci, nu privea direct prin „ochiul" secret făcut în perete la „dulcile nebunii" ale micuţului ei adorat, ginitoarea-mamă cerea gorilelor să-i aducă benzi înregistrate cu scene de amor, pe care le asculta cu o plăcere sadică, aşa cum le asculta pe cele „furate" din casele anumitor demnitari, în special scenele dintre ministrul de externe şi „actriţa aia de doi bani", cum o numea ea pe Aristiţa.

XXI

Paznicul de la „Salcia", omul lui Ian, plătit cu bani frumoși, îi povestea, așadar, tânărului său stăpân ce i s-a tras lui Nicușor, care avea prostul obicei, de câte ori îi venea nevoia, să se urce pe acoperișul vilei și să se urineze în capul securiștilor-păzitori. Ce i s-a tras, deci, de la o fetișcană din acelea alese pe sprânceană.

— Nicușor i-a spus, după un moment de extaz, să-și exprime o dorință, că-i face orice plăcere. Și fetișcana nu a cerut un Fiat-lux sau o călătorie în Hong Kong, a vrut să mănânce niște ciuperci. Prințișorul a bătut din palme și a trimis după ciuperci. În sera specială a „gospodăriei de partid" de la Neptun era și o crescătorie de ciuperci. Dar chiar în noaptea aia, parcă dracul și-a vârât coada, un soldat a dat iama la ciupercărie și le-a furat pe toate să le vândă. Contabilul șef, care era ofițer de servici atunci și care, cum era obiceiul, chefuia și el cu stăpânii lui, l-a prins și l-a băgat într-un frigider de ăla mare, de congelat carnea, „bă, te țin aici până spui unde ai pus ciupercile! Scoate, mă, ciupercile, că-i nevoie urgentă pentru tovarășul!". Căci „tovarășul" întreba mereu: „Ce-i cu ciupercile ălea?!" Și contabilul-șef, om rău, cum nu există altul, și-a continuat cheful și l-a uitat pe soldat în congelator. Când și-a adus aminte de el, pete vreo oră, era prea târziu. Bietul soldat devenise un sloi de gheață. Pe urmă contabilul a

găsit sacul cu ciuperci furate pe undeva, prin preajma ciupercăriei.

Omul tăcu. Apoi singur se întrebă:

— Cine e vinovat de moartea soldatului, nu Nicuşor? Indirect, bineînţeles, dar sistemul lui sigur, care i-a permis să-şi facă toate poftele. Dar mai vârtos decât sistemul, eu zic că-i el. E firea lui destrăbălată. Uite, de ce nu-i aşa de ticălos fratele lui, Valentin? Ăsta-i parcă din alt aluat! Niciodată nu l-am văzut cu Nicuşor şi nici să aibă nu ştiu ce pretenţii. Şi nu vine aici vara, când vin toţi. El vine toamna târziu şi nu stă la vilele prezidenţiale, ci stă la Axin, la Vila Scriitorilor, care-i proprietatea scriitorilor şi de-aia vila asta le stă Ceauşeştilor ca sula-n coaste. Să vedeţi ce mi s-a întâmplat, mai an. Într-o seară mă întorceam de la pescuit. Când îs liber seara, dacă e vremea bună, dau la peşte. Cu ce peşte prind eu şi cu leafa mea şi a nevesti-mi, care lucrează la sera partidului, ne descurcăm. Şi cum spuneam, veneam de la pescuit. Prinsesem vreo 4 kilograme de chefal. Un peşte a-ntâia! Şi când ajung la Vila Scriitorilor, cineva, un tânăr, singur pe alee, îmi zice: „Nu-mi vinzi mie peştele ăsta?". „Păi nu-i de vânzare!", zic. „Îţi plătesc cât vrei!" „Păi..." „Cât?" „Patruzeci kilu", zic. Erau cam 4 kile, dar el îmi dă 200 de lei. „Să bei şi-o bere", zice. N-am ştiut că era Valentin... Am aflat mai apoi. Să vedeţi cum. Eu mă duc acasă şi peste vreo jumătate de oră mă trezesc cu un om

de-al lui Axin, care mă cheamă la vilă. „De ce, mă?" „Să faci o saramură pentru tovarășul Valentin!" Ce se întâmplase? Tovarășul Valentin s-a dus cu peștele la Axin și i-a spus: „Nu știi prin stațiune vreun om care se pricepe să facă saramură, da' o saramură de aia pescărească!?" „Păi e unul, Ivan, care știe", zice Axin. „Trimite după el și adu-l încoace". Așa că m-au chemat pe mine. Când mă vede tovarășul Valentin, face: „Dumneata ești? Păi de la omul ăsta am cumpărat și peștele! Hai, treci la treabă! Ai aici toți bucătarii la dispoziție, să-mi faci o saramură pe cinste!" Și m-am pus pe treabă. Și le-am spus cum să facă mămăliga, nici prea tare, nici prea moale. Eu am fript peștele... i-am pus leuștean... roșii... ardei... I-am făcut saramura și i-am servit-o caldă! Mă uitam după privirile tovarășului Valentin și vedeam că-i place!... Mi-a dat la sfârșit 300 de lei și am plecat fericit! În seara aia câștigasem 500 lei, un sfert din leafă! Ei, așa fericit tovarășu' Nicușor nu m-a făcut niciodată, deși de 14 ani îi păzesc vila „Salcia". Și nici pe nimeni altul n-am auzit să-l fi făcut el fericit!

XXII

Seducătoarea Aristița căuta să obțină de la *băieții de bani gata* măcar milă pentru prietena ei.

— Privațiunile pe care le îndură biata Lica, povestea ea, au o explicație: Ceaușescu se

răzbună pe umilinţele lui din puşcărie, de la Tîrgu Jiu, când îi aducea mâncarea şi îi văruia ghetele lui Dej. Dej era şef de baracă, iar „frumuşelul", cum îi spune Lica, se purta ca un câine credincios: dormea în faţa uşii stăpânului şi se gudura când îl vedea şi când stăpânul îl mângâia. Lica se stinge pe zi ce trece. Nu poate să trăiască izolată, ca la mănăstire. Nu există pedeapsă mai mare pentru o femeie ca ea, care are vocaţie de patroană de bordel, nu de stareţă! Cum de a uitat „frumuşelul" câte a făcut taică-său pentru el şi mai ales ea?! Astfel de întrebări o obsedează acum pe Lica. „Toate avantajele lui, toată cariera lui, puterea pe care o are azi, totul-totul îi datorează lui tata, îmi spune ea. De ce se răzbună acum pe mine? Doar el şi-a ales rolul de slugă, de valet, de gardă personală pe lângă tata! Nu l-a obligat nimeni!" Dar eu nu cred că Balaurul e de vină, ci nevastă-sa. Lica, când trăia Dej, dădea mereu petreceri la ea acasă. Odată — eram şi eu de faţă — i-a spus Valetului: „Auzi, frumuşelule, diseară dau un bairam la mine. Să vii şi tu, dar fără servitoare!" Adică fără Lenuţa. Nu-i plăcea de ea fiindcă puţea de la o poştă. Chiar şi Dej îi spunea aşa, mai pe departe, când ne aflam mai multe fete laolaltă: „Mă, fetelor, mă, mai spălaţi-vă şi voi!" Era un apropo pentru ea. „Mai bine să miros a muncitoare, răspundea Lenuţa înţepată, decât a burgheză ca

altele! Cât trăiesc, eu n-am să-mi uit originea sănătoasă!" De aia n-o simpatizau nici Dej, nici Lica și nici nimenea. Se purta clar ca o servitoare. Or, de la ea, de la Leana-servitoarea, i se trage totul Licăi. Ceaușescu e o marionetă. Câteodată Lica mai speră: „O, de-ar crăpa odată blestemata!" Și crede că de-ar rămâne doar „frumușelul", ar ierta-o, dar cât o trăi ea, niciodată! Lui Dej îi plăcea să fie înconjurat de „fete". Și când se afla servitoarea de față, zicea: „Măi, fetelor, mai spălați-vă și voi pe dinți, că prea le miroase gura miniștrilor mei!" Auzi, s-o facă pe ea curvă, că trăiește cu miniștrii, ca celelalte „fete" din anturajul lui Dej!... Ei, cum credeți c-ar fi putut zgripțuroaica să uite scene ca astea?!... Genul ăsta de răzbunare mi-aduce aminte de o întâmplare, pe care am trăit-o alături de tata. Știți, tata era preot și copilăria mi-am petrecut-o la Iași. Locuiam pe o stradă plină de evrei. În timpul pogromului din '40, unui vecin de-al nostru evreu i-a fost omorâtă toată familia. Într-o zi, acest evreu stătea pe o piatră, în fața casei lui. Tata și cu mine treceam pe acolo, veneam de la biserică. Și fiindcă tata era preot, a trebuit să-i spună ceva, un cuvânt de îmbărbătare. „Lasă, domnule Fridman, că Dumnezeu o să aibă grijă de sufletele alor tăi". Sau ceva de genul ăsta! Dar el de colo: „Nu-i nimic! Voi ne-ați băgat în sânge până aici (și

arată cu mâna glezna), noi o să vă băgăm până aici (şi arată genunchiul)!" Şi aşa a fost! Cine a făcut Canalul şi toate lagărele? Nu evrei ca alde Ana Pauker-Robinsohn, Nicolski şi alţi „duri de la Odessa"? Din ordinul cui a fost omorât Ştefan Foriş? Şi ştiţi cine l-a omorât? Un zbir numit Pantiuşa, omul lui Alexandru Drăghici, el l-a omorât cu o rangă de fier în pivniţa unei clădiri din Bucureşti, unde se află acum Ambasada poloneză! Şi în '68 Ceauşescu l-a decorat pe Pantiuşa, i-a dat ordinul Tudor Vladimirescu clasa a II-a!

XXIII

Bădia intră cherchelit bine, în casa bătrânului Clauner.

— Coane Ghiţă, începu el, din gura mea o să afli ce n-a auzit încă ureche de român! Am pe suflet un adevăr care mă apasă ca o piatră de moară. De asta am insistat să mă primeşti, că numai matale ţi-l pot încredinţa. O să-ţi spun cum a murit Iorga. Dar adevărul-adevărat, nu ce se zice, şi ce se scrie... Eu am fost legionar, bre, şi eram acolo de faţă!... Tot ce-am să-ţi spun a fost trăit de mine. Acum poţi să-l chemi şi pe băiatul matale să afle, că-i tânăr şi poate o apuca vremea când o să se scrie istoria adevărată! Îţi spun matale, boierule, că poate ţii vreun jurnal, că o să

vină vremea când o să-ți scrii memoriile și o să faci cunoscută lumii și povestea asta. Eu simt că n-o mai duc mult și... A, poate te întrebi de ce n-o scriu eu, că și eu am ceva condei, că am scris și câteva piese de teatru... sau poate te întrebi de ce nu mă duc la un popă să mă spovedesc?!... Hai, să fim serioși! Cine mai crede în spovedanii?! Și-apoi eu n-am încredere în mine, asta-i! Mai mult am încredere în matale decât de mine! Matale ești om respectat, învățat și înțelept... Știi adică să ții un secret și știi când să-l spui lumii. Nu ca mine! Eu mă îmbăt și vomit tot din mine!... De asta am venit... să-ți dau la păstrare secretul meu... Că știu că la matale e siguranță și se păstrează bine! Așa... să ne întoarcem în timp și să facem oleacă de recapitulare istorică. Ne aflăm în momentul când Carol al II-lea dă dispoziție să fie ras Zelea Codreanu. Cum se petrece treaba asta? Iorga, în înțelegere cu perfidul rege, îl atacă în ziarul lui atât de scandalos pe Zelea încât acesta îl dă în judecată. Cum totul e aranjat de Carol, tribunalul îl condamnă pe Zelea, care nu știa de lucrătură și uite-așa a căzut în capcană. Tribunalul l-a condamnat la o lună închisoare. Și aici, în închisoare, îi revine unuia, Sârbu, cinstea să-l lichideze pe Codreanu și pe încă alți cinci legionari. Și cum face? Cere să-i urce într-o mașină, chipurile, că-i mută în altă închisoare.

Zelea şi ceilalţi, păziţi de soldaţi, se urcă în maşină. Au mâinile legate la spate. Îs puşi acolo să stea pe nişte bănci de lemn. Sârbu e şi el înăuntru, în duba asta a morţii. Şi cu o funie, pe la spate, sub privirile camarazilor, îi sugrumă pe rând pe cei şase legionari, în frunte cu Zelea. Ajung apoi cu maşina într-un loc ferit, fac o groapă de opt metri adâncime şi-i aruncă în ea, după care pun var şi ciment peste ei. De unde ştiu toate astea? Păi eram şi eu printre soldaţii care au săpat groapa asta. Adică printre ăia care am văzut cum a avut loc sugrumarea. Vă daţi seama cum mă simţeam ca legionar?! Dar ce puteam să fac atunci? M-am jurat să mă răzbun! Şi le-am spus camarazilor ce s-a întâmplat. Aşa că legionarii mei i-au dat de urmă lui Sârbu, l-au prins şi l-au torturat chiar pe locul unde au fost îngropaţi ai noştri. Apoi, după zile întregi de săpat cu târnăcoapele, i-au dezgropat. Erau întregi, conservaţi în var. Camarazii care au participat la acţiunea asta erau simpatizanţi fanatici de-ai lui Codreanu. Când l-au scos din groapă şi l-au văzut pe conducătorul lor cum arată, au zis ca nişte îngeri răzbunători: „Pe Iorga, fraţilor! Dacă nu era el, Zelea Codreanu şi ceilalţi camarazi mai trăiau". Apoi s-au dus la Sinaia unde era Iorga, l-au urcat într-o maşină, i-au smuls barba şi i-au făcut tot ce ştiţi. L-au batjocorit şi l-au omorât... Horia Sima însă a dat

ordin ca ucigașii lui Iorga să fie prinși și împușcați. Dar degeaba, Legiunea era compromisă pe plan mondial. Atunci am ieșit și eu din legiune. M-am îngrozit. Mi-am zis, ce caut eu în banda asta de ucigași! Să ucizi pe cel mai mare român, un român pur, încălcând astfel una din cele unsprezece porunci câte avea regulamentul Legiunii, porunca de a apăra românismul pur, era cea mai mare dintre crime, era ca și cum te-ai desființa pe tine, ca și cum ți-ai omorât tatăl sau ți-ai săpa singur groapa! Ei, coane Ghiță, asta a fost povestea mea! Acum o știi! Fă ce crezi cu mine! Mă ai la mână! Dar orice mi-ai face, o să suport mult mai ușor decât am suportat atâția ani piatra asta pe inimă!...

XXIV

Era întâmplător oare că Bădia i se confesase bătrînului Clauner? De ce tocmai lui? Să fi știut oare Bădia că bătrânul Clauner era francmason? Dar pe câți nu avea el la mână? Chiar și pe Ceaușescu, care știa că primul său ministru e francmason. Deși îl ura, nu putea să-l scoată din joc. Îl ura încă de pe vremea cînd îl apărase pe Dej la procesul de la Craiova, de când fusese avocatul lui. Clauner a stat o vreme în umbra lui Groza, care, cu zâmbetul său vestit, ocupase toate pozițiile. După moartea lui Groza însă, Clauner

şi-a început ascensiunea, devenind vioara întâi în stat. Prin influenţa lui francmasonică făcuse ca ţara să fie văzută altfel şi în lume. Ceauşescu era invidios că nu putea avea acces pe plan internaţional decât prin relaţiile lui Clauner. Numai lui i se deschideau porţile Occidentului. Aceste porţi i-au fost întotdeauna închise lui Ceauşescu, de aceea el a încercat să intre în jocul marilor puteri prin poarta din dos, adică prin „poarta neagră", cum li se mai zicea ţărilor africane, ţărilor lumii a treia în general. Unul din marile chinuri ale Balaurului, cum ştiu toţi *băieţii,* era că el nu fusese atras în nici una din lojile francmasoneriei, deşi o dorise, o cerşise prin multe acţiuni slugarnice. Ştia că toţi marii oameni ai istoriei, cum ar fi la noi Cuza sau Kogălniceanu, fuseseră francmasoni. În afara francmasoneriei, Ceauşescu era în afara istoriei. De aici ura sa pe istorie, pe francmasoni şi pe Clauner.

Şi avea ce urî la Clauner. În primul rînd, prezenţa sa. Esenţial pentru un francmason este prezenţa. Ea e sinonimă cu fascinaţia. Iar Clauner avea tocmai puterea uriaşă de a fascina. Prin asta îi avea pe toţi la mână, în sensul că toţi care îl cunoşteau, îi erau în preajmă, i se confesau. Prezenţa sa charismatică, trădată de statura impunătoare, de vocea baritonală, de privirile magice, pătrunzătoare, de spiritul lui

învățat, îi magnetiza pe interlocutori, le lua voința, îi transforma în simplele sale unelte. Nici chiar Balaurul nu-i rezista. În ciuda încăpățânării lui proverbiale, nu putea renunța să nu i se destăinuiască, să nu-i ceară un sfat, să nu-l consulte într-o problemă politică sau alta. Nu putea să se opună acestei chemări lăuntrice decât dacă ar fi găsit calea să-l îndepărteze complet din sfera puterii. Dar Clauner era prea iubit de popor, având încă o influență mare asupra oamenilor politici — niște paiațe în comparație cu el. Trebuia să aștepte momentul, să facă el istoria *lui*. Și *băieții de bani gata* știau că Balaurul stă la pândă. Conflictul dintre Ceaușescu și Clauner se răsfrângea cel mai direct în relațiile dintre ei și Nicușor. În primul rând, dintre Ian și „prințișor". Între cele două puternice clanuri se dădea o luptă surdă, ascunsă, însă o luptă pe viață și pe moarte.

Desigur, Clauner îl subapreciase pe Ceaușescu, așa cum făcuse și Dej. Fiind evreu, Clauner refuzase să ia puterea din mîinile lui Dej, și îl băgase pe Ceaușescu în față, pe motiv că „băiatul vrea să învețe". El știa că un evreu în fruntea României putea compromite însăși ideea mișcării francmasonice. Nu era mai înțelept să-l pună pe Ceaușescu în fruntea partidului și el să-l conducă din umbră, să-l dirijeze cum vrea el, să-l determine subtil pe fostul ucenic de cizmar din

Scorniceşti să facă jocul francmasoneriei internaţionale? Evreii aduseseră comunismul în România, apoi se compromiseseră prin lovitura dată de Stalin „deviaţioniştilor", acum nu mai era cazul să iasă iar în faţă, în linia întâi. Sforile se trag numai din culise. Linia a doua e mult mai avantajoasă pentru „sforari". Francmasoneria a mers, deci, pe mîna lui Clauner. Ea nu se îndoia de puterea şi influenţa pe care el le avea faţă de Ceauşescu. Era perioada cînd Clauner magnetiza pe toată lumea, când prezenţa sa fascina mai mult ca niciodată. Cine ar fi bănuit însă rolul pe care avea să-l joace Nona în tot acest spectacol politic şi mai ales în viaţa familiei Clauner, rol nefast de care avea să profite Ceauşescu însuşi?

XXV

Ian nu se mai dusese de mult la biblioteca Universităţii. Avea însă nevoie urgent de o carte şi cum nu dăduse peste amicii lui, care îi făceau de regulă acest serviciu, se hotărî să meargă singur acolo. Intră şi avu o mare surpriză. O tînără superbă, brunetă, cu ochii negri, cu buze frumos arcuite, cu părul tuns scurt, cu o alură suplă, de sportivă, îl primi zâmbind şi-l întrebă ce doreşte.

— Îl caut pe domnul Albu, zise el.

— A ieşit la pensie, îi răspunse fata. Se vede că n-aţi mai trecut de un an pe aici!?

— N-am trecut de 3 ani!

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Cu un Manual de sexologie, cu Freud sau cu orice mă poate iniția în jocuri perverse...

Cu această introducere, un fel de declarație de amor originală, o cuceri pe Noua. Mai ales că ea nu era atât de inocentă și se oferi să-i țină un curs practic de perversologie. Evident, după ce află cine e, din ce neam se trage, după ce constată pe ce picior trăiește și celelalte. Nu era greu să obțină de la el toate favorurile, pentru că Ian fusese sedus de alura ei de animal de rasă din clipa cînd o văzu. Și ceea ce intui la prima vedere, realiză întâia oară cînd o avu la pat: Cu picioare atât de lungi, de superbe ca ale Nonei, care îl încolăceau ca un șarpe, nu se mai întâlnise niciodată în viața lui de amorez. Obsesia unei posesii fantastice puse stăpânire pe el. Nu ar fi crezut nici în vis că șansa i-ar fi putut scoate în cale o asemenea perlă, care să-l înnebunească într-atât încât să-l transforme într-o fiară egoistă, o fiară a posesiei absolute: vroia ca Nona, și în primul rând picioarele ei, să fie proprietatea sa exclusivă. Dacă ar fi putut, i-ar fi tăiat picioarele, să fie numai ale lui. Fierbea la gândul că altcineva, înaintea sa, profitase de arcurile coapselor ei, că-i putuse pipăi și săruta rotulele și gleznele, că-i simțise vibrația tuturor fibrelor musculare.

Când află că avea un logodnic, un student, făcu „demersurile necesare" să-l schimbe la o

facultate cât mai depărtată de București. Nici Nona nu-l regretă, căci studentul era din orașul ei natal, din Galați, și părinții hotărâseră, de când „copiii" erau încă adolescenți, să-i căsătorească.

Se împrieteniseră pe plajă la „Cocuța" și de-atunci plănuiseră să se înrudească, să-și sudeze prietenia prin mariajul copiilor. Era în fond o aberație, una dintre prejudecățile populare, foarte răspândite, când părinții hotătăsc viitorul conjugal al odraselor lor. Nona se amuzase mult pe această idee, mai ales că Paulică, studentul, care era și mai tânăr decât ea cu doi ani, luase în serios „Porunca" paternă!

Acceptase acest joc nevinovat ca un fel de paravan până ce soarta avea să-i scoată în cale un joc adevărat. De când terminase facultatea, filologia, și reușise, cu farmecele ei, performanța de a obține postul de bibliotecară la Universitate în locul unei repartiții la țară, nu-și pusese în gând decât să dea lovitura, adică să pună mâna pe o partidă grasă. Se vedea o Pamela sau mai degrabă o Sue Ellen într-un viitor clan Ewing, serialul *Dallas* fiind pe atunci urmărit cu sufletul la gură de toată populația țării, care trăia prin acest surogat un fel de evadare într-o lume interzisă! Nona simțea însă cu putere că este făcută, într-adevăr, pentru o astfel de lume. Inteligentă, având o ușurință extraordinară de a cuceri pe oricine, de a i se vârî sub piele,

conștientă că natura o înzestrase din plin cu diverse farmece, își făcuse un *plan de evadare*, cum îl numea ea, gândindu-se de unde pornise, de la condiția joasă a părinților săi, și unde vroia să ajungă. Studiase viața mondenă și găsise *poarta de evadare* sau, mai bine zis, *poarta de intrare: lumea tenisului*. Sportul alb nu era accesibil oricui. Terenurile de tenis, puține la număr, care se aflau în locuri mai ferite de ochii vulgului, erau proprietatea anumitor „cercuri". Tenisul la noi era un lux, nefiind frecventat decît de „lumea bună". Cu picioarele ei de gazelă, Nona stăpâni repede acest joc și în scurt timp își făcuse nenumărate relații. Irezistibilă, ea deveni un partener căutat de mulți ștabi. În această lume, greu accesibilă, studentul ei era, într-adevăr, un paravan. Îl lua cu ea pe post de „băiat de mingi". Îi căra echipamentul acasă — locuiau într-o garsonieră închiriată pe Plevnei —, când ea trebuia să mai rămână în compania cîte unui ștab, care, după o partidă de tenis, o invita la o altfel de partidă, pe care ea o numea *business*. „Paulică, ne întâlnim acasă, eu mai rămân cu domnu' ministru. Am un *business*, înțelegi?!" Și Paulică înțelegea și pleca mai ceva ca un câine ascultător.

Dar Ian îl scoase pe Paulică de tot din viața ei. Poarta pe care i-o deschise el ducea către o lume doldora de tot felul de „băieți de mingi". În

primul rând că el însuşi devenise primul ei băiat de mingi. Primul şi ultimul. Unul din cei mai inaccesibili *băieţi de bani gata* deveni, deci, pentru Nona — ce vis nesperat! — unul din cei mai accesibili băieţi de mingi! Ian ajunsese să-şi neglijeze şi catedra — era profesor la Politehnică — numai să o ducă la tenis şi s-o aducă înapoi cu maşina! Evident, uita că are ore şi rămânea pe teren să-i admire picioarele. Murea de ciudă că şi alţi gură cască jinduiau la proprietatea lui, numai a lui! Ca să-şi înlăture toţi „adversarii" („ginitorii"), se gândi să înveţe şi el tenis. Ştia ceva, îl învăţase tatăl lui când era mic, dar nu-l pasionase şi, când se făcuse mai mare, abandonase tenisul şi dăduse în boala automobilismului. Visase să concureze pe maşini de formula I. Acum reveni la tenis. Dar Nona râdea de el, spunea că nu are răbdare să-l înveţe.

— Eşti prea începător, ia-ţi un profesor!

Replica asta i-o dăduse când de faţă era o altă tenismenă frumoasă. Află că era Virginia Ruzici. Ian rămase uluit de relaţiile pe care le avea Nona în lumea tenisului. Cea mai bună prietenă a ei era tocmai Virginia Ruzici. Prin ea, Nona îl cunoştea bine pe Ilie Năstase, Ion Ţiriac şi pe alţi tenismeni din anturajul lor. Ciudat, dar Ian avea repulsie faţă de această lume. Nu ştia de ce nu se lipise şi de el sportul ăsta, aşa cum se lipise de părinţii lui, căci bătrînul Clauner, dar mai ales

soția sa (mama lui Ian, care era și a doua soție a lui Clauner) jucau tenis cu o pasiune nebună. Atât de nebună încât în curtea vilei lor tăiaseră copacii și făcuseră un teren de tenis cochet.

Mama lui, Matilde, ar fi stat aici pe teren de dimineața până seara. Partenerul ei preferat era Bo Serge, cineastul! Cu el juca un *tenis pervers.* Adică cine cîștiga setul, îl poseda pe celălalt. Bătrînul Clauner știa de legătura dintre nevastă-sa și Bo Serge. Însă convenția era respectată de ambele părți, căci și el avea partenerele lui de „tenis pervers", normal, mult mai tinere ca el, așa cum și Bo Serge era mult mai tânăr decât Matilde. Dar Bo Serge speculase altceva de la Matilde și anume cariera lui de cineast, o „carieră" însă care avea să-i aducă renumele de Escrocul. Matilde, prin relațiile ei, îl lansase pe Bo Serge în lumea filmului. Ian ținea minte și cum se întâmplase asta.

Maică-sa îl invitase la o partidă de „tenis pervers" pe Rectorul, șeful cinematografiei de atunci, cel ce o lansase în film și pe Lica. Și ea îi cedase mai multe jocuri cu condiția să aibă grijă de Bo Serge, „un tânăr inginer, care a făcut, dragă, o pasiune bolnavă pentru cinematograf. Ajută-l, rogu-te, să facă un film și s-o vedea atunci dacă e ceva de capul lui!"

Cum era epoca fondurilor grase pentru cultură, când oricărui începător i se puteau da câteva

milioane să-şi încerce şansa, afacerea se încheie şi Bo Serge reuşi, dovedind tenacitate şi chemare pentru filmele cu supermani comunişti. El făcuse film după film, fără s-o neglijeze însă pe binefăcătoarea lui, pe Matilde, practicând în continuare tenisul pervers. Mai ales că aici, pe moşia Claunerilor, îl întâlnise şi pe Pete, care avea să-i devină scenaristul numărul unu, realizând împreună o serie de filme poliţiste, umplându-se de glorie şi bani. Aceste filme se datorau în primul rând bătrânului Clauner, care obţinuse pentru cei doi aprobări speciale prin care să aibă acces la documente secrete, inaccesibile altor cineaşti. Numai Bo Serge şi Pete aveau, deci, voie să facă filme pe subiecte tabu pentru alţii. Aceasta era explicaţia faptului cum de puteau să-şi elimine aşa de uşor concurenţii şi să facă filme atât de „originale"!

Ian avea, aşadar, destule motive să fie scârbit de „tenis"! Dovadă că el îi spunea „penis". Pe terenul de penis al familiei Clauner s-au făcut şi se făceau multe aranjamente necurate. Nenumărate partide se jucau numai pe „cărţi de vizită", adică pe relaţii, pe „vânzări de ponturi", care duceau la mărirea contului familiei în băncile elveţiene. Lui Ian n-ar fi trebuit să-i fie scârbă de „penisul" practicat de clanul din care făcea parte, pentru că el era primul care profita de acel cont faimos, invidiat chiar şi de

Ceaușescu! Dacă nu s-ar fi practicat „tenisul pervers" la ei acasă, ar fi putut el să-și facă vacanțele prin Elveția și Franța ca un fiu de nabab, jucându-se cu cecurile în alb date de Papa?!...

XXVI

Ian se hotărî s-o răpească pe Nona din cercul partenerilor ei și s-o introducă pe „zgura casei" lor, a Claunerilor. În felul acesta credea că „animalul de rasă" va fi numai al lui! I-o prezentă pe Nona tatălui său.

— Tată, ți-am adus o parteneră de tenis.

Ian nu mai făcuse niciodată un asemenea gest. Relațiile lui cu fetele se petreceau în afara familiei, în escapadele pe care le făcea alături de ceilalți *băieți de bani gata.* „Dacă Ian a adus-o pe fata asta aici, își zise bătrânul Clauner, înseamnă că a dat săptămâna chioară și peste el". De când o cunoscuse pe Nona, Ian era, într-adevăr, de nerecunoscut. Își abandonase toate obiceiurile și nu-l mai interesau decît „picioarele lui", achiziția sa cea mai de preț, trofeul rar pe care se mândrea că-l cucerise singur, fără intermediari, ca un vînător iscusit. Era limpede acum că în „vânătoarea de picioare" se dovedise cel mai bun dintre toți *băieții,* mai bun chiar și decât Nicușor, căci toate achizițiile sale la un loc, pe care i le

cunoştea, nu făceau cât trofeul lui, cât picioarele de gazelă ale Sulamitei lui!

Stătea ore întregi pe unul din fotoliile aflate pe marginea terenului de tenis „made Clauner" şi privea spectacolul picioarelor ei, fără să bănuiască nici o clipă că de cealaltă parte a fileului, tatăl lui, „partenerul de siguranţă" al Nonei, făcea acelaşi lucru, însă din mişcare, ceea ce îi oferea o satisfacţie mult mai mare, căci unghiurile din care privea spectacolul erau mult mai numeroase şi, deci, mult mai seducătoare. Nemaivorbind de faptul că bătrânul Clauner îi putea simţi adesea de aproape respiraţia şi mai ales transpiraţia ei de „iapă tînără şi focoasă, gata să te bage în călduri şi să-ţi ia minţile", cum gîndea el, deşi pe faţă se purta ca un gentleman şi ca un tată care juca rolul de ocrotitor al iubitei fiului lui. În ascuns însă, francmasonul din el pusese stăpânire deja pe Nona, fără ca ea să ştie.

Deocamdată, Nona era „zăpăcită" de lumea selectă în care intrase, fără să-i pese că Ian o izolase de lumea din afară, de vechile ei cunoştinţe. Nici cu Virgi nu se mai întâlnea. Acum nu-i mai trebuia nimic. O fascina ideea că putea să aibă acces aproape zilnic la un om legendar precum Clauner. Nu-i venea să creadă că juca tenis şi se întreţinea în convorbiri lungi — pentru care alţii ar fi dat milioane — cu omul cel mai puternic din stat. Îl admira pe bătrîn pentru

tinerețea lui fizică și spirituală. De multe ori, cînd nu era Ian de față, nu mai jucau tenis, ci preferau să se plimbe pe aleile ferite ale parcului Herăstrău, aflat în prelungirea vilei Claunerilor și să converseze. Bătrânul era o comoară pentru ea. O iniția mai cu seamă în tainele puterii, un domeniu necunoscut Nonei. Uneori, ea îi punea câte o întrebare nevinovată, pornind de la un eveniment politic banal, dar el îi revela niște ascunzișuri nebănuite, niște legături stranii, care aveau cauze istorice și trimiteri la viitoare evenimente surprinzătoare. Politica i se înfățișa ca un adevărat labirint, iar pe bătrânul Clauner îl vedea ca pe un Dedalus, capabil să nu se rătăcească, să dețină secretul firului Ariadnei.

Odată bătrânul îi făcu surpriza s-o invite la o partidă de vânătoare. Nu mai trăise niciodată o asemenea aventură. Era o vânătoare de mistreți. Întreg ritualul uciderii, gonacii, obiceiurile vînătorești, masa de la sfârșit, din pădure, miracolul armelor, totul i se păru un spectacol extroardinar, inaccesibil omului de rând, un lux cu mult mai costisitor decât tenisul sau orice altă plăcere deosebită. Acolo, la un pahar de țuică și la o bucată de vânat, pe care o tăia cu cuțitul direct din pulpa animalului aflat în furcile unei uriașe frigări, Clauner îi făcu primele destăinuiri francmasonice, îi dădu cîteva date istorice și o lămuri că nimic nu se mișcă pe pământ fără o mistică universală.

— Nu există putere pământească sau cosmică în afara francmasoneriei. Ea e adevărata credinţă universală, care depăşeşte credinţele dogmatice ale cutăror biserici sau ale sectelor religioase. Puterea francmasonilor stă în această unică şi absolută credinţă. Noi formăm o mare familie planetară. Fiecare membru al ei ştie bine regulile care i-au intrat în sânge odată cu ceremonialul investirii, al ungerii, al intrării în organizaţie. Încălcarea uneia dintre ele înseamnă moarte.

O nouă şi nebănuită realitate i se înfăţişa iar Nonei. Într-un timp aşa de scurt trăise lucruri atât de complexe, evenimente atât de dense încât parcă i se părea că visează, că participă la o altă naştere a lucrurilor. De fericire, îi scrisese chiar şi mamei ei o scrisoare, să-şi mai verse energia spirituală pe care o acumulase de când îl cunoscuse pe Ian. În a doua scrisoare, deja îşi anunţa părinţii că Ian a cerut-o în căsătorie. La acest gest, Ian fusese împins discret, indirect, chiar de bătrânul Clauner, care vroia s-o lege şi mai strâns de el pe Nona. Bătrânul intui că ea e o pasăre rară, care putea să-şi ia zborul la prima nouă momeală, să fie atrasă de alte aventuri, de aceea fusese imediat de acord cînd Ian îi confirmă că ar vrea să termine cu burlăcia, cu viaţa de menestrel, când, deci, se hotărî să se însoare cu Nona. Şi Ian — dar din alte raţiuni decât tatăl lui — vroia în fond imposibilul: să

fixeze ceea ce era de nefixat, să aibă numai pentru el ceea ce natura hotărâse și pentru alții, să bată în cuiele voinței lui schimbătorul, mișcătorul eternului feminin, pe care îl întruchipa desăvârșit Nona. Bătrânul Clauner însă urmărea ceva mai subtil: vroia să vadă dacă poate stăpâni acest „etern" prin puterea francmasoneriei sale. Cu alte cuvinte, vroia să o convertească pe surprinzătoarea lui noră, să o ia drept cobai pentru experimentul său mistic.

XXVII

Într-o zi, Nona îl cunoscu pe Bo Serge. Bătrânul îi ceda partenera pentru o partidă. Și inevitabilul se petrecu: așa cum Bo Serge fusese introdus în lumea filmului de Matilde Clauner, tot astfel procedă el cu Nona. Vorbi cu ea și între două schimburi de mingi, cum era mitoman din naștere, reuși s-o convingă cât e el de genial și că o va lua într-un film de-al său la care tocmai lucrează. Vorbi și cu Ian și-l convinse și pe el că acum, când Nona făcea parte din familia Clauner, nu mai e de nasul ei să lucreze ca bibliotecară. Aranjă apoi cu Boss — asta se întâmpla pe vremea când acesta era încă directorul unei Case de filme — și o angajă redactor acolo. Nu trebuia să facă nimic în schimbul salariului. Doar să joace în filmul lui. Și astfel Nona își începu cariera de vedetă de

cinema. Intră într-o altă lume la fel de înşelătoare sau la fel de fascinantă ca cea pe care o descoperise cu ajutorul bătrânului Clauner. Pasiunea pentru cinema o acapară cu totul. Bo Serge îi oferea o viaţă la fel de comodă ca şi Ian, cu deschidere însă către lume, către tentaţii nebănuitre. Bătrânul Clauner intui primejdia. Că Nona se putea sătura repede de cineva, chiar şi de Ian, era una. Însă el nu vroia s-o piardă pentru scopurile sale francmasonice. Atunci îi spuse lui Ian că a sosit timpul procreării, că el e bătrân şi are nevoie de nepoţi. Deci, să treacă la treabă. Să facă din Nona o mamă iubitoare. Şi el se va angaja să aibă grijă de copii, de băieţi, fiindcă nu concepea varianta cu fete. Şi Ian îşi dădu seama că numai astfel poate s-o scoată pe Nona de sub influenţa lui Bo Serge şi a bazaconiilor lui cinematografice.

În scurt timp, Nona rămase însărcinată. Gîndul ăsta o sperie. N-avea încotro însă, trebuia să-şi facă datoria de soţie, de viitoare mamă. Claunerii vroiau urmaşi cu orice preţ. Iar ea vroia să nu-şi piardă silueta de vedetă, să nu intre pe linie moartă: nu putea suporta gândul că viaţa sa liberă se va sfârşi aici. Imaginea ei cu plozi ţinându-i-se de fustă o îngrozea. Dar mai ales o îngrozea faptul că trebuia să-şi întrerupă cariera de vedetă, căci Bo Serge îi promisese un rol de primadonă. Şi aşa se şi întîmplă. În noua ei

situație, căpătă doar un rol episodic. Raclaj nu mai putea să facă, fiindcă bătrînul Clauner o pusese sub urmărire strictă. Deci, cel puțin 5 luni de zile avea să aibă alt corp și să ajungă cu burta la gură! Ce era să facă, se consolă cu gândul.

În această perioadă, viața ei se restrânse numai la anturajul lui Ian, la *băieții de bani gata.* Acum îi cunoscu și pe Vuc, Pete și pe ceilalți. Mihai se dovedi cel mai apropiat de ea, cel mai săritor, îi îndeplinea orice dorință. Când începuse să i se mărească abdomenul, își luă concediu prenatal și concediu fără plată. O bună confesoare îi deveni Daniela. Ca să nască ușor și fără chinuri, ea îi spuse să facă cezariană.

— Asta-i la modă, dragă, în occident, nașterea prin cezariană. E fără dureri, de parcă nici n-ai născut și pe deasupra îți păstrează și silueta. În cîteva ore ai să ai corpul ca înainte de sarcină. Și o să poți juca iar tenis. Îți găsesc Claunerii o doică bună și gata. O să poți fi iar vedetă. La noi, dragă, în lumea noastră, nu există mame. De cum naști, copilul e încredințat unei doici și nu te mai doare capul! Iar dacă faci cezariană, mai ai un avantaj, că nu alăptezi, scapi și de sarcina asta înjositoare pentru o femeie modernă. Ce găsești tu frumos în chestia cu alăptatul? Să-ți curgă lapte din sâni, să-ți pătezi rochia — o barbarie! Dacă s-au găsit soluții să treci peste barbarismele ăstea, de ce să nu profiți?! Cică așa au născut

mamele de când e omenirea! Dar atunci de ce există ştiinţă, de ce există progres? Cică să naşti pe cale naturală! Dar cezariana e o idee revoluţionară. E tot o cale naturală. Că doar plodul tot în burtă la mă-sa creşte. Numai că-l scoţi altfel, ca să nu te mai chinui ca un animal! E oribil să vezi cum se zbate o muiere la naştere! Îs dureri insuportabile. De ce crezi că unele mor la naştere, iar cele mai multe rămân tâmpite sau cu sechele psihice?! Dacă poţi să rezolvi treaba asta barbară pe cale civilizată, artificială, ştiinţifică, de ce să n-o faci? Pentru că există tradiţie, pentru că aşa am moştenit, pentru că şi mama s-a chinuit cu mine la naştere, şi mama lui mama şi tot aşa, puah, ce prostie!

XXVIII

Nona o ascultă pe Daniela şi născu prin cezariană. Şi Dani avusese dreptate. La puţin timp de la naştere, corpul i se refăcu perfect şi începu să joace tenis cu bătrânul Clauner. Care însă era foc supărat pe ea. De ce? Pentru că Nona născu o fetiţă. Or, asta era un fel de ruşine pentru familia lui. Trebuia încercat din nou. Avea nevoie de un urmaş al fiului lui, dar de un băiat. Cui să-i lase averea, conturile din Elveţia, vilele şi celelalte? Să le înstrăineze? Căci printr-o nepoată, înstrăinate mureau. Ian trebuia să treacă din nou la treabă.

Într-adevăr, așa cum spusese Daniela, Claunerii îi găsiră imediat Nonei, pentru fetiță, o doică și ea nu mai avea nici o grijă. Sânii săi nu dăduseră nici un strop de lapte și când, într-o zi, își văzu fetița la sânul doicii, avu o criză... maternă. Pentru prima oară se văzu abandonată de... natură. Se crezuse perfectă. Dar iată că natura nu-i dăduse puterea de a fi mamă. O senzație de scârbă și umilință îi stăpâni ființa, îi curbă trupul lung și frumos și parcă își văzu în oglindă o cocoașă! Nu, se înșelase. Dar senzația că are o cocoașă, văzută numai de-ea, rămase. Era groaznic. Chiar și când juca tenis, avea câte o tresărire: se oprea din joc, spre surprinderea bătrânului Clauner, și-și pipăia spinarea, apoi își întindea violent brațele spre cer. Erau gesturi pe care le făcea adesea, ca un fel de tic. În acele clipe, pulpele i se dezvăluiau cu totul, căci șorțul i se ridica deasupra lor. Bătrînul Clauner saliva.

Însă ea nu mai era cea dinainte. Și era suficient să-și privească urma pe care i-o lăsase pe burtă operația de cezariană. Nici măcar goală nu se mai suporta. Fiindcă una din marile ei plăceri fusese să umble goală prin casă și asta îi plăcuse să facă de când era mică. Iar aici, la Clauneri, își păstrase obiceiul. Ba chiar se plimba complet despuiată și prin grădina vilei, printre arbori și plante exotice, ca în ziua facerii. Așa cum tot goală înota în piscină. Și când ieșea din apă,

nu-şi punea halatul de baie, ci prefera să alerge prin curte, să facă exerciţii de încălzire pînă ce stropii se uscau pe piele. Bătrânul Clauner, ca un ramolit ales, căruia îi trimisese Dumnezeu un înger în curte, privea din mansarda vilei, printr-o lunetă, întreg acest spectacol nud şi nevinovat. După naştere însă, Nona apărea numai într-un costum de baie care să-i acopere cicatricea de pe abdomen.

XXIX

Când rămase şi a doua oară însărcinată, bătrânul Clauner, convins că nora lui poartă în pântec moştenitorul dorit, se puse serios s-o iniţieze în francmasonerie, pentru ca nepotul lui să se nască direct francmason! Atmosfera pe care o crea şi fascinaţia ochilor şi a cuvintelor lui au fost suficiente ca să o transforme pe Nona într-o victimă îndrăgostită. Abia în taina acestei relaţii, ea îşi aminti că încă de mică, de când se ducea cu mama ei la biserică, avea vedenii, adică era un medium bun. Uitase toate acestea de îndată ce crescuse şi intrase în tăvălugul unei existenţe profund profane, căci orice credinţă era complet interzisă. Apoi viaţa de studentă la Bucureşti o prefăcuse într-o fiinţă realistă şi interesată. Mai ales că observase că nimeni din jur, din cunoştinţele sau intimii ei, nu se mai preocupa de

religie. Din oameni ieșise Dumnezeu și intrase pentru totdeauna Diavolul. Ea însăși se simțea stăpânită de un Diavol rafinat al corupției și parvenirii.

Cu atât mai mult o uimiseră cele ce descoperise la Clauner. Cum să-și fi închipuit că legendarul comunist era atât de mistic? Cum să-ș fi închipuit că omul cel mai puternic în stat, care îl conducea pe Ceaușescu, așa cum era convins tot poporul, care conducea, deci, destinele țării către „societatea multilateral dezvoltată", avea o lume și o credință ale lui atât de diferite de tot ce afișa în afară?

— De fapt, cum îi mărturisea el acum, comunismul e o prostie, nu cred o iotă în el. Francmasoneria e ceva etern, nu comunismul, care, îți prezic eu, o să se prăbușească înainte de anul 2 000! Anul 2 000 ori o să găsească omenirea în pragul unei îmbrățișări generale a francmasoneriei, ca singura credință universală valabilă, ori n-o s-o mai găsească deloc!

Nonei nu-i venea să creadă ce auzea. Nu era o capcană? Nu înțelegea cum cineva, care și-a pus inteligența și eforturile atâtor zeci de ani în scopul unei cauze, să nu creadă în ea!?

— Dar cine crede în comunism?, continuă el s-o uimească. Tu crezi? Nu, nu-i așa?! Altfel n-ai fi avut ce să cauți aici. Te-am acceptat fiindcă am descoperit în tine un instinct acaparator.

Comunismul este un sistem de masă, un sistem perfect pentru îmbrobodit turma. El nu este un sistem care să încurajeze manifestarea spiritului de independenţă al fiinţei umane. El este opus Bibliei, care spune că nu toţi ne naştem la fel şi că sîntem egali numai în faţa lui Dumnezeu. În comunism, secretarul general al partidului unic se crede Dumnezeu. Dar chestia asta cu egalitatea înte oameni este o tâmpenie. Noi nu ne naştem egali de la natură, de aceea comunismul e tocmai un sistem artificial construit împotriva naturii!

— Atunci — îndrăzni Nona — pentru ce îl mai slujiţi?

Clauner rîse mefistofelic, apoi îi zise:

— Eu nu slujesc comunismul, ci mă slujesc pe mine. Pe mine şi pe ai mei. Comunismul e un sistem al puterii şi al parvenirii unei clase încă neinventate în istorie. Crezi că aş fi slujit comunismul dacă nu aveam toate câte le vezi?! Comunism se numeşte ce vezi tu în casa mea? Asta-i putere şi bogăţie! Acum cunoşti lumea în care ai intrat. Ai văzut şi alte case, ai văzut cum o duc toţi cei din aparatul de partid. Comunism se cheamă asta? Comunismul e doar un paravan, o mască pe chipul nostru, înţelegi?! În realitate nimeni nu crede în bazaconia asta!

— Cum, nici... El?

— Nici. Poate vreo câţiva rătăciţi care l-au îmbrăţişat prin ilegalitate!

— Dar Aragon... Sartre... Malraux... Yves Montand... și atâția alți artiști, filozofi și oameni politici din occident?!

— Acolo e lumea liberă. Și pentru ei e o alternativă speculativă. E ușor să teoretizezi într-o lume a alternativelor. Aici noi trăim într-o lume fără alternative, pe care ei n-o cunosc. Ca oameni liberi, ei utopizează. Cum a făcut-o primul Marx. Dacă ar trăi aici, li s-ar părea absurdă o societate a egalitarismului. E poate pentru ei o experiență intelectuală plăcută. Practic, comunismul e imposibil de la natură!

Nona luă un caiet, unde își nota ea tot felul de maxime și cugetări celebre, fiindcă o învățase Virgi că în lumea bună face impresie dacă dai din când în când un citat memorabil, și citi:

— „Ferească Dumnezeu de societatea care se va conduce după criteriul social, nu după cel biologic". Brâncuși a spus asta.

— Da, e foarte adevărat. Din punct de vedere biologic oamenii nu pot fi ca un lan de ovăz, aliniați și egali, așa cum încearcă să-i socializeze comunismul! Cred că numai imbecili ca Fidel Castro mai pot susține asemenea aberații. Francezii de care ai pomenit teoretizează un alt fel de comunism, în genul lui Rousseau, sau un comunism existențialist, în orice caz vor sfârși, cum s-a întâmplat și cu alții, prin a se dezice de aventura asta trecătoare a gândirii lor!

XXX

Şedinţele francmasonice se transformau adesea în lecţii de politologie, o lume pentru Nona la fel de necunoscută, de mistică.

— În fond, îi explică Clauner, politica e o formă de francmasonerie şi dacă vrei s-o înţelegi şi mai ales dacă vrei puterea, atunci trebuie să fii francmason.

Şi Nona vroia puterea, prin care înţelegea să aibă tot ce-şi doreşte. Aşa îşi răzbuna condiţia ei iniţială, de fată săracă dintr-o familie umilă. Dar cu ce preţ? Cu preţul îndrăgostirii de un om şi o lume pe care în adâncul ei le ura. Însă acum ea devenise o pradă vie şi prea uşoară. Nu mai avea timp să se gândească şi răzgândească. Acţiona iute, în viteză, din instinct. Şi se lăsa ispitită. Şi se lăsa hipnotizată de Clauner. Asta numea ea Marea Ispitire. Nici nu mai ştia dacă era îndrăgostire reală sau falsă. Nici nu mai ştia dacă sărutările tatălui erau şi ale fiului sau dacă fiul o săruta în numele tatălui. Era o perioadă din viaţa ei pe care, abia mai târziu, după toate câte avea să pătimească, va încerca s-o înţeleagă pe calea spovedaniei.

Deocamdată, nu o interesa decît Marea Ispitire. Ea însăşi era o ispită şi ca atare prin însăşi natura ei se lăsa ispitită. Tocmai acest lucru îl cultiva Clauner, acel ceva malefic şi

ispititor din trupul ei. Nona era întruchiparea cărnii păcatului. Dacă o lăsai liberă, ispitea lumea din jur numai prin mersul ei și îndemna la păcat numai cu o privire. De aceea, o ținea închisă în casă, doar pentru el. Pe Ian nici nu-l mai punea la socoteală. Fiindcă știa că Ian îl adora și că îl considera Stăpânul, cel ce stăpânește tot, cel ce supune tot. Iar Ian știa că nu-i decât o părticică din acest tot.

Relația stranie dintre Tată și Fiu și-o explică Nona abia după ce cunoscu taina lor, taina Claunerilor, francmasoneria. Dar ispita ei era mai puternică. Asta simțea. Un diavol lăuntric îi spunea că ea e Stăpâna, că îi poate stăpâni pe ei. Încă din copilărie acest diavol o îndemna să urce pe scara parvenirii sau scara pierzaniei, or tocmai asta o ispitea. Intuia că pe scara pierzaniei se află secretul existenței și al gloriei și nicăieri altundeva. N-avea de unde să știe însă că bătrânul Clauner vroia să scoată din ea acest diavol. Altfel cum să-și explice „viziunile" pe care le avea în ultima 'vreme?! Clauner o hipnotiza și o făcea să vorbească cu gândurile și cuvintele altcuiva.

— Tainã la tainã se mărturisește, începea ea lăsându-se pe spate. Văd o *lume ca nelumea*... Văd roiuri de lumi care mă iau cu ele în *intermundii*... Văd abisuri metafizice... Văd o scară a sufletelor, pe care o urc și încep' să comunic cu ființe de dincolo... Simt că măduva

mea se desprinde de pământ, că sângele meu e cuprins de apele cerului, că ochii mei se umplu de lumina lumii ca nelumea... Simt cum din palme-mi curge *izvorul etern al vieţii* şi cum albinele îşi zidesc fagurii din trupul meu de ceară... Simt cum mă dizolv şi mă contopesc cu întregul univers... O, văd forme ţesute din astral şi flori de nufăr!... Văd fiinţe fericite care îmi dau mâna şi mă duc cu ele în lăcaşurile străbune!... O, văd morţii noştri vii!... Aici e lumea sufletelor, a sufletelor ferite de putreziciune. Şi formele lor par mai mult sferice decât ovoidale. Le văd! Le văd! Acum le văd aici, acum dincolo. Aleargă mai repede ca vântul, lumina şi gândul. Mă iau cu ele şi iată-mă zburând ca torentul curgător!... Şi cine-i el, cel pe care-l văd acum ca pe un *mag călător prin stele?!*... E *Archaeus,* el zboară atât de senin, ca un rege din basme, fermecat! El e torentul curgător. Altfel n-ar putea fi când nu e... *El n-a fost când era, el e când nu e...* Limba lui e muzică a sferelor curgând pe ape, e *ţara unei feerii...* El *sprijină vecia-ntreagă şi-nvârte universu-ntreg...* El e principiul vieţii, fiinţa-n om nemuritoare... *E unul şi acelaşi punctum saliens care apare în mii de oameni, dezbrăcat de timp şi spaţiu, întreg şi nedespărţit,* care *mişcă* lumile, *cojile, le mână una-nspre alta, le părăseşte, formează altele nouă, pe când carnea zugrăviturilor sale apare ca o materie, ca un Ahasver al formelor,*

care face o călătorie ce pare vecinică. Şi e într-adevăr veşnică, precum o pasăre măiastră. *Ah! cum nu sunt o pasere măiastră,/ Cu penele de aur ca paserile-n rai!?...* Fiindcă eu încă nu *sunt,* eu doar *sînt.* Şi nu-s nici măcar o *sântă.* Eu mă trag din lumea lui *sînt,* pe când nelumea lui, a lui *Archaeus,* este lumea lui *sunt.* Numai cine este un *sunt* poate aspira la zborul lui *Archaeus,* numai într-un *sunt* el îşi încearcă zborul, *asaltul spre ceruri.* Epifaniile nu apar în lumea lui *sînt.* În nelumea lui, Archaeus e nemuritor şi autor de epifanii... Îl văd cum scrie şi-mi dedică şi mie o epifanie: *sînt un sunt* se numeşte ea. Şi văd cum limba mea de lemn ia foc şi mă dezleagă şi mă face să văd adevărul. Pe calea lui *sunt* am revelaţia adevărului. Ea e calea sufletului. Şi are forma unei mâini ocrotitoare. Şi mâna asta ocrotitoare mi se aşează pe creştetul capului şi sufletul meu începe să vadă deodată în toate direcţiile. Sufletul meu e mare şi e alcătuit din 12 monade. Văd şi suflete alcătuite din câte 5 şi 7 monade. Toate sufletele *sunt* alcătuite din monade veşnice, care iradiază. Şi sufletul meu iradiază. Uite, acum văd cum din el iese un Vestitor. Are în jur o mantie de lumină. Îi văd aripile de foc. Vestitorul se apropie de mine şi cu o privire îmi despică ţeasta fără să-mi rupă ţesutul creierului, fără să-mi curgă sânge. Şi, ah, parcă mă simt violată de acest Vestitor cosmic,

ah, ce fericire, e chiar *Archaeus,* e violul său purificator! Şi de-acolo, din ţeasta despicată, el începe să-mi scoată gândurile şi cuvintele din lumea lui *sînt,* mi le scoate unul câte unul, parcă mi le-ar scoate cu forcepsul, parcă ar fi copii handicapaţi!... Rămân goală de gânduri şi de vorbele limbii de lemn. Rămân nudă, în starea de increat, numai în starea de contemplare. Uite, acum, *sunt* fiind şi *sântă* fiind, Vestitorul, care nu-i altul decât Zburătorul, mă ia cu el şi începem *asaltul spre ceruri.* Minune! Ce văd? Mă lasă să privesc în voie! Minune! Văd intimitatea spirituală a monadelor. Văd cum se ating uşor şi cum se contopesc. E ca un balet mecanic. Văd eternitatea în clipa de faţă. Acum înţeleg că *tot ce e etern se află în prezent,* în clipa iubirii, a Dumnezeirii, aşa cum tot ce e prezent se află în eternitatea trăirii, în veşnicia clipei. O, ce fericire acest spectacol al sufletelor, al monadelor! Aşa ar trebui să se petreacă şi pe pământ, cu noi, oamenii. O, câte nu aflu de aici! Mă văd şi pe mine, la 12 ani, cum stau în curtea părintească, acasă, la Negreşti. Văd satul meu. Îi văd lacul şi pădurea. Da, am revelaţia începutului. Da, văd ce simt! Simt deodată o prezenţă în aer sau dincolo de aer. Şi parcă o mână ocrotitoare mi se pune pe creştet. Când Dumnezeu te atinge cu o privire, cu o suflare, ce fericire! Dar cu o mână! Şi prezenţa picură în mine un fel de energie, de

mană... Și de-atunci am început să-mi iau zborul, să mă simt ocrotită de acea mână imaterială... Oriunde mergeam, mâna era acolo, pe creștetul meu, mă proteja, îmi veghea zborul... Poate de aceea lumea lui *sînt* m-a considerat o mistică, o diavoliță... Ca apoi „să facă totul" să mă lege de ea, să mă coboare, să mă umilească. Uite, acum cobor: *Pendular de-ncet,/ Inutil pachet,/ Sub timp/ Sub mode/ În Uvenderode...* Îngere, daimonul meu ocrotitor, nu fugi, stai, nu pleca!... Oare o să mai revină vreodată?

Când Nona se trezi din hipnoză, îl văzu pe Clauner deasupra ei, gâfâind, și acum îi auzi vocea ca un ecou:

— O să revină atunci când o să naști un băiat frumos ca tine. Și cuvintele tale o să revină în gândurile și cuvintele altcuiva. În tine a grăit *Archaeus.* El e principiul vital al universului. *Archaeus* se încearcă în fiecare om. În unii reușește, în alții nu. În Spinoza a reușit. Și în Leibniz. Și le-a transmis teoria sufletelor și teoria monadelor. Apoi a reușit în Eminescu. Și i-a transmis și lui aceste revelații. Acum a reușit în tine. Și ți-a transmis și ție misterul lor. Și mâine o să reușească în copilul tău. El e monada viitoare a familiei noastre. Și o să-i transmită și lui aceleași revelații. Cu gândurile și cuvintele lor, care vor rămâne neschimbate. Totul e să naști acel *Archeu* în care să se încerce spiritul universului! În el e speranța familiei noastre! Prin

acest mic *Archeu* ea va rămâne ca un trunchi cu toate mădularele intacte. A vorbit prin tine Dumnezeul francmason, care te va elibera de diavolul din tine şi de toate păcatele. Numai tu să-i dăruieşti acest *Archeu* pe care-l porţi în pântec. Atunci familia va fi puternică şi nimeni nu va zice: „Acesta e un copil în plus, pot să-l dau!" Şi nimeni nu va zice: „Pot să-ţi tai mâna, că tot nu-ţi va păsa!" Mâna e copilul pe care îl credeai pierdut definitiv, e copilul rătăcitor despre care ziceai că n-o să mai revină! Şi mâna e mama lui *Archaeus* atoatenăscător. Copilul a venit. E copilul speranţei.

XXXI

Şi în timpul acesta *băieţii* continuau să cheltuiască banii pe care îi primeau de-a gata, nemunciţi nici de ei, nici de părinţii lor. Îi cheltuiau pe chiolhanuri de pomină, unul mai original decât altul. Fiecare gazdă a clanului odraslelor, când îi venea rândul să organizeze câte un bairam, se străduia să-l facă să i se ducă buhul, vorba ceea, „ca la mine la nimenea". Acasă la Ian ajungeau numai ecourile, dar adesea el şi cu trupa lui se urcau în maşinile lor „zburătoare" *made U.S.A.* şi onorau invitaţiile celor care le semănau ca două picături. Uneori se deplasau şi în provincie.

Într-o zi, prin Jorj Pantera, primiră invitații de la fiica ministrului Tăntălache să-și petreacă *week-end*-ul la vila acestuia de la Ploiești. Când au ajuns, surpriza a fost într-devăr mare: nu puteai intra în casă dacă nu îndeplineai condiția obligatorie de a te dezbrăca de haine și a le preda valetului cu ochi albaștri de la intrare. Numai așa, despuiat, doar în pantofi și cu cravata la gât, de care îți atârna trupul gol, ca de o spânzurătoare, puteai fi întâmpinat de gazdă, care după pupăturile de rigoare, te poftea în intimele saloane ale vilei, unde femei tinere te așteptau în păsărica goală, pantofii cu toc înalt, cu care rămăseseră încălțate, punându-le și mai mult în evidență goliciunea.

— Ei, nu vă spun ce-ați pierdut!, avea să le povestească apoi Jorj lui Pete și Vuc. Păcat că n-ați venit și voi să vă îmbogățiți experiența artistică! A fost *Zabriskie Point,* nu alta! Ce mai, exact ca în film, ca la Antonioni! Dezmăț rafinat, bre! Amestec de sexuri, de împerecheri inedite, de senzații tari, una mai tare ca alta! Amorul în grup e de milioane! Nu cred că poate exista ceva mai fain sub soare! Amorul în grup îți permite regrupări spectaculoase și dispare orice gelozie, orice sentiment de proprietate asupra unui partener. Ce-a fost la Tăntălache, a fost idealul. Cu un cuvânt, am trăit tot tacâmul...

— Ptiu! ce-am pierdut!, făcu Vuc. Ce să-i faci, dacă m-a făcut mama actor, dacă am avut spectacole, două zile la rând, şi matineu şi seara!

— Vezi, comediantule, îi zise Pete, ce viaţă duc *băieţii* ăştia! Se putea, mă, un dezmăţ ca ăsta să se petreacă în epoca dejistă, pe care o lauzi ca pe trufandale?! Aia a fost o epocă fără imaginaţie. O epocă absurdă şi imbecilizantă. Păi să-ţi povestesc eu ce i s-a întâmplat lui tata, ţăran simplu. Odată, s-a dus cu treburi în oraşul Stalin, cum se numea pe vremea aia Braşovul. Şi la un moment dat, spre seară, i-a venit să-şi facă nevoile. Şi cum nu cunoştea oraşul, îl întreabă pe un miliţian: „Cum ajung, tovarăşe, în capu' lu' Stalin?" Miliţianul, care nu era de-al locului, care nu pricepea vorba ţărănească, holbă nişte ochi cât cepele şi face mirat: „În capu' lui Stalin?" „Da", zice tata. „Şi ce să faci acolo?" „Să mă cac!" îi răspunde la obiect bătrânul meu. Miliţianul ăla tâmpit n-a înţeles că tata vroia să ajungă la marginea oraşului, să-şi facă nevoile pe câmp, cum era obiceiul drumeţilor, el a înţeles că are ceva cu Stalin şi caută statuia lui, postată falnic în mijlocul oraşului, să se caţăre pe ea şi.... l-a înhăţat ca pe un individ periculos şi l-a băgat la zdup! A stat la răcoare vreo trei luni de zile. Nu-ţi spun cât a trebuit să mă zbat ca să-l scot de acolo!... Aşa ceva e imposibil să se întâmple azi şi cred că nici Dej, nici lesbienele lui,

nici vreun scriitor de curte, nici chiar Sadoveanu nu şi-ar fi putut imagina că în comunism o să se ajungă la bairamuri în pielea goală... cu voie de la secu şi miliție!...

— Dar tu, îl luă la rost Jorj pe Pete, de ce n-ai venit la Tăntălache, că doar ți-am dat şi ție invitație?!

— Am fost la spital, la Bo Serge. Ştii că e internat la Elias?!...

— Dar ce-a pățit?

— Cum?!, făcură şi alții. Ce i s-a întâmplat? Vreun accident de maşină, că ăla conduce ca supermanii! Sau poate şi-o fi scrântit Bo-ul pe la filmare, că o face şi pe cascadorul?

— Nu-i nimic grav, le explică Pete. S-a internat să-şi facă operație de hemoroizi!

— Aoleu!, făcu Jorj. Şi eu care credeam că-i *homo*. La alde noi, e exclusă boala asta!

— La alde voi, îi replică Ian, hemoroizii se urcă la cap!

Şi toți *băieții* se înveseliră.

— Şi acum caramba, că dacă vă aude nevastă-mea, o să viseze urât la noapte şi o să nască vreun monstru!...

XXXII

Nona nu putu să nască pe cale naturală aşa cum ar fi vrut acum, a doua oară. Fusese parcă blestemată să nu poată. Şi născu tot prin

cezariană. Şi născu tot o fetiţă. Şi o mânie fără chip omenesc se abătu asupra ei. Claunerii îi închiseră deodată toate porţile. Mâna ocrotitoare dispăru, într-adevăr, pentru totdeauna de pe creştetul ei. Simţi asta imediat, de cum îşi reluă serviciul la Casa de filme. Directorul, Boss, începu să-i facă şicane şi să se poarte cu ea precum cu o târfă. Bo Serge n-o mai distribui în nici un film. Pe terenul de tenis al Claunerilor nu mai avea acces. Matilde, într-o zi, pur şi simplu o izgoni („aici e ocupat, poţi să te duci unde-ai mai jucat şi până acum"), dar parcă şi Virgi se schimbase, când o căuta era mai tot timpul inabordabilă sau „plecată" în turnee. *Băieţii de bani gata* îi întorseseră de-a dreptul spatele de parcă, gata, nu mai aparţinea clanului, de parcă uitaseră de tot acele ore minunate petrecute împreună sau acele jocuri pe şosea, cînd Ian venea s-o ia de la servici cu maşina şi, la întoarcere, îi băga în sperieţi pe unii conducători auto, cum o hârjonise odată pe femeia aceea tânără, până ce s-au convins cu toţii, prietenii care erau în Mercedesul lui Ian, că femeia, de frică, făcuse pe ea la .volan!

Dar cel mai cumplit era pentru Nona faptul că se simţea urmărită pas cu pas de securişti. De câteva ori un bărbat căutase s-o „agaţe". Era convinsă că e o provocare. Oare ce urmăreau „ei", Claunerii?! N-o mai lăsau să-şi vadă nici

fetițele. Se ruga de doică, o plătea ca să le vadă pe ascuns. În tot ce făcea era cu ochii în patru. De când Ian îi luase și cheile de la mașină, o Lancia, trebuia să meargă cu autobuzul. De la Casa Scînteii, când ieșea de la Casa de filme, ca să scape de urmăritori, lua numai taxiul. Îl comanda de la birou, care se afla la etajul 8, și când cobora, taxiul era la scară. Evita să meargă singură. De obicei, ieșea cu Stoica, un coleg de la o Casă de filme vecină. Nu realiza că acest coleg, însurat, cu copii, pusese ochii pe „proprietatea" lui Ian, prefăcându-se doar că-i împărtășește necazurile pe care ea, în disperare, i le povestea.

Nona era așa de pierdută, că nu mai realiza nimic. Nu înțelegea cum de putea bătrânul Clauner, care o făcuse să se îndrăgostească lulea de el, să se poarte atât de crud. Îl crezuse un înțelept și deodată să se schimbe într-atât? De ce? Ce vină avea ea. Dacă natura o blestemase să nu poată face un băiat?! Dar poate că putea! Dar nu, nu va mai încerca niciodată! N-o să mai vrea niciodată să aibă un alt copil. Mai bine se omoară decât un nou calvar, decât spectrul unei noi speranțe năruite! Dar de ce oare fetele nu înseamnă pentru francmasoni viață?! Nu se născuseră și ei din femeie?

Într-adevăr, bătrânul Clauner îi explicase că femeile nu erau admise în francmasonerie, așa cum ele nu puteau fi preoți sau apostoli sau nu aveau voie să păşească în altar! Înțelegea,

Clauner vroia să aibă un mădular bărbătesc care să-i continue trunchiul familiei francmasonice. Dar ce vină avea ea, nu înţelegea. Nu înţelegea că ea fusese pe post de clocitoare, că experimentul lui Clauner a dat greş tocmai pentru că ea nu-i născuse un „archeus". Probabil că fetiţele, care erau de o frumuseţe îngerească, le apăreau Claunerilor ca nişte diavoliţe, ca nişte viitoare ispite. După cum îi spunea doica, ei, cu Ian în frunte, nici nu se uitau la ele şi le vedeau doar întâmplător. Cu cine să vorbească, să se sfătuiască?! Umbla ca pierdută, nu se putea concentra, nu-şi putea aduna gândurile, să înţeleagă, să-şi explice. Tot ce întrezărea era un lucru care o îngrozea: vroiau oare să se descotorosească de ea, s-o scoată din joc şi să-i găsească lui Ian o altă clocitoare, mai bună, care să le împlinească fanatica dorinţă?!

Îşi aduse aminte că odată, când fusese la Pelişor, acolo unde trăgeau de obicei vara Claunerii, cunoscuse la Mănăstirea Sinaia un preot. Şi se gândi să meargă la el, să se spovedească. Poate că aşa, eliberându-se, o să înţeleagă şi o să ştie ce are de făcut. Şi aşa şi procedă: plecă la Sinaia, fără să-i spună nimic lui Ian. De fapt, după a doua naştere „ratată", cum se exprimase el, pe Ian îl lăsa rece tot ce făcea ea. Încercase să aibă o explicaţie cu el, dar Ian evita. Parcă era alt om. Discuta cu ea în scârbă şi se

purta precum cu o străină antipatică. Nici n-o mai dorea. De altfel, nu mai dormeau de mult împreună, mai exact, de când pe ea o mutase în altă vilă, o vilă goală, parcă a nimănui.

— Tu ai să locuiești pentru un timp aici!, îi spuse Ian cu un ton fatidic, și îi întinse cheile vilei aflate tot în Cartierul Primăverii, dar destul de departe de domeniul Claunerilor.

Îi era frică să doarmă noaptea singură în cogeamitea căsoaie. Vroise s-o cheme pe mama ei, să stea o vreme cu ea, până se vor lămuri lucrurile. Îi ceru voie lui Ian, dar el îi spuse categoric: „Nu!" Așa că acum, când se afla în tren către Sinaia, se bucura că pentru o noapte-două nu va mai dormi în „cavoul" Claunerilor.

XXXIII

Preotul Ioan N., pe care îl recunoscu imediat, primi să-i fie duhovnic.

— Părinte, începu Nona, sînt speriată. Mi-e frică. În tren mă credeam în siguranță, dar mi s-a părut că mă urmărește cineva. Nu, precis m-a urmărit, mă urmărește. Sînt sigură că știe că sînt aici! Nu mai am încredere în nimeni. Nu știu dacă trebuie, dacă pot avea încredere și în dumneata. Eu mi-am pierdut credința străbună și vreau să mi-o recapăt. De aceea am venit aici. Ajută-mă să scap de ne-ncredere. Se spune că și

printre preoţi sînt securişti. De unde ştiu că nu stau de vorbă tot cu un... o, Doamne, iartă-mă, asta a făcut din noi comunismul. Ne e frică să ne mai privim unii pe alţii în ochi... Ne bănuim... Ce dovadă îmi daţi că nu sînteţi... Doamne, iartă-mă, nu mai vreau nici o dovadă, crucea şi hainele astea negre şi barba albă îmi sînt de-ajuns! Dacă îmi sînteţi duhovnic, o să mă simt în siguranţă ca în poezia aceea interzisă a lui Arghezi, *Duhovnicească,* nu? Înseamnă că ce vă mărturisesc eu rămâne între noi, ca o taină, nu?!...

Preotul Ioan N. înclină de două ori din cap, îi mângâie mâinile şi o privi atât de blând încât ea citi pe chipul lui liniştea, încrederea şi îmbărbătarea de care avea nevoie. Orice cuvânt din partea lui era de prisos.

— Am avut relaţii intime cu bătrânul Clauner.

— Nu-i mai pomeni numele, şopti preotul.

— Vedeţi, şi dumneavoastră vă temeţi?! Poate că aveţi şi microfoane în chilia asta!

— Nu, dar numele diavolului nu trebuie pronunţat!...

— Da, aveţi dreptate, el e diavolul! Dacă află ce vorbim noi, mă omoară. Nu vreau să-mi pierd viaţa. Ştiţi, e foarte periculos. Eu nu pot aduce probe materiale, dar vă rog să mă credeţi, e mason. Dar n-am dovezi...

— Practică magia neagră?

— Cred că da. Da, asta este. Nu știam că-i zice așa. Da, am fost o victimă a lui... aproape trei ani de zile... Eu, cum am moștenit din bătătura casei, sînt creștină ortodoxă, dar nu știam că magia neagră este la modul ăsta, că te poate cineva manipula, că îți poți pierde mințile... Încă simt că sînt sub puterea lui... Îl detest pentru treaba asta, pentru ce mi-a făcut! Eu l-am simpatizat, l-am admirat, l-am iubit... poate că-l mai iubesc... nu, nu, îl detest!... Da, am avut un cult pentru el... De ce atunci îmi face acest rău și se poartă cu mine ca și cum aș fi ultima târfă!? O, Doamne, iartă-mă, am vrut să zic ultima femeie! De ce? Nu sînt oare mama copiilor băiatului lui?! Mi-a luat fetițele ca și cum nu sînt și ale mele, născute din sângele meu, ci sînt numai proprietatea lui! Am încercat să le fur, să le duc la țară, la ai mei, dar sînt păzite, ca niște ocnașe! Cred că și la grădiniță, și la școală, și la facultate, or să fie duse și aduse cu mașina securității! Ce copilărie e asta?! Și dacă am să apuc să fiu femeie bătrână, cred că n-am să-mi pot vedea fetițele decât tot de la distanță! O, părinte, nu-l cunoașteți de ce-i în stare! Ce blestem pe capul meu! Pe al meu și al celor care intră în legătură cu el! Pe mine m-a hipnotizat, m-am îmbolnăvit, mi-a luat voința, gândurile, tot! Deci, dacă a putut să mă hipnotizeze și manipuleze pe mine, care sînt o structură puternică, cel puțin așa am crezut, dacă un

an-doi-trei m-a ţinut sub control, sub vraja lui, sigur, poate că am vrut şi eu, dacă, zic, a fost o perioadă când mă simţeam la un pas de demenţă, atunci cred că pe toţi din preajmă îi manipulează aşa! Chiar şi pe... El! De aici i se trage lui puterea. Încolo totul nu-i decât o minciună, o faţă chestia cu comunismul, cu patriotismul şi celelalte! Când l-am cunoscut prima oară, avea pentru mine statura unui mit, a unei legende. Ca pentru tot poporul, cred. L-am cunoscut la biroul lui din vila de pe Primăverii. Ne-a condus până la el unul din securiştii de casă. Eram cu Ian. După ce Ian m-a prezentat şi i-a spus că ştiu să ţin bine o rachetă de tenis în mână, a plecat. Am rămas singuri. Şi de-atunci, încă de la acea primă întâlnire, din camera lui clarobscură, de unde conduce o mafie întreagă, a pus stăpânire pe mine. N-a trecut, cred, nici o jumătate de oră de când m-a privit întâia oară în ochi şi mi-a şi transmis energia lui. M-a hipnotizat. Simţeam, aşa, o puternică presiune în urechi, o vibraţie în timpane. Simţeam că sînt în puterea cuiva, că mă conduce cineva. Asta, vreau să spun, după ce ne-am despărţit, după ce am plecat din acel loc. Mergeam pe stradă sau eram la bibliotecă şi mă simţeam ca urmărită de o putere ciudată, mă simţeam ca stăpânită de o mână invizibilă care mă dirija. Aţi auzit de persoane care manipulează de la distanţă indivizi? Ăsta-i pericolul

parapsihologiei. Ar fi foarte trist pentru întreaga omenire dacă se va declanșa un război psihologic. Oameni periculoși, ca Cla... pardon, ca el, vor fi cei care vor manevra totul, care vor ține planeta în mână! Cu puterea asta a lor vor putea ușor dirija un conducător de armată sau altul.... Știu ce spun, căci în ultimii ani am avut senzația că sînt manipulată și o mai am, căci n-am ieșit încă de sub influența lui. Sigur, la mijloc s-a aflat și sentimentul, faptul că am fost îndrăgostită de el. Dar ce fel de dragoste e aceea care te înrobește peste puterile tale? Pentru că mi se părea că nu eu sînt cea îndrăgostită, ci o altă ființă necunoscută, aflată în mine și pe care până atunci eu n-o cunoscusem. Sau poate că tocmai aceasta-i dragostea adevărată, dragostea pe care o cântă poeții, pe care au simțit-o un Petrarca, Dante sau Eminescu, dragostea astrală, nepământească!... Nu știu ce să zic... Dumneata ce zici, părinte, există o astfel de dragoste, o astfel de dragoste mai presus de sine?... Dar să nu mă iei cu dragostea de Dumnezeu, cu dragostea lui Isus...

— Dragoste mai presus de sine, ca și dragoste în sine nu există. Așa cum nu există crimă perfectă. Nu există dragoste pură între doi muritori. La dragostea într-adevăr pură nu se poate ajunge decât prin mijlocirea lui Isus, îmi pare rău că aici trebuie să-l amestec pe Domnul

Nostru Isus Hristos! Numai în El şi prin El se poate realiza această dragoste mai presus de sine, absolut dezinteresată...

— Dumneata cunoşti această dragoste de care îmi vorbeşti?

— Toţi bunii credincioşi o cunosc...

— Dar cu dragostea care m-a lovit pe mine ce e? N-o fi şi ea de natură divină?

— Nu. E de natură diavolească, interesată. Pare supranaturală, dar ea e obţinută pe căi psihologice, pe căi necurate, având scopuri străine de adevărata iubire. Şi diavolul îşi atinge scopurile pe calea iubirii, mai ales pe această cale! Dar o astfel de iubire diavolească e sinonimă cu înşelăciunea, cu păcălirea, cu păcatul! Dumneata tot pe această cale ai căutat să parvii. Te-ai îndrăgostit din interes, fără s-o ştii. Numai că interesul lui a fost mai puternic. Întotdeauna între doi parteneri, unul e mai puternic, mai capabil să-l stăpânească sau să-l ocrotească pe celălalt!

— Căsătoriile din interes, ştiu... şi vorba aia că dragostea vine pe parcurs! Ciudată vorbă a înţelepciunii populare! Cum adică, nu poate fi dragoste fără interes, adică dragoste dezinteresată, bazată doar pe înţelegere, pe încredere?!

— Dar ce să-i unească pe doi oameni? Din ce să vină înţelegerea şi încrederea? Ei nu pot ajunge

la aceasta fără credință. Fără credința în Dumnezeu ei nu pot să trăiască în bună pace. Ce să-i lege? Carnea? Poftele? Vreun obiect material? Toate sînt plăceri trecătoare. Asta-i dragostea din interes. Când scopul e pământesc și nu dumnezeiesc. Numai cine are un scop dumnezeiesc poate ierta celuilalt greșelile și păcatul. Căci noi păcătuim, cum spune Domnul Nostru Isus Hristos, de șapte ori pe zi!....

— Deci, părinte, eu am fost îndrăgostită din interes?!

— Interesul tău a fost mai mare decât iubirea. Dar iubirea nici nu se poate împlini și desăvârși în afara credinței în Dumnezeu! Să spunem că la început există un interes, că dragostea e secundară, însă pe urmă interesul trebuie să devină secundar și cum poate să devină secundar dacă nu te rogi?! Fără rugăciune nu te poți căi și purifica. În calculul iubirii voastre Dumnezeu nu a existat. Și iubirea s-a destrămat. În loc să-i faceți loc lui Dumnezeu,voi i-ați făcut loc tot mai mare diavolului. În loc ca interesul să piară, să se șteargă treptat-treptat, voi l-ați accentuat, l-ați făcut stăpânul vostru! Spune-mi, rogu-te, ești membră de partid?

— Da, de la 19 ani! Dar să știți că nu m-am făcut din interes ca alții, ca să iau carne fără să stau la rând. Eu în ascuns îmi fac uneori și cruce și mai merg și la biserică, chiar dacă din an în

paşti, cum se spune. Am credinţa în sânge, dar ce să-i faci dacă în lumea în care mă învârt nimeni nu mai crede, nimeni nu se mai roagă? Nu-mi aduc aminte să fi văzut măcar la cămin, când eram studentă, vreo colegă care să-şi fi făcut cruce înainte de culcare! Şi-atunci, cum să fac eu, mi-era ruşine! Obişnuinţa-i a doua natură. Dar când dispare... ce mai, am uitat să mai cred. M-am dezobişnuit şi cu semnul crucii! De ce să-l mai fac? Ţăranul crede fiindcă el se duce pe câmp şi-şi face cruce pentru ploaie, pentru soare, pentru ca să-i nască vaca... Sau se duce la biserică de frică, din ignoranţă. Comunismul ne-a băgat însă în cap că cea mai mare formă de ignoranţă-i religia. Mulţi cred asta, la mulţi a prins şi fug de biserică şi de popi ca dracul de tămâie! Nu-i vorbă că şi popii sînt compromişi. Nu v-am spus, umblă vorba că şi printre dumneavoastră sînt securişti. Atunci cum să mai vină omul la biserică? Vrei să compromiţi altarul, îmbracă un ofiţer de securitate în straie bisericeşti, şi pune-l să-ţi predice! Jumătate din predică sînt osanale către conducătorii iubiţi! Păi spune şi dumneata, fugi de la televizor să scapi de diavoli şi la altarul Domnului dai tot peste ei! Înainte nesiguranţa, neîncrederea, păcatul, prostia se rezolvau la biserică, dar acum unde să le rezolvi?! De aceea m-am codit să vin aici. Dacă dau tot peste diavol?!... Iartă-mă, părinte, că-ţi

spun, dar și în dumneata, când ai început să-mi vorbești despre iubirea lui Dumnezeu, am văzut un fel de diavol, de ispită. Nu vrei oare să mă ispitești în iubirea pentru Dumnezeu?! Și... el îmi vorbea de credință, dar de o altfel de credință, parcă fără Dumnezeu! De o credință universală, fără dogme! De ce să nu fi crezut în el, în vorbele lui?! Mă fascina așa de tare când îmi vorbea încât nu mai auzeam ce spune. Nici nu trebuia... Era de-ajuns să vorbească, să-i aud glasul... Vorbea-vorbea și eu pluteam, îmi pierdeam controlul, conștiința, și intram într-un fel de transă, de magie... De-aceea mi-e frică de el, de puterea lui, mi-e frică să nu mă omoare. Francmasonii sînt foarte răi. Dacă ai intrat în lumea lor și apoi îi trădezi, dacă încalci vreo regulă, apoi să știi că ți-a sunat ceasul. Ce-am suportat eu în toată această perioadă de când l-am cunoscut pe el, a fost infernul. Și încă mai este. Dacă mă consideră încă a lui, a lor, și vor să se răzbune pe mine?! Scapă-mă, părinte, de infernul ăsta!

XXXIV

Nona se simțea parcă mai bine. Mai eliberată. Își spuse că așa o să facă de-acum încolo, orice ar fi: o să vină săptămânal aici, în fiecare duminică, și o să i se spovedească duhovnicului

ei. Pe care îl considera un fel de psiholog. Dacă ar fi trăit în occident, ar fi mers la psiholog. Ar fi procedat ca Sue Ellen. Dar aici nu e occident şi nu există nici măcar un cabinet de psiholog cât e ţara de mare. O fi fiind el unul, pe undeva, dar unde să-l găsească? Până atunci era bun şi duhovnicul ăsta, chiar dacă i se părea că în afară de Dumnezeu nu cunoaşte altceva. „De, o fi Dumnezeu bun la toate, dar problema mea îl depăşeşte". Uite ce putuse să gândească şi abia ieşise de la duhovnic! Oricum, de un lucru era sigură: Ioan N. reducea totul la Dumnezeu. Or Dumnezeu nu era totul. Dacă era totul, atunci Buddha ce era? Dar Israel? Dar Allah? Dar Mahomed? Poate că în privinţa iubirii să aibă dreptate. Însă aceste lucruri erau prea abstracte pentru nevoile ei imediate. Venise aici ca să găsească altceva, ce nu putea găsi în Biblie, în cărţi şi mai ales în sine. Şi nu prea găsi. Un psiholog ar fi fost mai bun.

Starea aceasta răscolitoare, căutătoare, puse stăpânire pe ea, pe mersul şi pe gesturile ei nehotărâte, întrerupte, şovăielnice. Pentru un ochi atent nu era greu să intuiască faptul că această femeie necunoscută, care acum se opri la masa unui bar să bea o cafea, caută ceva. De aceea nici nu se mira când cineva din apropiere o întrebă:

— Căutaţi ceva?

— Da, caut un psiholog!, răspunse Nona automat.

— De un filozof nu aveți nevoie?

Curiosul, pe care îl observă acum la masa de alături, era un bărbat în vârstă, cam slinos la miros și înfățișare.

— Dumneata ești acel filozof?, întrebă la rândul ei Nona.

— Nu, eu sînt pictor. Dar cunosc un filozof pe aici prin apropiere.

— Cine?

— Constantin Noica.

Cum nu se gândise la Noica?! Doar caietul ei de maxime și cugetări era plin cu texte de-ale sale?!

— Dar Noica nu locuiește la Păltiniș?

— Da. Și ce, nu-i pe-aproape?! Nu m-am gândit la Paris sau Calcutta. Vă duc eu cu mașina. Tocmai aveam o treabă până la Sibiu, trebuie să iau niște materiale. Mergem?

Sorbi dintr-o înghițitură cafeaua și porni la drum cu amabilul și inspiratul necunsocut. Călătoria cu „slinosul" o relaxă, căci omul îi spunea tot felul de anecdote și întâmplări din lumea pictorilor. I se revelă un univers nou, populat cu personaje ciudate, pitorești. Auzea pentru prima oară vorbindu-se de niște nume pe care el le considera celebre. Pe unii confrați îi lăuda, pe alții îi înjura fiindcă s-au vândut pentru bani puterii: „Pictori de curte".

— Dar nu au existat întotdeauna „pictori de curte", ca și „poeți de curte"?!, îl întrebă ea.

— Da, au existat. Şi cine i-a iubit?! Şi cine le-a justificat ploconeala? Însă una era să slujeşti un papă sau un rege înţelept şi alta pe odioşii ăştia comunişti. Şi dacă ar fi un pictor de curte sau doi, treacă-meargă, dar există o droaie!

Imediat slinosul alunecă în culisele lumii lui. Îi critica pe unii, ca Sabin Bălaşa, pentru că au putut să se murdărească pe mâini „nu cu vopsele, ci cu arginţii analfabeţilor!" Ce era la gura lui! Aşa era şi când îl asculta pe Escrocul. Şi era sigură că poveşti asemănătoare ar auzi, dacă i-ar cunoaşte, şi din gura compozitorilor sau a scriitorilor. Peste tot erau mafii, intrigi, invidii, interese. Dar poate că tocmai acesta e şi farmecul acestor lumi, poate că tocmai în culisele, mâncătoriile, luptele sau compromisurile lor (umilitoare uneori) stă frumuseţea vieţii de artist, pe care, oricum, ea nu o înţelegea.

De aceea, prefera zgura terenului de tenis, eleganţa şi *fair-play*-ul acestui sport curat, pasionant, individual. Sigur, se gândea la aspectul său profesionist, nu la „hobbyşti", precum Claunerii. O admira, de exemplu, pe Martina Navratilova, pentru personalitatea şi independenţa ei. Chiar o invidia că putea fi lesbiană, că natura o înzestrase cu această specială normalitate. În camera ei de pe Plevnei, unde locuise înainte de a o lua Ian în căsătorie,

Nona își umpluse pereții cu fotografii de-ale Martinei, cu diferite scene de pe teren și din viața ei intimă. Găsise, bunăoară, în „Paris-Match", o imagine unde Martina era cu ultima ei prietenă, cu care ulterior chiar se și căsătorise, o femeie măritată și cu copii, pe care o divorțase și o convertise la amorul ei. Isprava asta a fost și a rămas o performanță în domeniu, o bombă a secolului 20! Oricum, gândea Nona, în timp ce „slinosul" sporovăia, fără ca ea să-l mai asculte, acolo e altă lume. La noi însă, chiar dacă ai vrea, cum am încercat cu Virgi, nu poți, te pândește pușcăria.

XXXV

Ținea minte ce-i povestise odată Virgil după un turneu în Suedia. Într-o zi, participanții la turneu fuseseră duși la o Universitate unde avea loc un curs de sexologie. Studenții erau adunați în jurul unui podium. Profesorul le explica pe o tablă diferite poziții erotice. Apoi i-a invitat pe studenți să facă o dovadă practică. Cine are curaj? Un tânăr și o tânără s-au urcat pe podium, s-au dezbrăcat în pielea goală și au început să facă dragoste în fața asistenței. Fata avea un logodnic și acesta se uita cum iubita lui îl „traduce" în văzul lumii.

— Îți dai seama, Nona, ce lume?, îi spunea Virgi. La ei pornografia e aprobată de parlament,

e legiferată. Gândeşte-te că pe acel logodnic îl debarasa de un instinct primar şi barbar ca gelozia, care există numai la noi şi în lumile necivilizate. Desigur, educaţia sexuală se face la ei din şcoala elementară. Dar chiar şi la televiziune, în fiecare săptămână, există o lecţie de iniţiere sexuală, unde se desenează pe tablă sexul bărbătesc şi sexul femeiesc şi apoi secţiunile lor şi se dă explicaţii anatomice, ştiinţifice.

— Acolo oamenii sînt mai buni, fiindcă nu există gelozie. Gelozia e duşmanul omenirii, al comunicării dintre oameni, dintre rase.

Asta îi spusese odată şi Vuc şi-i relatase o întâmplare pe care o trăise chiar el într-o vară la mare.

— Eram cu teatrul în turneu — îi auzi deodată parcă vocea — şi dădeam în fiecare seară, la grădinile de vară de pe litoral, spectacole. Apoi reveneam la hotel, la Neptun, unde eram cazaţi. Într-o seară, târziu, mi se face foame şi vreau să mănânc. Şi cobor la restaurant. Nici un loc liber. Doi inşi, de la o masă, un bărbat şi o femeie, văzând că eu căutam un loc, îmi fac semn să vin să stau la masa lor. Erau suedezi. Cu engleza mea din frânturi am reuşit să ne înţelegem. Dar nici nu era greu ce să înţelegi, căci bărbatul şi femeia, care era nevasta lui, îmi zâmbeau tot timpul. După ce termin masa, el îmi arată nişte chei. În primul moment n-am înţeles. Dar el îmi

face cu ele un semn insistent. Și îmi întinde cheile, în timp ce femeia se ridică, făcându-mi un gest s-o urmez. Am înțeles. Urcăm la ei în cameră, facem treaba și revenim la masă, unde bărbatul ne aștepta. Era probabil impotent, căci la ei impotența e un fenomen de masă. Droguri și impotență. A doua seară și în celelalte seri se întâmplă același lucru. Totul era perfect, zâmbet și armonie. Dar într-una din zile îmi pică pe cap nevastă-mea de la București. Eu evit restaurantul, dar ea, într-o seară, insistă să mergem la restaurant. Suedezii mă văd, îmi fac semne, dar eu mă fac că nu-i observ. Ne așezăm la altă masă. Era sâmbătă. A doua zi, duminică seara, nevastă-mea pleacă, fiindcă venise doar așa, în *weekend,* căci încă nu-și luase concediul. Fericit c-am scăpat de ea, revin la restaurant la suedezii mei. Dar ei au o atitudine rece față de mine. Am căutat să le explic că fusese nevastă-mea. Dar ei n-au înțeles. Noi ne-am purtat omenește cu dumneata. Te-am simpatizat. De ce te-ai purtat ca un străin cu noi?! Credeam că sîntem prieteni. De ce n-ai venit cu nevasta la masa noastră?... Și mi-au întors spatele. Am primit o lecție usturătoare. Nu atât eu personal, ci lumea noastră barbară în care trăim, o lume de obsesii animalice, de gelozii și prejudecăți!...

Și Nona începu să plângă, gândindu-se la aceste cuvinte ale lui Vuc, care se potriveau

perfect cu situaţia sa, cu ceea ce-i făcuseră Claunerii. „Să fii alungată şi urâtă că ai dat viaţă unor fetiţe!? Cine să înţeleagă asta? Oare în Suedia aşa se poartă un francmason cu o mamă?!"

— Ce s-a întâmplat?, o întrebă pictorul, observându-i lacrimile.

— Mi-am adus aminte de ceva. Aş vrea să mă întorc. Ai putea să opreşti aici?! Cred că nu mai are nici un rost să merg la domnul Noica.

— Dar am şi ajuns! Mai avem doi-trei kilometri.

Peste câteva minute, pictorul o lăsa la poarta casei marelui filozof.

— Eu mă duc la Sibiu, zise el, să procur materialele şi peste o oră mă întorc să te iau. Ne re-ntoarcem în Sinaia, nu?, cum ne-am înţeles, la atelierul meu unde o să înnoptezi!

Nu-şi aducea aminte de o astfel de înţelegere, probabil că el îi vorbise de asta când ea se gândea la Martina.

XXXVI

Întîlnirea cu Noica nu a fost spectaculoasă, cum de altfel se şi aştepta. De vină era starea ei, foarte schimbată. De ce venise? Nici ea nu ştiu să-i spună. Nu-i pomeni filozofului nimic despre drama ei. De asta venise, să audă o explicaţie din gura celebrului filozof. Dar de explicaţii avea ea

nevoie? Iar abstracțiuni? Faptele nu mai puteau fi schimbate, doar interpretate. Și fiecare le interpretează prin prisma înțelegerii lui. Duhovnicul prin prisma lui Dumnezeu. Noica prin aceea a lui Platon sau Kant. Deci, hotărî să nu se deschidă în fața acestui om. Nu vroia să intre în alt labirint. Noica o privi curios. De regulă, cei care veneau la el căutau ceva, veneau pentru a se lămuri într-o problemă, pentru a se lumina. Dar Nona era închisă, nu vroia să primească nimic.

— Cu ce vă ocupați?, o întrebă Noica.

— Lucrez în cinematografie, sînt redactor la o Casă de filme. Dar am jucat și într-un film.

— Pentru mine, zise el, filmul nu-i artă. Arta se naște din limite, or filmul nu are limite. Filmul va fi artă cînd își va impune o limită. Dar oare va mai putea? Filmul a fost poate artă pe vremea *mutului*. De ce crezi că Chaplin s-a opus sonorului, introducerii sunetului în film? Vreo trei-patru ani, de la apariția filmului vorbitor, el s-a încăpățînat să facă tot filme mute. Pentru că știa el ce știa! Instinctul lui de artist genial îi spunea că prin introducerea sonorului, filmul își va pierde limita.

— Nu înțeleg, făcu Nona.

— Uite, să vedem, care este limita literaturii? Faptul că ea nu se poate exprima decât cu ajutorul cuvântului. Prin cuvânt, scriitorul creează

restul, întregul univers de sunete, de culori, de imagini, de idei, de mişcări. Cuvântul e, deci, limita literaturii, pe baza căruia însă ea circulă nelimitat în spaţiu şi timp. Înlăuntru şi în afară. Aşa pentru pictură este culoarea, pentru muzică sunetul şi aşa mai departe. Dar filmul nu are nici o astfel de limită. El trebuie să-şi impună o limită. Filmul mut avea o limită, lipsa sonorului, a sunetului, pe care cineastul îl sugera prin imagine. Dar acum, uite, vezi un film şi toate artele se amestecă în el de-a devălmăşeala, fără să ducă nicăieri. Se pot compara, de pildă, filmele sonore ale lui Chaplin cu filmele lui mute?! Nu zic că nu s-au făcut şi filme sonore bune. Şi cînd s-a reuşit acest lucru!? Când cineastul şi-a impus o limită. Să facă, de pildă, un film fără cuvinte, cum e *Insula,* acel film japonez. Sau să conţină doar un număr fix de mişcări de aparat: patru, să spunem. Sau să fie numai alb şi negru. Fiindcă filmele color mi se par un dezastru. Suferă de o picturalitate tehnică, fără limită, un fel de varză coloristică. Cineastul nu mai poate să intervină în economia culorii, el preia aceeaşi peliculă pe care o preiau toţi confraţii lui. Toţi filmează în aceleaşi culori: Fuji, Kodak sau Eastman, pe care, deci, le impune marca fabricii. Filmele *science-fiction,* ca să luăm alt caz, sînt o prostie. Ele sînt expresia totală a lipsei de limită a filmului. Prin film se pot face doar bani. El iese

din sfera artei. Chiar dacă au apărut și unele lucruri bune, nu neg. Dar lucruri comerciale, nu valori. Pînă nu va exista un cod cinematografic obligatoriu, toată lumea va avea senzația că face artă. Am fost recent în Italia. Zeci de turiști aveau aparate de filmat și „trăgeau". Așa se spune, nu? Ce expresie: „Hai să tragem o imagine!" Și aparatele de filmat parcă ar fi puști, pistoale, mitraliere. Filmul seamănă cu vânătoarea, nu cu arta. Oricine poate să facă film dacă are bani. Filmul costă. E industrie. Și ca orice industrie, el imită, face produse în serie, pe bandă rulantă. Uite, genul ar putea fi o limită a filmului. Comedia sau tragedia. Dar nimeni nu respectă regula genului. Cineaștii amestecă toate genurile și iese un kitsch fără nici un Dumnezeu.. O varză... Se și spune: „Ce serviți?..." „Film pe varză!..."

XXXVII

Cu această teorie a „filmului fără limite" se alesese Nona din toată întîlnirea cu marele filozof. Pierduse o ocazie unică să-l cunoască mai bine pe „patriarhul de la Păltiniș", adică să se cunoască mai bine pe sine.

— Ei, ai găsit ce căutai?, o întrebă „slinosul" la întoarcere.

— Pentru domnul Noica, filmul nu e artă...

— Și asta căutai să afli?

— Nu, eu căutam...

Dar nu-şi duse gândul mai departe. Pentru că observă că în maşină, pe banca din spate, se afla un musafir, un bărbat cărunt care purta ochelari negri. Adică semnul suspiciunii. Şi, normal, i se păru suspect. Cum suspecte i se părură şi întrebările „slinosului". Cum de până acum n-o întrebase nimic, nu-l interesase persoana ei, cine era, ce căuta, de unde vine şi încotro merge? Ăsta fusese farmecul, originalitatea lui. Şi acum devenea şi el ca toţi ceilalţi — suspect. Aşa că răspunsul ei ocoli adevărul, fusese unul banal şi fictiv. La ce i-ar fi folosit să fie sinceră, să i se destăinuie în prezenţa unui necunoscut? Fiindcă pe el nu-l mai considera atât de necunoscut, dacă lua drept bune cele pe care i le relatase cu privire la culisele vieţii pictorilor. Da, dar putea fi, îşi zise, securistul care se ocupă de acest „domeniu de activitate" sau putea fi chiar un „pictor-securist"! Hotărî, deci, să fie precaută, să vorbească numai după ce se gândeşte de trei ori. Dar „slinosul" sesiză că ea evită să-i răspundă direct şi, după încă vreo trei-patru întrebări, încetă s-o mai descoase. Merseră pînă la Sinaia aproape tot drumul în tăcere. „Slinosul" oprise maşina doar de două ori, odată să ia benzină şi altă dată să facă pipi. Coborâse şi „musafirul", care în maşină nu scosese o vorbă, dar afară se dovedise tare vorbăreţ, şoptindu-i „slinosului"

ceva la ureche, în multe vorbe. Ajunseră la Sinaia pe la orele 23. „Musafirul" plecă și slinosul o invită la el la atelier să-i vândă la prețuri convenabile obiecte de fond plastic, fiindcă, îi zise el, „cu asta mă ocup, deocamdată!"

În vila unde o duse pictorul erau tot felul de obiecte artizanale.

— Sînt pictor de kitsch-uri, se „lăuda" el, ironic.

Ea vizită vila, în timp ce privea obiectele. Apoi se opri în camera de la etaj. Cum ora era foarte înaintată în noapte, Nona îi spuse că îi este somn.

— Unde vrei să dormi? Alege! Sus sau jos?

Și ea alese sus, un pat-fotoliu lângă care se afla un telefon. La o adică, precaută cum era, telefonul putea fi un bun prieten. Singurul, de altfel. Și prietenul la nevoie se cunoaște. Or, telefonul niciodată nu te trădează. Cu excepția cazurilor când este pus sub observație.

Cu aceste gânduri se culcă. Și visă că era cu Clauner și că se afla în starea hipnotică în care o adusese el. La un moment dat, bătrânul o întreaba: „A cui ești?" „A lui Isus Hristos", zise ea. Asta o învățase să zică. Nu o dată, hodoronca-tronca, el o întreba: „A cui ești?" Întrebarea asta făcea parte din ritualul lor, al francmasonilor. „Trebuie să te rogi mult la Isus Hristos ca să ieși din starea asta!", auzi deodată

cuvintele pe care i le spusese părintele Ioan N., duhovnicul ei. Nona tresări. Dormea? Visase sau gândise într-o stare de veghe? Nu mai distingea între starea de vis sau de somn, starea de hipnoză şi starea de veghe! Când era trează parcă plutea, parcă visa, şi când visa, parcă trăia aievea.

Spre dimineaţă, Nona auzi o convorbire telefonică. Ea „dormea". Auzise soneria telefonului, dar nu se „trezise", nu ridică receptorul. Apăru slinosul, care ridică receptorul. La celălalt capăt al firului îi vorbea un bărbat. I se auzea clar vocea în receptor. Era o convorbire codificată. Vocea zise:

— Predă imediat marfa! Au sosit mandatele de la Bucureşti!

El, slinosul, răspunse:

— N-am primit încă banii.

Voçea repetă:

— Predă imediat marfa!

Nona se înfioră: „Eu sînt oare marfa? Dacă ăştia fac trafic cu oameni?!"

Slinosul închise telefonul şi apoi coborî la parter. Nona se sculă, se aranjă la repezeală şi comandă un taxi. Vizavi, pe o colină, observă doi indivizi cu aparate de emisie-recepţie. Se auzi soneria de la intrare. Venise taxiul? Nu. Se opri pe scara care ducea la parter. Slinosul deschise şi ea auzi vocea din recèptor, care venise să ia „marfa". Slinosul spuse că nu-i aici. Ea îl putu

zări o clipă pe cel care cerea marfa. Era „musafirul".

— A plecat. A luat un taxi.

Dacă minți, ai pățit-o!, șuieră „musafirul" și ieși.

Slinosul urcă la ea și-i spuse:

— În ce bucluc m-ai băgat! Dacă știam cine ești... Îmi pare rău că te-am adus aici. Acum trebuie să pleci. Trebuie să scap de tine. Din cauza ta o să am necazuri...

Vorbea precipitat. Acum Nona se convinse că pictorul e „curat".

— Am auzit că ai comandat un taxi... și mi-a venit ideea...

Se auzi din nou soneria. De data aceasta era, într-adevăr, taxiul. Ea își luă la revedere de la el:

— Îți mulțumesc foarte mult, prietene!

Taxiul demară spre București.

XXXVIII

În următoarele săptămâni, senzația că e pusă sub urmărire, ca ultimul borfaș, devenise certitudine. Ceva puneau „ei" la cale. La duhovnic aproape că renunțase. Mai fusese la el doar o singură dată. Nu vroia să-i facă rău.

— Părinte, îi spuse ea, mi-e frică să mai vin aici. Sînt urmărită.

— Aici ești în siguranță, copila mea! Dar ce rău mai mare vor să-ți facă?

— Aşa procedează ei cu toată lumea şi mai ales cu cei indezirabili, care au fost, chipurile, ai lor şi nu mai sunt, care cred ei că i-au trădat.

— Dar ce logică e asta? Doar eşti mama fetiţelor, nu?

— Ei au o altfel de logică, părinte. Nu căuta logica lui Dumnezeu în împărăţia lor!... Acum se leagă de tata. Am căutat să intervin. Înainte, dacă apelam la ei, dacă se întâmpla ceva rău, imediat săreau şi rezolvau. De când şi-au luat însă mâna de pe creştetul meu, nu vor să mai audă de nimic. Dimpotrivă, îi lasă pe securişti să-şi bată joc de mine. Şi ăştia, fiindcă am fost cândva în clan şi am ajuns indezirabilă, atât aşteaptă, să se răzbune! Pentru că nici securiştii nu-i iubesc, asta e clar!

— Dar ce au acum cu tatăl tău?

— I-au făcut dosar penal. Tata e secretar de consiliu la Negreşti-Vaslui şi şef la IGO, întreprinderea de gospodărie orăşenească. Toată lumea ştie că-i un om cinstit, că n-a profitat de funcţie. De curând însă un contabil a depus mărturie falsă că tatăl meu ar fi furat nişte fân. Şi i s-a făcut dosar. Tata, având încă relaţii, prieteni, a putut să-şi vadă dosarul. Şi acolo a citit un ordin semnat de tovarăşul Ghiţă Clauner, în care se cere să se rezolve în mod nefavorabil acest caz! Ce reiese de aici? Că ei, Claunerii, au ceva împotriva mea! De ce nu l-a

semnat tovarășul Nicolae Ceaușescu, ar fi fost mai normal!...

— Fără nume, te rog!

— Tata, când e pilit, spune că C... trebuie să dispară... Asta da, o spune și știe toată lumea. Dar de furat fân n-a furat!... Am fost chemată și eu la securitate să spun tot ce știu despre tata! Auzi, ce poate o fiică să spună rău despre tatăl ei?! Ce vroiau, să-l ponegresc, să mă dezic sau să-mi fie rușine de el?! Însă ei într-adins procedează așa, ca să te umilească, să te scoată din orice logică. Un anume colonel Indrici, scuzați, iar am dat nume, m-a întrebat odată dacă sînt amestecată în traficul cu arme, dacă am fost implicată în această filieră! Auzi unde a putut să mă bage!? Pot să mă trezesc oricând cu un pistol în geantă și să mă scoată drept traficantă! Mi-a spus apoi să nu cumva să mă apuc să torn ce-am discutat acolo și mai ales ce-am văzut în casă la soțul meu, la familia lui, fiindcă asta constituie secret de stat și se pedepsește cu doi ani închisoare! Deci, dacă numai spun cum mă regulau pe rând tatăl și fiul, dezvălui un secret de stat și înfund pușcăria! Dacă vreau să supraviețuiesc, trebuie să tac. Viața mea, de-acum încolo, va trebui să fie o lungă tăcere. Ei îmi creează cele mai minunate condiții pentru asta. Îmi interceptează convorbirile, îmi opresc corespondența... Am pus la poștă zilele trecute o

scrisoare către o prietenă din Italia şi mi-a fost adusă înapoi de un securist, ca să înţeleg că n-am nici o şansă să comunic în afară. Iar în interior, fostele cunoştinţe îmi întorc spatele. Şi legătura cu dumneata va fi întreruptă! De aceea, n-am să mai vin pe-aici. Nu vreau să vă fac rău. Eu sînt stigmatizată, m-au izolat cu totul. Şi fiindcă sînt condamnată de ei la o lungă tăcere, iată la ce m-am gândit, părinte! Vreau să merg la mănăstire, să mă călugăresc. Te rog, deci, pe dumneata să vorbeşti cu o stareţă, pe undeva, sau să-mi dai o recomandare către vreo mănăstire, oricare ar fi ea şi oricât de departe s-ar afla!..

XXXIX

Începuse să umble pe la mănăstirile pe care i le recomandase preotul Ioan N., deşi acesta îi spusese: „O să te decepţioneze viaţa de mănăstire, acolo nu e ce cauţi dumneata!" Nona încerca să se elibereze. Simţea o dorinţă extraordinară de a se împăca cu Dumnezeu. Şi simţea că în fiecare zi credinţa ei în Dumnezeu sporeşte. Cum de putuse să cadă atât de jos? Abia acum, când se simţea atât de sus, îşi putea da seama cât de jos căzuse în casa Claunerilor. Era, deci, hotărâtă să se călugărească. Dar când o măicuţă o întrebă de ce, ea doar atât a spus:

— Fiindcă nu vreau să mă mai las în viaţa mea atrasă de un bărbat.

Își dădu seama că a spus o prostie și adăugă:

— Fiindcă vreau să mă rup de lume și să mă purific .

Mergând însă din mănăstire în mănăstire și văzând cât sacrificiu cere viața de sihăstrie, plânse și-și zise că nu e capabilă de așa ceva!

— Isus îți permite să faci dragoste numai cu soțul tău sau cu soția ta, i-a zis măicuța. Dumneata crezi că o să poți să renunți de tot la plăcerea trupească?

— Da, vreau să duc o viață religioasă, morală, să trăiesc după preceptele creștinești!

— Dar preceptele noastre creștinești spun că trebuie să trăiești la casa ta, cu soțul tău și cu copiii tăi.

Ce era să-i spună acelei măicuțe? N-avea rost. O întrebă doar pe ea de ce se călugărise.

— Mă îndrăgostisem de un bărbat căsătorit. Îl curtam și eram pe cale să-i distrug familia. Căzusem foarte mult în păcat și am venit aici în sat și am început să duc o viață cuminte și să ajut la mănăstire. Maica stareță, văzând că m-am pocăit, a acceptat să mă călugăresc și m-a luat la ea!

Nona începea să cunoască tot felul de cazuri. Se ducea, în fond, pe la mănăstiri să afle ce e călugăria. Foarte multe călugărițe erau ignorante, nu cunoșteau nici măcar Noul Testament și nici principiile moralei creștinești. Când auzeau că era actriță, cum se recomanda Nona, spuneau:

— N-avem nevoie de aşa ceva.

Degeaba se apăra:

— Dar Maria Egipteanca a fost o curvă notorie. Trăia numai în orgii sexuale, ziua şi bărbatul. Ea n-a putut să intre în biserică la Ierusalim şi a plecat apoi în pustiu şi a ajuns o sfântă. Numai păr avea în loc de orice altă îmbrăcăminte. Avea un păr lung care îi acoperea goliciunea trupului. Una din cele mai mari curve ale lumii a ajuns o sfântă. Voi ce fel de călugăriţe sînteţi dacă nu ştiţi că numai păcătoşii au nevoie de Isus?! Nu contează că am fost curvă, contează ce vreau să devin.

Dar oriunde se ducea, era respinsă. O respingeau numai când aflau că a jucat într-un film. Că a fost şi bibliotecară, asta nu conta. Conta că a jucat într-un film şi pentru călugăriţe însemna că a jucat goală, că s-a sărutat pe ecran în văzul lumii întregi, că e un păcat care nu mai poate fi spălat niciodată, fiindcă pe timpul lui Isus nu se inventase cinematograful şi în cartea sfântă, în Noul Testament, nu scrie cum se poate purifica cineva care a rămas înregistrată curvă pe peliculă pentru totdeauna!?...

Desigur, întâlnise şi călugăriţe luminate. De pildă, cunoscuse o măicuţă de la Agapia din Deal sau Agapia Veche, care a înţeles-o imediat şi Nona s-a hotărât să rămână acolo. Dar trebuia să ceară permisiunea maicii stareţe de la Agapia

din Vale, care i-a spus că nu poate să o dea decât la Mănăstirea de sine. Există mănăstiri de obște, unde existența e asigurată și munca se face în comun, și mănăstiri de sine, unde maicile, care trăiesc în anumite sate, se întreține singure, cultivând pământul. Nona nu se vedea în stare să trăiască într-o casă de țară, sărăcăcioasă, împreună cu o măicuță bătrână, căci așa erau cuplate, o măicuță bătrână și una tânără, și să cultive pământul și să-și câștige cu brațele existența și, normal, să muncească și pentru a o întreține pe măicuța bătrână. De aceea, ar fi vrut la o mănăstire de obște, unde i se părea că era adevărata călugărie. Dar probabil ca să scape de ea, maica stareță de la Agapia din Vale i-a spus că nu poate să facă pentru ea mai mult decât s-o dea la o mănăstire de sine. Și Nona a refuzat.

A rămas în general uluită câtă ignoranță și răutate a putut întâlni la mănăstiri. La o mănăstire, la Vorona, lângă Botoșani, o măicuță șefă a întrebat-o ce salariu are. Și când a auzit, i-a spus:

— Ce, ai venit aici să ocupi locul de muncă al alteia?!

Multe fete și femei se făcuseră călugărițe, pentru că n-au avut unde să se angajeze și s-au dus la mănăstire. Unele nici nu aveau de gând să stea toată viața acolo!

— Dar eu n-am venit să mă călugăresc, zicea Nona, pentru că n-am un loc de muncă!?

— Atunci pentru ce-ai venit?

Ce era să mai spună, ce să le explice acestor măicuţe care nu mai aveau nici o credinţă, mâncându-se între ele, luptându-se pentru supravieţuire. Şi calea călugăriei îi era deci închisă, pentru că nici călugăria, aşa cum şi-o închipuise ea, sau cum o întâlnise prin cărţi, nu mai era călugărie. Adevărata călugărie murise. O ucisese şi pe ea comunismul. Poate că printre acele călugăriţe erau mulţe cozi de topor şi chiar auzise că unele din ele trăiesc cu soldaţi şi securişti. Avusese dreptate duhovnicul ei, că viaţa de călugărie nu-i pentru ea, că nimic din ce căuta ea nu se afla acolo. Dar părintele Ioan N. nu ştia că şi în eventualitatea că ar fi vrut cu orice preţ să se călugărească, aşa cum de fapt şi insistase în ultimele două luni, tot n-ar fi putut: porţile mănăstirilor erau închise definitiv pentru ea.

XL

Într-o seară, Nona, care se pregătea să meargă la premiera unui film produs de Casa unde (încă) lucra ea, nu-şi găsea o bijuterie şi se apucă să cotrobăiască prin sertare. Mare i-a fost sperietura când dădu, într-unul din sertare, peste un pistol. Efectiv, scoase un strigăt şi o apucă tremuratul. Nu ştia ce să facă. Să-l arunce? Să anunţe miliţia? Dar dacă era o momeală, pentru cine ştie ce

înscenare? Îl luă de-acolo de unde era și în rochia de gală și cu pistolul în mână, fără să știe ce face, ieși hotărâtă cu gândul să aibă o discuție cu bătrânul Clauner. O luă aproape în pas alergător spre vila Claunerilor. Era atât de de pornită încât soldatul care îi deschise, la vederea pistolului și a chipului ei răvășit, nu mai putu s-o oprească! Era atât de furioasă și decisă să rupă tăcerea și păienjenișul care o strângea și o amenința cu moartea, încât, intrând val-vârtej în salon, dând buzna peste cei aflați acolo, nici nu realiză că nimeri în toiul unei petreceri obișnuite a clanului numărul 2, adică a *băieților de bani gata!*

Acest lucru i-a fost însă și „salvarea", pentru că *băieții* nici n-o băgară în seamă, cu excepția lui Ian, care, fiind bine dispus, o „dezarmă", luă pistolul și-l puse pe noptieră, apoi îi întinse un pahar și îi făcu semn să ia loc și să fie atentă la scena care tocmai se petrecea, acompaniată de hohotele de râs ale asistenței.

Vuc și cu un alt „partener" imitau o scenă de amor *homo*. Arta lui Vuc, cum știa și ea, era, într-adevăr, de mare clasă, dar Nona nu vedea acum decât negru în fața ochilor. Îi venea să pună mâna pe pistolul aflat alături și să-i împuște pe „clovnerii ăștia care n-au nimic sfânt, care n-au nici o teamă, chiar dacă m-au văzut cu un pistol în mână îndreptat spre ei, care se cred veșnici, care se distrează fără rușine, fără să le

pese de suferința mea și nici de mine, de faptul că mă văd aici după atâta timp, ca și cum sînt o prezență neglijabilă, ca și cum eu nu contez, ca și cum nici nu exist!"

Nona se trezi cu o țigară aprinsă în mână. Trase un fum. Era haşiş. I se făcu semn să dea țigara mai departe. „Deci de asta n-au reacționat?! Sînt drogați! De aia m-au băgat în rând cu ei! Dar sînt eu altceva decât o Clauner?! Nu semăn cu ei? Nu-mi place viața de bani gata?! Uite ce frumoși arată așa drogați!"

Numai Vuc era vesel, energic, cu sângele înfierbântat doar de alcool. El era cu whisky. Alte experiențe nu servea!

— V-am spus-o pe aia cu Mateescu, colegul și prietenul meu din institut? Adică și-al meu. Căci eram trei prieteni, eu, Jules și el, Ion Mateescu. Și Mateescu ăsta era o frumusețe de bărbat, nu așa ca mine cu ochii de broscoi, mic și tâmpit. Mateescu arăta ca un exemplar rar. Dar avea un defect, era curlangiu din naștere. Că *homo* sau *lesbi* nu devii, te naști. Este un defect din naștere.

— E o calitate din naștere, idiotule!, îl corectă Ian.

— Adică da, ai dreptate, e o calitate... Dar să vezi unde duce calitatea asta?!

— Unde să ducă, în sula partenerului! Ha! ha! ha!, interveni și Jorj și se tăvăli pe jos de râs.

— Da, acolo, dar să vezi că nu toți sînt dispuși să se lase pe seama instinctului, la cheremul naturii. Ca Mateescu, de pildă!

— Înseamnă că-i un bou!

— Bine ar fi fost dacă mai era un bou, dar nu mai este.

— S-o fi deșteptat și o fi devenit vacă?!

— A devenit oale și ulcele! Fiindcă s-a otrăvit. Omul ăsta știa că nu-i ca toți oamenii, că are un defect, mă rog, o calitate de la naștere. „Ce mă fac, măi băieți, ne spunea el, că nu mă atrag femeile". Și ce femei roiau în jurul lui, una și una! Le urca la el în cameră, că stătea cu chirie într-o garsonieră de pe lângă Piața Amzei, dar nu putea face nimic. Ele plecau nesatisfăcute și-l înjurau de mama focului! I-am băgat-o și eu pe una în pat! Și pe urmă mi-a spus: „Dă-l dracului de impotent, că m-am excitat și m-am chinuit ca în iad de pomană!" El simțea însă că are atracție numai spre bărbați! Dar mai avea o boală: îi era rușine să meargă până la capăt. Își găsea câte un partener, dar când să treacă la treabă, dădea bir cu fugiții. „Nu pot, nu-i normal, nu-i legal", zicea. Îi era frică să nu-l descopere și aresteze miliția, să-l dea de gol și să-l facă de râs public și să-l elimine din Institut!... Natura nu lucrase, deci, prea bine în el, nu-i desăvârșise instinctul, nu era nici normal, nici anormal! Cum e mai rău! Și într-o zi, eram la Jules acasă, primim un

telefon. „Veniţi până la mine că-s pe moarte!" „Du-te în paştele mă-tii, i-a zis Jules. Numai eu sînt campionul farselor, nu tu!" Dar el insistă. „Hai, mă, să mergem!" Ne ducem la el şi ne spune: „Ţie îţi las radioul, ţie patul, ţie cărţile astea, ţie dosarele... uite, aici, prin testament vă las vouă, prietenilor mei, tot ce am!" „Du-te, mă, în pizda mă-tii, îl înjuram noi, termină odată cu bancurile astea tâmpite!"... Dar el ne-a împărţit tot ce avea, ne-a lăsat şi o scrisoare către maică-sa, s-a întins pe pat şi a început să transpire şi şi-a dat sufletul!... Nu ne venea să credem! L-am zgâlţâit, credeam că e o farsă, nici o clipă n-am crezut că a făcut-o, într-adevăr, că e în stare un bărbat atât de frumos şi talentat ca el, care avea o carieră în faţă, să se sinucidă! Dar a făcut-o. A luat bromură de potasiu. Dacă l-am fi crezut, poate că l-am fi putut salva. Dar şi noi, tâmpiţi, n-am crezut şi am contribuit la moartea lui.

XLI

— Termină, bă, cu poveşti de-astea mortuare! Mai bine spune-ne ce mai făceau curvele lui Dej cel Cumplit, ăla care a dat pâine albă şi salvări la mineri!

— Aha, ştiţi şi voi ce bine a făcut el poporului! De ce atunci nu-i împlineşte Balaurul

dorința să fie îmbălsămat și scos la lumină, ca Lenin?! Știți că el e conservat în frigiderul de la Mausoleul din Parcul Libertății, fost Parcul Carol!? Instalația e elvețiană și a costat 36 de milioane! Funcționează perfect, are aer condiționat exact ca la Kremlin! De ce să nu avem și noi îmbălsămatul nostru? Moscova îl are, Hanoiul îl are, adică pe Ho Și Min, de ce, așadar, să nu-l avem și noi pe-al nostru?!

— Și-n jurul lui curvele! Să fie îmbălsămat cu curve cu tot! Să le rupem gura rușilor și vietnamezilor!, strigă Jorj fericit pentru că i-a venit o asemenea idee originală.

— Ce frumos ar fi, dar se opune Balaurul!

— Jos Balaurul! Trăiască Dej și curvele lui!

— Ce frumos ar fi să avem și noi o gardă militară la Mausoleu și o coadă nesfârșită, să stea poporul și străinii la rând cu zilele ca să ne viziteze eroul și îmbălsămatele lui!

— Dar unele mai trăiesc, încă nu-i cazul să le îmbălsămăm de vii! Și Tina mai trăiește, și Ileana, și Soroama, și Danți, și Dana!, făcu Vuc atotcunoscător. Pe unele Dej nu prea le-a iubit că aveau alt obicei. Danți, de pildă, era o *lesbi* notorie. Atât era de avidă, încât în privința exceselor poate fi trecută în cartea recordurilor. Danți era căsătorită cu un ginecolog, pe nume Cârnu. Și când intra în criză, când o apucau pandaliile și nu mai avea parteneră, se ducea în

sala de chiuretaj, unde chiureta bărbatu-său. Pacienta se afla pe masa de chiuretaj, sub anestezie. Şi Danţi se arunca asupra ei, asupra acelei femei mai mult moarte decât vii şi făcea amor sub privirile înnebunite şi neputincioase ale soţului ei şi asistentei lui!

— Hai că exagerezi!, îi zise unul din *băieţi* căruia îi veni rândul la tras un fum din „ţigară".

— Pe crucea mea dacă vă mint! Mi-a povestit chiar Cârnu, pe care-l cunosc. Păi doar mă învârteam şi eu prin cercul lor, nu v-am mai spus?! Asta-i pasiune blestemată, neicuşorule, nu ca amorul dintre sexe opuse. Amorul dintre persoane de-acelaşi sex îţi ia minţile, e ca otrăvirea lentă.

— De unde ştii, l-ai practicat sau vii aici cu umplutură de-aia de-a voastră actoricească de doi bani?!, îl provocă iar Ian.

— Pe vremea aia le aveam colege pe Dana Drogea şi pe Ileana. Pe Ileana o iubeam şi mă iubea şi ea pe mine. Dragoste mare, ce mai, parcă n-am fi fost actori. Unde e dragoste adevărată şi actorii uită că-s actori şi devin şi ei, ca toţi muritorii, sclavii lui Eros, adică nu se mai prefac şi se mai amăgesc, ci trăiesc dragostea cu sinceritate. Aşa ne iubeam şi noi, eu şi cu Ileana. Dar uite că diavoliţa de Dana a pus ochii pe Ileana. Eu am observat. „Fă, îi zic eu într-o zi Danei, când am găsit-o singură într-o cabină, să

nu care cumva să te atingi de Ileana, că ai de-a face cu mine, auzi?! La noi e dragoste adevărată, nu ce crezi tu!"... „Zău, mă?! Pe cât baţi pariu că ţi-o suflu?"... „Pe cât vrei!"... Eu aveam încredere totală în Ileana. Mi-era imposibil să cred că m-ar putea înşela!... „Uite, mă las de meserie, dacă nu reuşesc în două luni!", zice ea. Bun! Cum dracu să reuşească, îmi spuneam, când Ileana mă iubeşte şi n-am văzut să aibă nici o înclinaţie spre perversiune?! Zilele treceau, eu mă aflam tot timpul cu Ileana, aşa că eram cât se poate de convins că Dana va pierde pariul!... Mai erau câteva zile şi se termina perioada de două luni. Şi se întâmplă să facem un turneu cu teatrul la Bârlad. După spectacol, cum era obiceiul, se lasă cu masă mare oferită de gazde. Jucam şi noi trei în spectacolul acela, eu, Ileana şi Dana. La masă, Dana se aşeză lângă noi şi începe să-i facă un fel de farmece Ilenei. Eu mă cam cherchelisem şi trecusem la seria mea de bancuri cu evrei. Mă simţeam bine, eram vedeta serii, căci îi făceam pe toţi să se simtă ca mine. La un moment dat, văd că Ileana şi cu Dana au dispărut de-acolo de la masă. S-or fi dus la closet, îmi zic. Dar trec câteva minute bune şi nu mai apar. Atunci îmi pică fisa! Nu cumva... şi alerg iute în camera de hotel unde stăteam eu şi Ileana. Nu erau. Întreb la recepţie la ce cameră stă Dana Drogea. Şi mă duc acolo. Apăs pe clanţă, uşa se deschide. Şi ce

văd? Dana şi Ileana, complet goale, se încolăceau una pe alta, ca nişte şerpoaice. Mă apropii de pat. Nici nu mă bagă în seamă. „Ileana, strig, ce faci!?" Nimic. Îi caut privirile. Degeaba, nu mă recunoaşte. Încerc s-o scot din strânsorile Danei, dar mă trezesc cu un picior în gură. Se zbăteau şi făceau ca toţii dracii. N-ar fi putut, cred, nimeni să le despartă. Erau în transă şi trupurile lor se căutau şi se chemau atât de tare încât deveniseră unul! Două într-unul sau într-una! Cu imaginea asta am plecat de-acolo, învins, distrus! Nu-mi venea să cred că Ileana putuse să-mi facă una ca asta! Femeia e întruchiparea păcatului, Shakespeare are dreptate. Nu mai e de făcut nimic, îmi ziceam. Înşelăciune, pierzanie, schimbare, numele vostru este Femeie! A doua zi, mă întâlnesc cu Ileana. Ea sare de gâtul meu. Se comportă, deci, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi. Ca şi cum ar fi dormit cu mine în cameră, nu cu partenera ei! „Cum îndrăzneşti, îi strig, după tot ce s-a întâmplat azi noapte?" Dar ea mă priveşte cu nişte ochi miraţi, ne-nţelegând parcă nimic. „Ce s-a întâmplat între noi?", mă întreabă la rândul ei. Ori a înnebunit, îmi zic, ori o face pe proasta cu mine! Orice-i spuneam însă nu se lipea de ea. Nu-şi aducea aminte de nimic. Părea că se află încă sub starea de transă de aseară. Parcă era drogată. „Drog!", exclam eu, şi-mi cade din nou fisa. Mă duc, o

caut pe Dana și-i pocnesc două palme. „Nenorocito, ce-ai făcut? Ori îmi spui ce s-a întâmplat, cum ai procedat, ori te omor acum cu mâinile mele!“ Și ea scoate din poșetă o cutiuță în care se aflau niște pastile micuțe, albe! Droguri! Am avut dreptate. „Cu ăstea îmi racolez eu partenerele, îmi șoptește ea ucigător. Nu ți-am spus că îmi place de Ileana?! Așa că am câștigat pariul. Ție nu ți-am cerut să pariezi pe nimic, fiindcă era de la sine înțeles că ai pariat pe Ileana. Acum e a mea, ai pierdut-o!“... Ce să vă mai spun, fiecare cuvânt al ei era ca un pumnal pe care mi-l înfigea în inimă...

— Lasă, că dacă n-o pierdeai pe Ileana, nu dădeai peste Activista ta, violoncelista, îl scoase Ian, singurul care mai rămase lucid și-i urmărise povestea, din melancolia în care se prăbușise Vuc. Hai, trage și tu un fum, o să vezi cè bine o să-ți facă! Uite la ăștia, au ajuns de mult în Nirvana!

XLII

Nona privea grămada aceea de trupuri fericite și parcă și ea devenise un trup fericit, care uitase pentru ce venise. Nici nu observase că în apropierea ei „cineva“ o supraveghea. Își dădu seama de acest lucru abia acum, când acest „cineva“ o bătu pe umăr și-i spuse să-l urmeze.

Se ridică şi peste câteva momente se afla în biroul lui Clauner, faţă în faţă cu bătrânul „păianjen". Care, fără nici o introducere, fără nici un bună ziua, ca un magistrat cu un răufăcător, o luă direct:

— De unde ai arma? Avem informaţii că te ocupi cu trafic de arme!

Nona rămase trăsnită. Căzu moale, pierdută, pe un fotoliu. Da, îi spusese bine în gând adineaori „păianjen". Într-adevăr, cum stătea acolo la birou, în clarobscur, cu veioza îndreptată spre „victimă", Clauner părea un păianjen care trage sforile ţării din umbră. Nona simţea că i se apropie sfârşitul. Simţea că i se urzise în jur un păienjeniş din care nu mai avea scăpare. Nu înţelegea însă nimic. Pentru ce toate acestea? *"Way"?* Era o pradă atât de uşoară pentru „bătrânul păianjen"!... Dar ea nu avea de unde să ştie că la rândul lui „bătrânul păianjen" se afla într-un păienjeniş şi mai mare, şi mai primejdios, că şi el era ameninţat ca şi ea, care, la nivelul ei, era tot atât de importantă ca şi el, la nivelul lui. Ea nu era, deci, ceva neglijabil, pentru că însuşi el era o piesă foarte importantă. Pe tabla de şah a puterii, fiecare avea importanţa sa. Ea nu se afla în afara acestei table, ci în interiorul ei. Şi bătrânul Clauner ştia toate acestea. El ştia că trebuie să respecte regula jocului. De aceea, nu putea s-o elimine pe Nona din joc ca pe o piesă

care se afla în afara lui. Doar el însuși o adusese pe tabla de șah. Fiecare mutare îi era urmărită, așa că nu putea face decât calcule perfecte, bine studiate. Ca să o elimine pe Nona din familie, după ce îi încredințase atâtea secrete, după ce era mama nepoatelor lui, trebuia să pregătească o înscenare pe măsură. Clauner știa că orice gest de-al său are ecou, că orice mutare era o mutare publică, urmărită oficial. Ca înalt om politic, el trebuia să răspundă în fața partidului și a poporului cu fiecare colțișor din viața sa intimă. Știa că asta era o mască, dar făcea parte din regula jocului. Mai ales că nu mai era stăpân pe situație. „Analfabetul", cum îi spunea el lui Ceaușescu, îi scăpase din mâini. Se înșelase în privința lui. Crezuse că îl va putea manipula ușor, dar evoluția lucrurilor, în special după „momentul Cehoslovacia", înclinase balanța mult în favoarea Agramatului, care a căpătat încredere în el și un tupeu de activist de profesie din cale afară de periculos. Din manipulator, Clauner devenise dacă nu manipulat, cel puțin ținut sub observație și control.

Prin urmare, ca să-i iasă calculele, ca să apere principiile Lojei și mai ales să asigure viitorul neamului său, el trebuia să pregătească ca un magistru ieșirea din joc a Nonei. Fusese doar un avocat de elită! Dar Clauner mai știa că față de popor, nomenclatura nu trebuia să aibă

transparenţă, dar faţă de partid, de nucleul lui, da. Întotdeauna au fost sacrificaţi cei care erau suspectaţi că fac joc dublu, că nu au transparenţă. Dacă Servitoarea ştia cu cine se culcă fiecare ministru, indiferent că încălca „principiile eticii şi echităţii comuniste", era perfect, putea să aibă încredere în miniştrii fiindcă ştia că în acest fel îi avea sub control. Dar Clauner nu era un Bou sau un Teleagă. El făcea parte din altă rasă. Şi pe deasupra avea şi un orgoliu nemăsurat şi nu suporta gândul că trebuie să garanteze transparenţă unui Agramat şi unei Servitoare, cum îi spusese Lica. De aceea, el trebuia să urzească un păienjeniş mai diabolic decât puteau actualii deţinători ai puterii să bănuiască. Dar oare bătrânul Clauner nu-şi subaprecia adversarii, nu era asemenea Ghepardului lui Lampedusa—Visconti faţă de noii şacali ai istoriei? Probabil că se gândise şi la acest aspect, altfel nu se explica de ce vedea de atâtea ori filmul lui Visconti! Odată îl văzuse împreună cu Nona şi se simţise atins în cea mai sensibilă coardă a sufletului când ea îi spuse că sub multe aspecte seamănă cu Ghepardul! Pesemne, deci, că în intimitatea lui Clauner se simţea un Ghepard al comunismului faţă de Şacali precum Ceauşescu şi armata lui de postelnici şi pacepi!

Desigur, toate acestea Nona nu avea de unde să le ştie. Or, nu poţi să înţelegi ceea ce nu ştii. Şi

când necunoscutele se înmulțesc, cazi și mai adânc în păienjenișul neînțelegerii. Toate legăturile minții ți se încurcă și devii o pradă ușoară.

XLIII

— Ai fost implicată?, auzi ea vocea poruncitoare a lui Clauner.

— Nu, domnule, răspunse Nona, tresărind.

— Ăștia nu te vor crede niciodată.

Adică cine „ăștia"? Clauner căuta să se delimiteze de cei care, chipurile, îi vroiau ei răul. Lăsa doar să se înțeleagă că ar ști ceva. De fapt, încerca s-o prindă, să-i arunce o nadă care s-o implice acum într-o poveste urâtă, care s-o determine să accepte condițiile lui. Făcea ca păienjenișul să se strângă în jurul ei din toate părțile, să se simtă o gânganie tot mai neputincioasă, tot mai amenințată, ca atunci când el îi va întinde colacul, ea să creadă că e ultima salvare. Sigur, Clauner nu bănuia că Nona va cădea așa de repede în plasă, o credea mai tare. El își pregătise scenariul cu minuție, pentru orice eventualitate. Dar ea grăbise evenimentele. De aceea Clauner se hotărî să arunce pe masă asul:

— Nu există decât o soluție: să pleci din țară. Numai eu te pot scoate din țară. Am să te ajut să pleci în Franța. Repet, eu te cred că ești

nevinovată, dar ei nu te vor crede niciodată. Deci, trebuie să dispari de aici. Tu nu ai de făcut decât un singur lucru: o cerere la serviciu că vrei să pleci din țară, pentru ca ei să organizeze o ședință și să te scoată din partid. Pe de altă parte, nici soția lui Ian nu mai poți rămâne. Ai intrat într-o situație delicată. Continuarea legăturii cu tine îi poate distruge cariera politică și profesională. Gândește-te la ce ți-am propus: Nu ai altă soluție!

— Nu?!

. Văzând că Nona nu-i convinsă, Clauner schimbă tactica.

— S-o luăm altfel. Cum poți justifica faptul că pistolul nu-i al tău? Dacă zici că n-ai nici un amestec, de ce n-ai anunțat Miliția și de ce umbli atunci cu un pistol pe stradă, îmi amenințî garda personală și pe băiatul meu și prietenii lui ?! Să spunem că n-ai nici un amestec în traficul de arme, dar că ai încercat să-ți amenințî familia cu un pistol dovedește ori că ești conștientă de ceea ce faci, ori că ești nebună, iresponsabilă. Oricum am lua-o, ești vinovată. Vei fi judecată și vei face pușcărie, ori vei ajunge la balamuc. N-ai să poți răspunde niciodată de unde ai arma. Amprentele tale-s pe ea. Și apoi, fie vorba între noi, nu ești un înger. Știu bine că după ce l-ai înșelat pe Ian, m-ai înșelat și pe mine. Relația ta cu acel coleg Stoica, știi de cine vorbesc, nu?!, care ți-a făcut curte din prima

clipă când te-ai angajat la Casele de filme, e cunoscută de toată lumea. La procesul de divorț, acesta va fi și capul de acuzare. Martori cinstiți vor declara că te-au văzut călcând greșit, că ești o mamă degenerată. Avem și adresa casei unde te întâlneai cu concubinul tău. De povestea cu pistolul nu vom sufla la procesul de divorț nici un cuvânt. Însă trebuie să înțelegi că în halul de iresponsabilitate în care ai ajuns, nu mai poți avea nici o pretenție la copii. Am să-ți fac și binele ăsta. Fetițele vor rămâne la noi, vor reveni deci tatălui. Și-așa tu nu vei avea dincolo condiții să le crești. Cu ele pe cap ar fi și greu să-ți refaci viața. Și apoi ce educație poate să le dea o mamă degenerată!? Ele vor rămâne aici și eu îți promit că o să mă ocup personal de ele, că vor avea educația cea mai aleasă. Tu vei fi liberă să-ți refaci viața. Am aranjat și acest lucru. În Franța te vei recăsători cu unul din „colegii" tăi de facultate. Ai să-l cunoști acolo. Am să-ți dau o scrisoare către el. E omul meu de legătură cu puternicii Lojei, înțelegi?!

Însă Nona nu mai înțelegea nimic. Ticăloșia care i se înscena era așa de mare, așa de strigătoare la cer încât nu mai avea nici o putere să reacționeze și nici o rațiune, fiindcă măcar atât putea intui și ea, din experiența avută cu Claunerii, că ar fi inutil să mai încerce să facă ceva. Soarta îi era pecetluită. Există o vorbă, își

aminti, care spune că te alegi cu ce ţi-e scris. Scris de către cine? De către Dumnezeu. Dar iată că ei nu Dumnezeu îi scrisese destinul, ci Diavolul. Sau poate că Dumnezeu i-l scrisese într-un fel şi Diavolul şi-a vârât coada pe parcurs. O clipă îşi ridică ochii şi-l privi pe diavolul din faţa ei. Da, era diavoul sau unealta diavolului. Fiindcă numai atunci când el îi vorbea, numai în prezenţa sa i se întâmpla să rămână goală de gânduri. Şi pe nesimţite se crea o relaţie magică de contemplare-fascinare. Ea îl contempla şi el o fascina.

— Nu-mi place cum eşti! Revino-ţi!, auzi ea din nou vocea lui puternică, dar alunecătoare şi nobilă totodată.

„Ghepardul" se ridică de la birou şi veni lângă ea, o apucă de braţ şi o duse pe canapea, ca să aibă loc amândoi. Nona se trezi ca personajul femeii din filmul *Călăuza,* ca soţia călăuzei: „Unele femei au o viaţă ternă, cenuşie..." Era un *medium* atât de perfect?! Începea să trăiască iar într-un univers magic de care credea că scăpase prin rugăciuni, prin spovedanie şi prin pelerinajele la mănăstiri?! Era mai puternic Diavolul decât bunul Dumnezeu?!

Cum stăteau aşa pe canapea, la un moment dat Clauner îi puse mâna pe cap şi îi zise:

— Ce este aici?! Aici trebuie să schimbăm ceva.

Nona nu știa ce urmărea el și la ce se gândea. Clauner continuă:

— Totul este real?

Ce vroia să zică? Vroia să creeze din ea un medium, să spună ca el?! Clauner insistă ca și altădată prin arta lui asupra voinței ei. Și în starea de hipnoză în care intră, Nona începu să repete:

— Vreau să plec din țară. Vreau să plec din țară. Nu mai suport.

— Sînt singura persoană care pot să te ajut. Vei pleca.

— Vreau să plec... Nu mai suport...

— Te trimit la omul meu de legătură. El garantează pentru mine și vei primi azil politic. Sau vrei să rămâi aici, să faci pușcărie?!

— Nu!! Vreau să plec. N-am dovezi! Cu ce să dovedesc că n-am nici un amestec?

— Te scap eu de ăștia! Ăștia lucrează prin metode diabolice... Îți voi da o scrisoare de recomandare. Vezi că acolo vei fi pusă la diferite încercări. Aici, la noi, ai dus o viață fără griji. Acolo vei fi pusă să faci diferite lucruri. Ai să poți?

— Da. Sînt în stare să fac orice, numai să scap!

— Vei fi pusă să mături...

— Fac orice, în afară de crime și prostituție...

— Deci, eşti hotărâtă să pleci? Gândeşte-te bine! Când vei lua hotărârea, să-mi spui aşa: „Da, domnule!"

— Când?

— Oricând.

După aceste schimburi de cuvinte stranii, rostite ca să i se fixeze în subconştient, Nona simţi că-şi revine din transă. Însuşi Clauner o conduse până la ieşire. Era cu mult după miezul nopţii, *băieţii* dormeau pe fotolii sau pe jos, fiecare pe unde apucase. La uşă, Clauner făcu o înclinare, şi-i spuse:

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră! Sluga!

Aşa ceva auzise într-o piesă. Goldoni parcă. Erau cuvinte cu iz vechi, se trăgeau din *commedia dell'arte,* dar care atunci, în noaptea care se sfârşea, în starea în care se afla, aveau un dangăt ironic.

XLIV

După această întâlnire năucitoare, care în loc s-o lămurească, s-o liniştească, îi pecetluia o vină inventată, Nona începu, din punct de vedere psihic, să aibă trăiri cu totul speciale. Parcă avea şi altă logică! Pentru prima oară, după mulţi ani, simţi nevoia să meargă acasă. O chemare neobişnuită o trăgea într-acolo, spre rădăcini. Nu mai avea nici un sprijin, pierduse toate legăturile

cu lumea, însăși legătura cu duhovnicul ei și al tuturor nenorocitelor, cum își închipuia ea, se dovedise o iluzie, un act de neputință, un gest de umilință, pe care nu o putea îndura. „Tot la mama e salvarea", își zise și, fără să mai stea pe gânduri, merse la Gara de Nord și luă primul tren care o ducea spre casă.

În compartimentul în care nimerise nu mai erau decât două persoane. În liniștea aceea a roților de tren începu să se gândească la cuvintele lui: „Ce putea să însemne acel *Da, domnule*!? Deci, eu pot să zic în gând: *Da, domnule* și gândul o să ajungă la el". Își închipuia că poate avea și ea acea capacitate telepatică de a transmite gânduri. În gară la Buhăiești s-a hotărât și și-a zis: „Hai să spun și eu în gând *Da, domnule!*", pentru că ea îl întrebase când să spună și el i-a răspuns „oricând". Dar înainte de a spune „Da, domnule!", a văzut acolo, în gara Buhăiești, niște câini care au dus-o din nou cu mintea la *Călăuza*. A șocat-o asemănarea acelui peisaj și mai ales a unuia din câini, după felul cum stătea, cu maidanul și câinele Călăuzei din film.

Trebui să schimbe trenul. O apucase noaptea pe drum. Dar poate că noaptea era un sfetnic bun și pentru ea. De data aceasta era singură în compartiment. Se cufundă în sine. Și deodată rămase interzisă: i se întâmplă, din punct de vedere erotic, ceea ce i se întâmplase atunci când,

după ce îl cunoscuse, se lăsase prima oară fascinată de el. Istoria se repeta. Trăia a doua oară aceeaşi senzaţie. Şi această trăire era aşa de intensă încât simţea ceva în vagin, ca şi cum avea contact sexual, ca şi cum făcea amor cu o persoană fizică, reală. Şi prima oară această senzaţie fusese la fel de intensă. Îşi aduse aminte că se afla întinsă în pat, acasă, în camera unde locuia cu chirie şi deodată intră într-o stare neobişnuită, pe care nu o mai cunoscuse până atunci, o stare de *orgasm.* Sursa telepatică, nu se îndoia de asta, nu era Ian, ci bătrânul Clauner. Ian fusese o momeală pentru ea, pur şi simplu un *băiat de bani gata,* fără alte calităţi. El beneficiase de toate calităţile şi relaţiile lui Papa. Numai Clauner senior avea capacitatea de a sugestiona.

Stătea, deci, întinsă în pat, era perfect lucidă şi la un moment dat a simţit că trăieşte acea stare de orgasm, pe care o avea numai după consumarea unui spectacol erotic. Parcă ar fi trăit un act sexual şi se afla apoi într-un sentiment care ţinea de ordinul supranaturalului. Era atât de excitată încât era sigură că cineva, adică el, seniorul, o dirija. Trăia o senzaţie de fericire şi trupească şi spirituală, cum nu mai simţise vreodată. Şi la proxima ocazie, când s-a întâlnit cu Ghepardul, s-a gândit să-i spună ce i s-a întâmplat. El începuse să-i facă puţină curte,

sugerându-i că o place. I-a zis: „Mă interesezi ca femeie". Ea însă i-a replicat: „Minți!" „Simțămintele față de tine, i-a răspuns el, nu sînt din clipa asta sau din clipa de când te-am văzut, sînt mai de demult, cu mult înainte de-a ne cunoaște". „Știu că vă gândiți la mine. Ce-ați făcut în seara cutare?", l-a întrebat ea. Ținea minte că se ferise să-i precizeze clar ziua și ora, fiindcă se temea să nu fie microfoane, „auzi, dobitoaca de mine, mă feream să nu-i fac rău; încă de atunci țineam la el!" De aceea, l-a luat pe ocolite, folosind cuvintele în felul acesta: „Când o persoană se gândește la o altă persoană, când o dorește..." El însă o făcea, chipurile, pe niznaiul, o testa, nu-și trăda nici gândurile, nici sentimentele așa ușor. „Eu sînt un om ocupat, toată ziua nu-mi văd capul...", s-a apărat el. „Lăsați, a făcut ea, că era seara târziu, nu mai erați sigur la birou și atunci, în clipa aceea, știți dumneavoastră care, nu mai erați ocupat cu nimic altceva..."

Pe Nona o înnebunise faptul că o plăcea un bărbat legendar ca el, invidiat de toată lumea, elitist, făcând parte din aristocrația comunistă, ceea ce era considerat inițial o sfidare la ideea de comunism, așa cum gândea un activist superior ca Ceaușescu, provenit din clasa de jos, care avea să ia însă imediat exemplul lui Clauner pentru întreg clanul lui (în comunism întotdeauna linia

doua urmează pilda liniei întâi, căreia, la momente de cotitură, îi ocupă cu plăcere locul!). Aşadar, faptul că un bărbat inabordabil ca el, care putea avea orice femeie, se gândea la ea, o dorea, i se păruse extraordinar. Acest lucru o fascinase peste măsură. Apoi tot ce a urmat i-a confirmat intuiţia şi pornirea de femeie. N-ar fi crezut niciodată că va putea ajunge „pe cele mai înalte culmi spirituale", cum îşi spunea ea în zilele fericite, când i-ar fi fost imposibil să înţeleagă sau să-şi închipuie că o fericire atât de artificială se poate termina rău, că ceea ce era vis se putea nărui peste noapte. Dar de când se ştia — cu atât mai mult atunci când Fortuna îi ieşise în cale — Nona fusese adepta lui Horaţiu, a acelui *carpe diem*. Ea ştia, simţea că era născută să-şi trăiască clipa. Şi se ţinea cu dinţii când prindea clipa fericită. Nu va uita niciodată acele revelaţii de ordin spiritual prin care ajungea la starea erotică. Ce poate fi mai fantastic, îşi spuse ea acum, decât realitatea posedării de la distanţă, când cineva anume, cu o putere, cu o energie extraordinară, se concentrează şi te posedă erotic?!

Îşi reaminti cum îl găsise atunci, după ce o avusese de la distanţă prima oară. Nu vroia să recunoască. Dar ea a insistat, i-a sugerat magicul contact sexual şi el nu s-a mai putut ascunde, s-a luminat, a deschis ochii, fiindcă o ascultase cu ei

închiși, și i-a confirmat cele spuse de ea din priviri. Și a început să-i zâmbească. Nu a mai ținut prefăcătoria, și-a spus ea, având revelația că e iubită poate de un asemenea om. Zâmbetul și ochii care îi străluceau ca o pară de foc erau semnele erotice pe care le percepea în noapte, și acum, când trăia un nou orgasm, petrecut însă în cu totul alte împrejurări. Între cele două orgasme se derulase parcă întreaga ei viață de nomenclaturistă intrusă, întreaga ei ascensiune și decădere. Decădere care se prelungea într-un necunoscut dureros de dulce, pentru că și în acele clipe simțea că între ea și Ghepard se stabilise o legătură parapsihologică, ce se putea prelungi la infinit, din care nu va putea ieși poate niciodată. Și asta datorită, își zise, capacității lui ieșite din comun de a mă poseda erotic de la distanță și, prin urmare, de a mă stăpîni și controla din punct de vedere psihic. Acest fapt îl simțea ca o presiune în timpane, mai ales de când, la Buhăiești, spusese: „Da, domnule!" Și de-atunci a început să vadă obiecte care îi aduceau aminte de *Călăuza*.

XLV

Primul lucru pe care îl remarcă, de cum intră în casa părintească, era vechiul candelabru, care semăna izbitor cu cel din filmul lui Tarkovski. Și din acea clipă, poate și mai de dinainte, nu-și mai

aducea bine aminte, Nona începu să se comporte ca personajul din film. Nu ţinea minte s-o fi impresionat prea tare filmul atunci când l-a văzut, aproape că îl uitase, dar de când cu ultimele evenimente interioare, îl simţea întreg şi viu pe retină şi în auz şi parcă ar fi putut vorbi ore în şir numai despre el. Stătea în poziţia Călăuzei şi se masa încontinuu la tâmple. Şi zicea aşa în sinea ei: „Va deveni realitate tot ce am văzut în film?" Acum îşi aminti că în biroul lui Clauner pronunţase replici din *Călăuza*. Poziţia în care stătea, asociaţiile pe care le făcea, obiectele pe care le vedea, toate acestea duceau la universul filmului sau i se părea că universul filmului este aievea. Natura, vântul, iarba, felul cum foşnea, toate mişcările şi sunetele erau ca în *Călăuza*. Avea nişte stări de ordin psihic exacerbate. Simţea că se află în pericol. Şi-şi spunea: „Trebuie să mă apăr! Tot ce se întâmplă nu este în realitate, se întâmplă doar în imaginaţia mea".

În starea aceasta a trăit aproape 5 luni de zile, fără să-şi fi dat seama de trecerea timpului. Avea impresia că există cu toată fiinţa ei într-un univers paralel, de parcă cineva a hipnotizat-o şi a ţintuit-o acolo! Această impresie o avusese şi în zilele fericite, când se afla alături de Clauner. Acum însă, ca şi altădată, aşa cum îi tălmăcise duhovnicul ei, era vorba de puteri oculte, de

magie neagră, puteri care se manifestau însă mai puternic ca niciodată, de parcă o întreagă energie subpământeană se concentrase în dirijarea ființei sale. Nu era un basm, nu era doar închipuire ceea ce trăia, ci era chiar realitate. Și se gândea că numai el, Ghepardul, o făcea să trăiască de la distanță aceste stări exacerbate, să sesizeze acele legături neverosimile, dar atât de reale, să vadă acele obiecte din altă lume, dar atât de familiare.

Părinții Nonei erau înnebuniți, nu mai știău ce să creadă și ce să facă pentru a-și salva fiica. Credeau că și-a pierdut mințile. Pentru că nu îi mai recunoștea. Sau părea că nu-i mai recunoaște. O privea pe mama ei cum repeta la infinit ceea ce-i spusese și odinioară, în pragul căsătoriei cu Ian:

— Ți-am zis fata mea, nu te duce după unul ca el, nu-i de nasul tău. Ce să cauți tu în lumea lor? Drumul pe care vrei să apuci, e drumul pierzaniei. De ce n-ai avut minte să auzi, deși urechi de auzit aveai?!

Nona, în adâncul ei, păstrase aceste vorbe, pe care, e drept, nu le auzise în zilele fericite, dar care au început să iasă la suprafață și să răsune ca un ecou în zilele care au urmat celei de-a doua nașteri. Acum i se părea că vorbele mamei ei vin dintr-un trecut foarte îndepărtat, imemorial, deși nu trecuseră decât câțiva ani de când le pronunțase. „Dar cum puteam s-o ascult atunci

pe mama când el, când ei, cu iubirea lor, cu bogăţia lor, mă orbiseră, mă sufocaseră, îmi oferiseră iluzia întreagă?! Cine să ştie atunci că oglinda iluziei va fi o pierzanie şi că se va sparge în ţăndări?! Cine să-mi fi spus că drumul fericirii nu-i tot una cu cel al iluziei?! Fericire şi iluzie erau pentru mine atunci tot una! Tot una cu ispita! Iluzia, ispita, pentru oamenii slabi de înger, creduli, naivi, sufletişti, deschişi, săritori, da, pentru noi iluzia e tot una cu fericirea, cu ispita... Cu pierzania? Da, cu pierzania! Căci sînt, am fost eu oare o credulă? Sau am fost însăşi ispita!? Eu eram însăşi iluzia, însăşi fericirea, pe care însă o căutam în afara mea, ca o babă senilă care îşi caută ochelarii peste tot, fără să simtă că îi are chiar pe nas!!"

XLVI

Au dus-o la ţară, la bunici, la câţiva kilometri de Negreşti, care era tot un sat, dar mai mare şi pentru asta l-au numit oraş. Dormea într-o cămăruţă din scânduri şi avea mereu senzaţia că prin lemn mişună ceva, că era ros de carii. Auzea zgomotul lor! Dormea puţine ore şi restul timpului şi-l petrecea masându-şi mâinile, gleznele şi tâmplele. Îşi continua transa şi senzaţia că e condusă de cineva. Într-o zi începu, ca din senin, să respire în genul yoghinilor, o

respirație mai specială, pe care n-o mai trăise niciodată. Respira egal și își spunea: „Respirația este viață! Viața este respirație!" Bunica ei, ca și părinții săi credeau că a înnebunit. Mama ei bocea în neștire:

— Fata mea, Norina (Nona i se spunea numai la București, Virgi o numise așa), ce-i cu tine?!

Dar Nona își aducea picioarele sub ea, ca într-una din pozițiile yoga și respira, fără să-i pese de frământările mamei sale, ignorându-le. Ea nu vroia decât să fie lăsată în pace și să respire ca yoghinii. Acesta era fixul ei. Dar din când în când, ca să alunge bocetul de pe capul său, striga către mama ei, surprinzând-o:

— Pleacă de aici!

Se străduia, așa cum îi dicta un gând tainic, ca prin această practică yoga să intre în comunicare cu Dumnezeu. Să se lepede de trup și să intre în legătură cu monadele superioare. Dar îi era și puțină frică. Nu mai era atât de stăpână pe ea ca altădată. Avea acum și sentimentul acela de spaimă, de suspiciune al omului urmărit și care se știe și în continuare urmărit. Spaima s-a accentuat mai ales atunci când a auzit-o pe mama ei că vrea să cheme salvarea. Salvarea i se înfățișa ca o dubă, ca duba miliției care venea s-o aresteze, s-o tortureze, să afle de unde luase pistolul, cu cine era în combinație și din ce filieră făcea parte. Dar își aminti că spusese: „Da,

domnule!", deci se mai liniști, fiindcă era sigură că el primise mesajul hotărârii ei. Totul se reducea acum pentru ea la efortul de a intra în legătură cu monadele, de a se elibera pe sine de păcatul cel mare, care era hotărârea aceasta nebună, chiar dacă fusese forțată, de a se lepăda de propriii săi copii. Nu trebuia oare să lupte, să se răzbune măcar într-un fel? Dar ce putere avea ea față de el, față de ei? Era singură și izolată și pe deasupra și fără vlagă, pe când ei erau atât de mulți și de uniți! Nu avea de ales decât calea lui Dumnezeu, decât rugăciunile. Și se ruga întruna la Isus. Și se chinuia să respire ca yoghinii. Simțea că numai prin această respirație se poate elibera.

Însă cum de știa ea să facă yoga? Cine o învățase? Nimeni. Știa că yoga era una din cele mai grele căi ale renunțării, deci ale fericirii, care ducea către Nirvana, care te ridica deasupra cercului terestru, cercului material, care te înălța în sfera spiritului pur. N-o învățase nimeni să practice yoga, dar știa că bătrânul Clauner practica yoga, așa că își explică de ce știa și ea; pentru că el o conducea de la distanță. Altfel cum ar fi putut să-și explice și vedeniile pe care le avea?!

Ce vedea? În timp ce își făcea masajele la mâini, glezne și tâmple, se uita pe ușa deschisă a

camerei în curtea casei, unde se oprise un cârd de gâşte, care o priveau fix. Şi mai ales una dintre ele, care stătea mai departe de celelalte, se benocla urât de tot, de parcă era „Musafirul", securistul din maşina Slinosului, cu care venise de la Sibiu. Avea senzaţia că securiştii se metamorfozaseră în gâşte şi o urmăreau. În orice caz, gâştele erau într-o relaţie magică, stranie, cu ea. Găgăiau şi reacţionau în funcţie de stările ei interioare. Şi din când în când vântul adia. Şi de câte ori adia, simţea un fior de energie cum o străbate. Începu să-i fie frică şi de natură. Când scârţâia un copac, avea frisoane. Şi aştepta mereu să vadă ce se întâmplă, ce se va întâmpla. Fiindcă era sigură că se va întâmpla, că trebuia să se întâmple ceva.

XLVII

Într-o zi ieşi din cămăruţa ei şi se duse în grădina bunicii. Avea un gând fix: „Trebuie să fac un drum şi trebuie să ajung la capătul drumului, la Dumnezeu". Simţea că toate comportamentele ei anterioare se legau acum şi căpătau o semnificaţie. Şi ce-a început să facă? A început să scormonească cu mâinile pământul şi să scoată buruieni. Smulgea rădăcină după rădăcină, iar când dădea de câte un harag, îi desfăcea legăturile şi îl rupea. Unchiul ei, un

bărbat ras în cap şi îmbrăcat la fel ca personajul din *Călăuza,* o privea de peste gard şi clătina din capul lui ca un dovleac. Un aparat de radio mergea ce mergea şi se întrerupea. Mereu se întrerupea. Şi unchiul ei era aidoma Călăuzei. „Dacă el e Călăuza, atunci eu cine sînt?!" Lumea se adunase la gard. Toţi vorbeau într-un fel ciudat. Dar ea smulgea imperturbabilă buruieni. Făcuse un drum spre deal, de peste 50 de metri. Îl făcuse în câteva ore. Pentru că lucra cu migală, pentru că, scormonind pământul şi smulgându-i rădăcinile, zicea că smulge farmecele, toate farmecele pe care „el" i le-a făcut. Aşa credea ea şi se lupta în disperare cu rădăcinile.

Începu să simtă o arsură în spate. Dar îşi zicea că trebuie să meargă mai departe, să nu se lase răpusă de oboseală sau de ispitele diavolului. Tatăl ei se frământa în jurul ei şi-i spunea:

— Norina, hai în casă!

Dar ea credea că e o voce străină şi că tatăl ei nu se afla acolo, ci în imaginaţia sa. Aşa cum şi oamenii de la gard erau tot în imaginaţia ei şi i se părea că nimic din tot ce vedea nu se afla în realitate. De aceea nu i-a dat tatălui ei nici o atenţie. Şi nici mamei sale, şi nici bunicii, care se tot plimbau de colo-colo. Refuza să intre în dialog cu ceilalţi. Când termină cu buruienile, se puse, tot cu mâinile, să scrijelească pământul şi să construiască un fel de cetate. Făcea o clădire

cu etaje și cu șănțulețe în jur. Bunica ei, la un moment dat, se apropie și-i zise:

— Nu mai scormoni în pământ că este mormântul lui bunică-tu și se supără!

De ce i-a spus asta, că doar știa bine că mormântul lui nu era acolo!? O considerau proastă? De ce vroiau s-o mintă?

Părinții Nonei începură să plângă. Parcă îi înțelegea. Dar când tatăl său spuse că vrea s-o ia de-acolo, ei i se păru că era moartea. Moartea care vine s-o ia. Și tatăl ei chiar o luă sub braț și începu s-o târâie, s-o tragă la vale. Deodată, o forță extraordinară îi stăpâni ființa. Și se porni să se lupte cu „moartea" ca nu cumva să ajungă la vale, unde credea că se afla mormântul ei. Se ținea cu mâinile de pământ, de buruienile lui, cu o tărie supranaturală. Părinții ei începură s-o tragă de picioare. Bunica, grasă, într-o rochie neagră și cu bastonul într-o mână, era în fața sa. Și Nona gândi: „Acum bunica e moartea". Și începu și mai vârtos să se zbată, să se agațe de buruieni, de haracii de la vița de vie, de gard.

Au dus-o până la urmă pe prispa casei. Cineva a adus apoi un pahar cu un lichid negricios pe care i l-au dat forțat să-l bea. Fusese o bătălie pe viață și pe moarte. Era toată o rană. Îi sunau în urechi vorbele tatălui ei:

— Ce forță are! Parcă ar fi intrat diavolul în ea!

Dar Nona știa că nu era Diavolul. Doar ea strigase mereu: „Doamne Isuse, ajută-mă!" Acum era învinsă. Privea undeva fix. Gâștele nu mai erau în curte.

— Ce vede acolo?, zise bunica ei.

Dar nimeni nu-i răspunse. Au dus-o în casă. Auzi din nou vocea bunicii:

— E lumânarea aprinsă?

Ce, o și îngropau de vie? Mama ei, care era asistentă medicală, își aduse trusa și începu s-o bandajeze. Era zgâriată și plină de sânge pe tot corpul. O întinse apoi pe pat și o înveli. Mama ei, pe un pătuț îngust aflat acolo, se culcă alături de ea, s-o vegheze. Dar ea își zise: „Ce, am murit?! De ce se culcă acolo, ca la priveghi, să mă privegheze?!"

XLVIII

Cămăruța avea o ferestruică. Nona nu putea dormi, stătea cu ochii deschiși și privea pe acea ferestruică. Vedea cerul și norii care treceau. La un moment dat, văzu, sub forma unei curbe, un om. Ferestruica dispăru și peretele la fel. Inima îi bătea puternic. Își spunea că din clipă în clipă îi va sări din piept și se va desprinde de trup. Sau poate că era spiritul ei chinuit?! Deodată, se porni un vânt năpraznic, care bătea spre ea. Parcă cineva îl dirija, cineva care vroia să spargă

totul și să pătrundă în ea. Strigă: „Nu mi-e frică!" Mama ei adormise, nu a auzit-o. Până dimineață a stat sub aspectul acelei viziuni. În zori adormi. În fiecare zi i se întâmpla câte ceva neobișnuit. Odată avu senzația că îi picură sânge din mână. Apoi că însăși gura îi era plină de sânge. Tatăl ei bătea afară niște cuie. Și ea se identifică imediat cu Isus răstignit. Credea că tatăl ei primise ordin s-o răstignească, să bată cuie în mâinile ei, în trupul ei. Și fruntea, fruntea o ardea, de parcă avea o coroană de spini în jurul capului. Trăia senzațiile dureroase ale crucificării.

O săptămână se manifestă în acest fel ciudat, exacerbat, parcă era nebună. Bunica sa, femeie trecută prin multe, care nu se pierdea ușor cu firea și căuta în comportarea asta un înțeles, îi zise într-o zi mamei ei:

— Fa, am descoperit cauza bolii pe care o are fiică-ta! E într-o sectă, să știi! Am auzit eu de secte de astea care te hipnotizează și te face să crezi că ești Isus!

— Dar după ce lege?

— După legea păgână!

— Cum așa?! Păi Isus n-a fost păgân. A fost păgân până să-l boteze Ioan Botezătorul...

Le auzea cum vorbeau astfel de prostii și își zicea: „Cine e mai nebun, eu sau ele?". Pufni în râs.

— Uite, râde! S-o întrebăm pe ea după ce lege e secta asta a ei?!

Şi au întrebat-o. Dar Nona refuză şi de astă dată dialogul şi se întoarse cu spatele la ele.

XLIX

Încet-încet îşi revenea. Plecă de la bunica ei şi se întoarse la Negreşti. Aici continuă să facă „gimnastică", cum îi zicea ea respiraţiei yoga. Şi începu să se roage în genunchi, să spună *Tatăl nostru* în ritmul acestei respiraţii. Dar într-una din zile i se întâmplă iar ceva straniu. Simţea o fierbinţeală cumplită în frunte, parcă îi ardea pielea, şi când se duse la oglindă să vadă ce are, observă acolo o gaură. „Vine Satana să-mi ia sufletul!" Aceasta îi spuse gândul care o obseda. Dar strigoiul din mintea ei plecă în curând. Fusese ultimul ei coşmar, ultima ei viziune. Mama sa o legă la cap, îi puse o compresă şi-i trecu.

În zilele următoare se simţi mai bine şi plecă la Bucureşti.

L

Se reîntoarse la serviciu. Adusese cu ea un certificat medical, i-l obţinuse mama ei. Era un certificat de boală lungă. Colegii şi-au dat seama

că ceva neobișnuit s-a petrecut cu Nona. În special Stoica era tulburat, căuta să afle ce i s-a întâmplat. O conducea acasă cu Dacia lui și-i povestea întâmplări de la diferite filmări ca s-o mai înveselească. Dar Nona nu mai era Nona de altădată, veselă și molipsitoare. Acum părea că era în convalescență.

În starea asta își căută și un avocat, după ce primi citația pentru procesul de divorț. Știa că era o încercare disperată. Ce fel de avocat? Pentru ce? Dovadă că a mers, nici mai mult nici mai puțin, la 14 avocați, dar fiecare, pe rând, când auzea despre ce era vorba, în ce afacere păguboasă se băga, căci considera procesul dinainte pierdut, o refuza politicos. Până la urmă însă găsi un avocat ratat, un morfinoman, pe Albeanu, renumit ca „avocatul scriitorilor", care se ocupase și de procesul dintre Eugen Barbu și Fănuș Neagu. Își juca ultima carte. Credea că va da lovitura vieții. De când aștepta el să înfrunte un Clauner. Dar se aiurise de tot. Îi cerea Nonei tot felul de detalii aberante, dar la una din ședințele cheie ale procesului, fiindcă luase medicamente, adormise în instanță și trebuise să pledeze ea în locul lui. Pe procuror, omul lui Clauner, care îl știa pe Albeanu și mai ales știa că el nu contează fiindcă procesul era dinainte aranjat, nu-l deranjă că avocatul apărării doarme. Totul era hilar, ca într-o operetă proastă.

În perioada procesului, deşi fusese formal, o revoltă cumplită o încercase tot timpul pe Nona, mai ales când martorii mincinoşi aduceau „dovezi" că trăieşte cu Stoica, colegul ei. Cât şi „proba" că e nebună. Obţinuseră un certificat fals de la un medic din Negreşti. În acele zile chinuitoare însă, aproape la disperare, Nona se mai dusese de câteva ori pe la mănăstiri, la Tismana, la Prislop, la Timişeni şi peste tot se rugase de măicuţe şi preoţi să-i facă „40 de liturghii", poate o va ajuta Dumnezeu, poate se va întâmpla o minune. Şi minunea s-a întâmplat. Dar nu în cazul câştigării procesului, ci în cazul bolii ei. Se simţi vindecată. Simţi cu toată fiinţa sa că a scăpat de boala francmasonică în care o cuprinsese Păianjenul Clauner. Şi atunci s-a aruncat la pământ şi a spus:

— Cred în marele Arhitect al Universului!

LI

Etapele expulzării ei se derulară fulgerător. Dar faptul că era mânuită ca o păpuşă, că era considerată din start o victimă, o înarmă împotriva lor, a Claunerilor. Rânjetul Matildei o încărcă de ură. Nu, nu era atât de pătrunsă de Dumnezeu încât să-i uite şi să-i ierte pe călăii ei. Încerca să-şi facă şi ea un scenariu, un scenariu al răzbunării. O năpădeau tot felul de gânduri, tot

felul de imagini și de replici de la proces, care o umiliseră peste orice închipuire și o făcuseră să se simtă mai rău decât gângania din Kafka. Procesul fusese lăsat pe mâna securiștilor. Ian nici nu se deranjă, o sfidă prin absență și nu veni decât la ultima înfățișare, când trebuia să dea o declarație și când se pronunță sentința.

Cuvintele lui o înfieraseră și era sigură că o vor urmări toată viața:

— E o mamă degenerată, o egoistă, o interesată. S-a ținut de mine ca scaiul, m-a îmbrobodit, eram fără experiență și credeam că mă iubește, că e sinceră. Apoi mi-am dat seama că s-a căsătorit cu mine din interes. Pretențiile ei m-au sufocat, m-au sărăcit. Nu se mai sătura de rochii, de bijuterii și schimba mașină după mașină. Nu-i mai ajungeau nici 12 camere și nu trecea luna să nu facă o călătorie în străinătate. Cred că mai bine cunoaște Parisul decât maidanul unde s-a născut!...

A tratat-o ca pe o târfă. Pentru ce toată această Golgotă? De ce trebuia să plătească ea, pentru întreaga mizerie a acestor oameni abjecți, cu o atât de cumplită umilință, cu pierderea copiilor, a prietenilor, a serviciului, a casei părintești, cu expulzarea din țară?! Cui să se plângă? Cui să se adreseze? Cine s-o înțeleagă? Cine să-i ia apărarea? Cine s-o sfătuiască? Dar oare nu ea însăși era vinovată că se rupsese de

prieteni şi de tot trecutul din-momentul când intrase în clanul Claunerilor? Ştia ea oare cum era privită de un om ca Virgi sau ca Nasty? Ca o intrusă şi ca o avidă de putere! De, se ajunsese, nu-i mai băga în seamă pe muritori! Dar puterea ca şi bogăţia sunt deşertăciuni. Deşertăciunea deşertăciunilor. Acum era singură, părăsită, umilită şi nenorocită. Şi acum, abia acum începea s-o înţeleagă pe una ca Lica, de care *băieţii de bani gata* îşi băteau joc cu atâta sadism. Când cineva ieşea din joc, pentru ei era ca şi mort. Aşa era şi ea acum pentru ei. Era moartă. „Bogatul niciodată nu ia aminte la cel sărac, îi suna în urechi o vorbă pe care i-o spusese mama ei când fusese bolnavă. Oamenii care sînt oameni se cunosc la necaz. Nenorocirile îi apropie".

LII

Înarmată cu vorbele astea, îşi luă inima în dinţi şi se duse la Lica, să-i ceară un sfat, o părere! Lica o chemă şi pe Aristiţa şi împreună puseră la cale un plan. Nona ştia că soarta ei era pecetluită, că şi biletul de avion îi fusese cumpărat, aşa că nu mai avea nimic de pierdut.

— Un singur lucru s-ar putea să te coste..., i-a spus Lica.

— Care?

— Viaţa!

— Nu-mi mai pasă!

— Acolo or să te urmărească, or să pună copoii lor să-ți facă rău! Dar s-ar putea să ai noroc! Dacă ne reușește planul, s-ar putea să-și piardă toate legăturile, s-ar putea ca Păianjenul să fie scos din joc și atunci ești salvată! Ne bazăm pe ambițiile paranoice ale Balaurului, care abia așteaptă un prilej să se răzbune pe Păianjen...

Planul avea două etape: în țară și în afară. Și Nona întocmi un memoriu complet, cam de vreo 40 de pagini, în care dezvălui tot ce știa despre clanul Claunerilor, despre francmasonerie și destrăbălările lui Ian și ale celorlalți *băieți de bani gata!* Îl scrisese cu o ură extraordinară. Era sigură că prin această ură memoriul avea forța unei bombe atomice. La început scrisese doar câteva pagini, dar la sfatul noilor ei prietene, Lica și Aristița, a adăugat mereu noi detalii, noi episoade. Partea cea mai tare era legată de relația ei cu Clauner. Îi demascase felul diabolic cum o atrăsese în plasa lui de păianjen. Dezvăluise întreaga ei stare de victimă, cât timp fusese împărțită între patul Tatălui și al Fiului. Nu uită să relateze „scenariul" expulzării din țară, povestea cu pistolul și tot procesul care i s-a înscenat. Iar în ultima parte, unde i se adresa în special Servitoarei, apelând la sentimentele ei de mamă a tuturor românilor, se referi la soarta sa

de mamă distrusă, la faptul că, pentru a-i răpi copiii, au scos-o nebună, iresponsabilă.

Cele trei victime ale puterii, din motive diferite, colaboraseră ideal la ticluirea acestui memoriu în care făceau apel la sentimentele de mari patrioţi şi părinţi ale Balaurului şi consoartei sale. Memoriul fusese încredinţat Aristiţei, care, după plecarea Nonei din ţară, urma să i-l încredinţeze soţului ei şi acesta să-l facă să ajungă unde trebuie, adică exact pe masa Balaurului, fără să mai recurgă la vreun alt intermediar. Semnalul momentului când acest memoriu trebuia să ajungă sub ochii lui Ceauşescu şi Lenuţei sale, trebuia să fie dat de punerea în aplicare a etapei a doua a planului şi anume când Nona va acţiona în afară. Şi lucrurile se petrecură la vreo două săptămâni de la plecarea ei în Franţa. Nona dădu câteva interviuri în presa franceză şi mai ales se destăinui unui reporter de la „Europa liberă". Când toţi românaşii auziră pe postul cel mai ascultat de ei drama norei lui Clauner, a doua zi memoriul îşi şi făcu efectul magic scontat de autoarele lui.

O bombă atomică explodă atunci în vârful piramidei. Nona nici nu bănuia ce rol avusese în istoria contemporană a Republicii Socialiste România. Ea făcuse ca balanţa să încline spre clanul Ceauşescu. Ea contribuise la prăbuşirea clanului Clauner. Ea a răzbunat şirul lung de

femei umilite, cum i-a spus Lica Aristiței, deși pe ea Ceaușescu o umilise și în sinea ei sperase ca din lupta celor doi „C", Clauner și Ceaușescu, să învingă Clauner. Dar se bucura pentru Nona. Măcar una din ele să învingă. În acel moment nici Aristița nu realiză că adevărata umilire a lor și a femeilor din România abia începe, că Ceaușescu abia așteptase un prilej, ca cel oferit de ele, pentru a-și elimina cel mai puternic adversar, căci îi ceruse imediat demisia, fiindcă la conducerea partidului nu pot rămâne oameni imorali, compromiși în afară. O veche epocă de umilință pentru poporul român se încheia, o nouă epocă de umilință începea.

Dar poporul nu avea cum să înțeleagă atunci multe dedesubturi. El află doar dintr-un comunicat oficial că marele nostru om politic, tovarășul Ghiță Clauner, și-a cerut pensionarea pe motive de sănătate.

LIII

Neptun. „Drumul spre mare interzis persoanelor străine". Pe Marin Preda îl izbi această interdicție. Un drum interzis spre mare? Dar toate drumurile duc la mare. La ce bun un drum care nu duce la mare? La ce bun un drum care nu duce la biserică? Iar biserica bisericilor este marea. În ea se cuprinde atotnecuprinsul Dumnezeu. Și cu aceste gînduri intră pe acel

drum interzis. La stânga văzu un restaurant intim, iar la dreapta o vilă. Gardul era alb şi din plasă de sârmă cu ochiuri hexagonale. Poarta era deschisă. Copiii lui Preda, cu care el se afla în vacanţă la Vila Scriitorilor şi, ca de obicei, seara, ieşea la o plimbare cu ei, intrară pe acea poartă. Alergară către o bancă, ce se afla în faţa unei tufe de flori în formă de con. Marin Preda căută să-i oprească pe copii, dar ei deja erau acolo şi se instalaseră pe banca goală. Din vilă apăru însă un bărbat înalt, în vârstă, cu părul albit, în pantaloni scurţi, care strigă:

— Ce căutaţi aici?! Aici nu-i loc de promeńadă! Acolo, pe plajă! Ieşiţi afară!

Marin Preda simţi că i se urcă tot sângele la cap. Din interiorul vilei, în urma bărbatului, ieşiră două fetiţe, care, când îi văzură pe băieţii lui Preda, alergară într-acolo şi se aşezară şi ele, lângă ei, pe bancă.

— Hai, Jeanine, Matilde, veniţi aici, nu vă aşezaţi acolo!

Abia acum Marin Preda observă că bărbatul acela impunător, cu o voce puternică, foarte cunoscută, trăgea după el o sanie.

— Hai, veniţi aici, să vă plimb!, strigă el din nou.

Să le plimbe cu sania vara? O fi o sanie de iarbă? Sau omul ăsta o fi unul din ăia rari care îşi face vara sanie şi iarna car?

— Și voi plecați!, le porunci el băieților.

— De ce să plece?, făcu Preda.

— Dar dumneata ce te amesteci? Cine ești?

— Un scriitor.

— Dumneata scriitor?! Nu vezi cum arăți? Parcă ești un golan! Auzi, scriitor?!, și dădu din mână a lehamite.

Preda ar fi vrut să-i spună că și el arată ca un șofer! Dar de unde îi cunoștea vocea?

— A!, zise Preda. Dumneata ești o gorilă! Te-am văzut odată la Grădina Zoologică.

Copiii râseră.

— Da, gorila Clauner! Nu așa vă cheamă?

— Gata! S-a terminat cu circul! Plecați de-aici! Hai, golanule, ia-ți odraslele și cară-te!

— Bufonul Clauner! Am să scriu o povestire în care am să descriu scena asta hilară.

— Tu? Ești tu în stare să scrii ceva?! Ce te lauzi că ești scriitor?! Eu îi cunosc pe toți scriitorii! Toți mi-au pășit pragul! Toți mi-au băut whisky-ul!

— Nu toți. Eu, de pildă, nu!

— Niște ticăloși! Da, sînteți cu toții niște ticăloși! Dacă te chemam și pe tine, să vezi cum veneai în patru labe să-mi bei whisky-ul! Și ce zici că o să scrii?!

— Tot ce spui dumneata acum.

— Ești prea mic. Despre asta n-ai să poți scrie niciodată. E interzis.

Şi iar făcu acel gest dispreţuitor cu mâna.

— O să vă dovedesc că atunci când un scriitor vrea să facă ceva cunoscut, nimic nu-l poate împiedica s-o facă!

Şi Marin Preda îşi luă copiii, spre tristeţea celor două fetiţe, şi ieşi pe poarta vilei.

— Nu pleca! Stai!, strigă Clauner. Cum te cheamă?

— Ce importanţă are?!

Şi chiar în seara aceleeaşi zile, Marin Preda începu să aştearnă pe hârtie începutul unui nou roman. Şi începu cu titlul. Începu să caute titlul: *Despărţitura, Zona, Nu-i dispreţuiţi pe cei săraci cu duhul, Preţul dispreţului, Bariera, Trecerea interzisă, Zăvorul, Prăpastia, Arlechinul şi licheaua, Clovnul şi lacheul...*

„Clovnul e un talent. Lacheul merge la circ şi-l priveşte ironic" (Cehov — *Din însemnări).* Ăsta va fi motto!... Apoi, gândindu-se la sania aceea, îşi notă alte titluri: *Lagărul de odihnă forţată, Casa de odihnă, Ospiciul, Delirul, Mărcuţa, Destinul familiei Clauner, Cel mai ticălos dintre pământeni...*

Întâmplarea asta, le povestea Vuc *băieţilor de bani gata,* l-a pus pe Marin Preda iar la masa de lucru. Cică amănuntul cu sania i-a declanşat un întreg mecanism asociativ, imaginativ, cine ştie ce-o mai scoate din asta bătrânul Moromete!...

LIV

Clauner simțea că i se apropie sfârșitul. Nici faptul că se ocupa de creșterea nepoțelelor lui, nu-l scotea din starea unei prăbușiri iminente. Fiul lui se căsătorise cu o altă Nona. Nona însăși nu mai era. Murise. Fusese găsită împușcată în apartamentul ei din Paris. Sinucidere? Crimă politică? Nimeni nu știa nimic precis. Totul se amesteca și se „casà". Nu conta decât clipa. Clipa, pe care *băieții de bani gata* o trăiau ca pe o eternitate. Deși și ei simțeau că „eternitatea de acum" nu mai era ca „eternitatea de odinioară". Ceva care nu mai aparținea clipei lăsase urme în ei. Dar mai ales îi neliniștea viitorul. Viitorul era Balaurul, care le făcea cam negru prezentul. Chiar și peste lume plutea un aer îmbâcsit, un miros cadaveric. Totul în jur părea că se clatină, erau semne că se pune la cale o conspirație planetară, cum nu mai fusese alta. Cucuvelele se auzeau tot mai des în cartierul Primăverii, la Palatul Cotroceni și în Casa Poporului. *Băieții de bani gata* se relaxau doar când le mai făceau câte o vizită Bădia, Vuc sau Pete. Ce s-ar fi făcut ei fără măscăricii, fără gargaragiii ăștia?! Mai ales fără Pete, care în ultimul timp le citea mici povestiri dintr-o carte la care lucra.

Într-o seară veni chiar foarte radios cu un manuscris sub braț și le spuse că o să le facă o surpriză.

— Am scris ceva astă-noapte, ceva nou, cred că e o premoniţie, nu ştiu! Sau poate e ca o ghicitoare. Bucata asta, pe care o să v-o citesc acum, se numeşte *Cutia de scrisori* şi v-am dedicat-o vouă! Vă las moştenire ghicitoarea asta!

Şi Pete începu să citească:

CUTIA DE SCRISORI

Are un defect. Dă din mână chiar şi când tace. Dacă n-ai şti că e semnul urei sale neîmpăcate împotriva burgheziei, pe care a hărţuit-o în tinereţe, de unde şi versurile lui preferate: „Vechii membri de partid/ Spaima vulpilor burgheze/ Au spinarea cocoşată/ Şi-au chelit pe metereze", n-ai putea sesiza diferenţa dintre datul din mână atunci când vorbeşte şi atunci când tace. E drept că atunci când vorbeşte se ridică pe vârfuri şi se observă o legănare accentuată a braţului opus celui din care dă (de obicei, braţul drept). Desigur, nu oricine poate sesiza infirmitatea. Cei mai fideli sînt de părere că se exagerează, că nu-i vorba de nici o „diferenţă", că aşa se întâmplă cu toţi oamenii mari, aleşi: sînt însemnaţi cu câte un semn caracteristic, nasul într-o parte, o cicatrice pe frunte, un ochi la slănină şi altul la făină, vreun picior mai scurt... şi de aici se naşte legenda... Şi au dreptate! Nu întâmplător se pun pariuri în

prostie: când dă din braț mai mult, atunci când vorbește sau atunci când tace, mergându-se însă pe ghicitelea, căci nimeni încă n-a îndrăznit până acum să-l întrebe care e adevărul, așa că jocul poate continua la infinit fără ca cineva să câștige!

Se apropie de vârsta matusalemică și încă n-a fost scos la pensie. Toți colegii lui de generație, într-o noapte, au fost scoși, numai el mai rezistă. De altfel, nici nu-i trece prin cap să accepte ideea. Cine să îndrăznească să pună la îndoială meritele lui? Se compară el oare cu vecinii de zonă, cu foștii colegi de studii și întreprindere, cu bietul Jivkovică, cu bombatul de Kădărel sau cu sărac cu duhul Honechiță?! Și-apoi el e tânăr, mai tânăr decât ei și decât toți tinerii propriu-ziși! Nici nu vrea să audă de pensionare! O să hotărască singur ce și cum! Deocamdată se simte grozav, extraordinar: pulsul îi e ca de adolescent, bătăile inimii ca de fată mare, iar cu bășica udului n-are probleme! Corect. Vrea să dovedească și în continuare, până la capăt (dar există oare pentru el ideea de capăt?), ce autentic luptător este. Căci toată viața nu i-a fost decît o luptă neîntreruptă. A luat-o de mic cu exploatatorii interni și străini, apoi cu dușmanii de clasă, iar acum luptă să îndeplinească planul. E un an mai greu, de excepție, când criza mondială de materie primă îl afectează direct. Dar se bazează pe îndelungata sa experiență de

luptător ne-nfricat. De 40 de ani doar a făcut planul şi încă în condiţii când se strecurau printre ei sabotorii. Dar azi, când sabotajul e abolit, interzis, e o pasăre cântătoare?! Nici nu vrea să audă! Care e problema? Materia primă? Păi, oamenii lui or s-o scoată şi din piatră seacă! E criză mai ales de cochilii, carapace şi ceva plante exotice, materia primă cea mai importantă, dar s-or descurca ei, că doar nisip este, încă mai este, şi dacă n-o mai fi, or procura din deşertul Golan, rezervaţia lor secretă.

O să dovedească din nou cât e de inspirat, ce dezvoltat spirit de iniţiativă are. Păi ce nu face el pentru sfânta Bicefalia cu care şi-a identificat viaţa? Doar Bicefalia e creaţia lui! Încă de la înfiinţare se află în fruntea ei, el şi apoi familia lui, cu mic cu mare, cu fraţi, surori, veri şi verişoare, copii şi nepoţi, căţei şi purcei! Or asta îi dă seva puterii, îl face să semene cu codrul, să fie „veşnic tânăr"! Şi aşa şi arată. Stejar, nu alta. Cine a spus că în sâmburele de ghindă se află stejarul întreg, a fost un mare poet. Nu mai ţine minte cine a spus asta, poate să o fi spus chiar el, că doar în toată activitatea lui s-a manifestat ca un poet, adică a pus în practică această ide! El a fost sâmburele de ghindă al Bicefaliei şi azi uite ce stejar falnic a ajuns! Cine îl priveşte cum arată, cu părul negru, ondulat, şi ochii negri ca în tinereţe, vede în el etalonul ne-mbătrânirii, al celui care sfidează timpul!

„Cu un așa etalon", cum spune tovarășul Roses, te simți mândru, e o onoare să-l însoțești în călătoriile lui, să primești sau să faci vizite! „Dacă el e tânăr și Bicefalia e tânără!" Asta e deviza lor. Când vine câte o delegație să viziteze zona, să facă noi contracte, ți-e milă de membrii ei când ajung față în față cu el, care, prin puterea ce o iradiază din adâncul privirilor sale, eclipsează pe oricine și orice! Ce contează că e scund? A venit odată o delegație din Suedia, cu băieți unul și unul, aleși pe sprânceană, de doi metri, dar prezența lui ca de star american a fost atunci atât de iradiantă, de copleșitoare, încât el părea de doi metri, iar ei niște bieți pitici, acolo!

Să fie poate și șapca un argument, șapca lui specială, de formă bicefală, care îi dă o dimensiune aparte, având funcția ramei pentru un peisaj, care face tabloul nemărginit!? A angajat un croitor la Bicefal-exim, sediul lui central, anume pentru treaba asta. Și nu e zi să nu-l vezi cu altă șapcă. Poate că aici stă secretul iluziei pe care o produce ființa lui în privința lipsei de măsură și a tinereții! El nu are măsură și nici vârstă, atât e de incomensurabil. Or pecetea asta o pune clar pe tot ce face. Bicefal-exim-ul însuși pare incomensurabil. Păi cum se explică faptul că, deși există lipsuri în visterie și în aprovizionare, totuși Bicefalia rezistă?! De ani și ani rezistă și toată lumea e mulțumită, hrănită,

plimbată, bine plătită, chiar şi întreţinătorii, cum sînt eu sau Vuc sau Hadrianus, cei care adică întreţinem, fie şi cu forţa, buna dispoziţie a salariaţilor, optimismul lor neabătut şi netulburat.

Şi nimeni nu se îndoieşte că această prosperitate generală se datorează talentului său organizatoric. Degeaba râdeţi! Când organizează el ceva, se alege praful. Or, asta e esenţial pentru noi toţi întrucât praful e raţiunea de a fi a Bicefaliei, baza materiei sale prime. Or, el are rarul talent să scoată praf din orice. Organizează atât de bine totul încât nimeni nu se mai înţelege cu nimeni, condiţie *sine qua non* pentru bunul mers al colectivului, fiindcă doar prin haos se poate păstra echilibrul între diferite compartimente aflate, prin natura misiunilor lor speciale, într-un necontenit conflict, într-o ne-ntreruptă „concurenţă neloială", cum ar spune americanii, într-o permanentă stare de alertă, de rotire. Această capacitate a lui ieşită din comun de a crea haos din orice (el îi zice „Acţiunea rotitorie"), mai poate fi numită capacitatea de *a face totul* în aşa fel încât nu mai ştii cine mai e producător, cine sortator, cine degustător, cine ambalator, cine monteur, cine cărător, cine inventator, cine colorator, care-i albă şi care-i neagră. *A face totul* înseamnă a le face pe toate una cu pământul sau a le face pe toate o apă

și-un pământ. Or acest lucru nu-i accesibil decât Demiurgilor, mai exact, Demiurgului. Și el pentru Bicefalia e însuși Demicefalul primordial, motorul tuturor rotirilor noastre!...

— De ce nu-i zici, dom'le, Balaurul prim?! Zi-i, dom'le, pe nume și gata!, strigă unul din băieți, dar Ian îl făcu să tacă („taci, bă, că ești prost!").

Și iată că într-o noapte, continuă Pete', acestui Demicefalus sau cum i se mai spunea în vechime, Om, Rege și Zeu, i se întâmplă ceva neobișnuit: visează! Da, acest lucru e ceva neobișnuit în viața lui. Fiindcă nu ținea minte să mai fi visat vreodată. Poate în copilărie, în fașă, să mai fi comis așa ceva. Dar asta e ca și cum n-ar fi visat niciodată. Știe însă că visul e cel mai mare dușman al unei conduceri înțelepte și de aceea și-a reprimat întotdeauna orice pornire spre visare. Vorbele fidelilor spun chiar că și-ar fi făcut o operație specială în acest sens. Da, și-a operat organul visării. A fost prevăzător și și-a tăiat de la rădăcină această slăbiciune, cea mai periculoasă slăbiciune omenească. Așa se explică secretul longevității puterii sale, al mișcării rapide a brațului și mai ales elanul lui oratoric. S-a calculat că are un debit verbal care depășește debitul pe secundă al fluviului Mississippi. Zilnic le ține subalternilor o cuvântare. Și culmea e că, deși nu folosește decît 40 de cuvinte, reușește o combinare așa de măiastră a vorbelor încât chiar

şi fidelii, şi mai ales ea, Fideaua, sînt surprinşi, uluiţi, de „originalitatea" fiecărei noi cuvântări.

Are marea artă de a spune acelaşi lucru în nenumărate feluri, or asta e tot una cu a afirma că are marea artă de a nu spune nimic. De aceea şi este el atât de iubit şi respectat, atât de slăvit şi omenit. Cel mai iubit şi cel mai omenit dintre pământeni, căci nu există dată când trebuie să vină distribuitorii la el, şi vin de pretutindeni, în interes de serviciu vin, şi să nu-i aducă în dar, în semn de aleasă preţuire, cele mai bune plante exotice din zonă, ca să-şi prepare ceaiuri de tot felul (ceaiul e mâncarea lui preferată, singura, de altfel, dovadă că şi fizionomia sa, ochii mai ales, au căpătat cu timpul o formă asiatică). Ceaiuri, deci, prin care îşi întreţine sănătatea şi tinereţea veşnică, virilitatea şi culoarea părului ca pana corbului, iluzionând astfel pe toată lumea, inclusiv pe superiorii de la Mos-Centru, motiv pentru care nu au luat încă nici o hotărâre cu privire la pensionarea lui. Din teamă probabil pentru renumele de care se bucură printre sortatorii din Sud-Vest! Şi asta spre imensa bucurie a marii lui familii, care gândeşte sincron în felul următor: *„Dacă el rămâne, rămânem şi noi, dacă el e tânăr, sîntem tineri şi noi, dacă scaunul lui nu se clatină, nu se clatină nici scaunul nostru, dacă el e o părticică din materia aleasă a cosmosului, şi noi sîntem o părticică din el, în fine, dacă el nu visează, nici noi nu visăm!"*

Așadar, visul e interzis la Bicefal-exim. Dacă lor, tuturor distribuitorilor, le merge bine fiindcă el nu visează, dacă toată prosperitatea lor se trage de aici, de ce ar visa ei, de ce ar lua-o pe o pantă greșită și și-ar semna singuri condamnarea la faliment, adică la moarte!? Căci pe vremuri, pe vremea sabotajelor, s-au mai văzut cazuri. Se întâmpla să mai viseze câte unul și-l punea dracu' să vină și să-și spună visul în colectiv. El afla și îl zbura cât ai zice pește. Cu timpul s-a ajuns la o nivelare deplină: nimeni nu a mai visat, nimeni nu-și mai aducea aminte că a mai visat vreodată.

— Băi, e dat dracului Pete ăsta!, făcu admirativ unul din aceiași *băieți de bani gata.*

Da, și în noaptea asta blestemată — reluă Pete după ce trase o înghițitură de whisky —, acest stejar cu somnul de beton visează. Nu știe cum se visează, așa cum unii ajung la bătrânețe fără să știe ce-i durerea de dinți. Și descoperă că visul doare, că e dureros. Își dă seama de asta pe loc, căci se scoală în miez de noapte urlând. Dar nelipsita lui tovarășă de viață e acolo, se află, cum s-ar spune, la post. Doar ea este, întâi din umbră, apoi tot mai din lumină, călăuza, sfătuitorul, beneficiarul lui cel mai apropiat. S-a purtat întotdeauna atât de mănos cu el încât toți distribuitorii o dau de exemplu soțiilor lor.

— Vedeți, le spun adesea ei, cum se poartă cu el, ca o mamă, și el parcă ar fi un copil bolnav.

. Iar copiilor lor, pe care-i pregătesc la şcolile speciale de *scandatori* (un cuvânt inventat de el: „Aduceţi-mi scandatori între 1,40 m şi 1,45 m!"), le adaugă:

— Luaţi aminte, ea e mama voastră, a tuturor, purtaţi-vă cu mămicile voastre aşa cum v-aţi purta cu ea, fiindcă fiecare din voi poate să fie mâine un El, aşa cum bine zicea Napoleon că în raniţa fiecărui soldat stă un baston de general!

Tovarăşa de viaţă, de unde se trage şi cuvântul Bicefalus, e deci la post, aşa cum a fost mereu în toţi aceşti ani de glorie ai Bicefaliei, zonă fără egal, renumită prin efortul urinal pe care-l face ca să producă cochilii şi alte cochiledonate căutate cu lumânarea la export. Cei mai fideli au judecat mereu aşa:

„Dacă stăm strâmb şi judecăm drept nu putem să nu recunoaştem că meritele lui sînt ale ei şi meritele ei sînt ale lui, că dacă el e etalon şi ea e etalon; că, prin urmare, avem de-a face cu o pereche etalon. Asta e perechea ideală de care vorbea Platon, dar care, în persoana lor, şi spre fericirea noastră că tocmai la noi s-a întâmplat o asemenea minune, e perechea reală. Idealul a devenit, aşadar, real. Altfel spus, ea e sosia lui şi el sosia ei. O sosie bărbat s-a mai văzut, dar o sosie soţie nu".

Bucuria fidelilor şi a distribuitorilor, a acestor activişti specializaţi în activităţi bicefale, a fost şi

este nemărginită ori de câte ori se gândesc cine-i reprezintă. Le radiază și lor ființa când știu că perechea etalon nu-i va face niciodată de rușine și că totul cu ei e în siguranță, când știu că perechea-mumă se deplasează odată cu perechea-tată, că ea degustă odată cu el moluștele de la târgurile internaționale și că uneori le degustă singură. La Bicefaloi, de pildă, unde l-a însoțit de 147 de ori, ea este considerată specialista mondială numărul unu, dovadă că aici a primit și titlul de „doctor dezgustător". Ba chiar ea, perechea mumă, a inventat din polimeri și un melc în formă de omuleț sau omuleață, ceva între Gopo și Catrinel, căci nu are sex, oricum, ceva foarte căutat, și o mare parte din exportul Bicefaliei se realizează cu acest produs. A ajuns la el, studiind ani îndelungați spirala melcului și a descoperit că melcul visează prin spirala lui, că prin forma asta spiralată el seamănă cu galaxia și că, deci, trebuie oprită evoluția lui, care amenința să-i molipsească pe îngrijitori și sortatori. De când ea a revoluționat structura genetică a melcului, perechea-tată o adoră. Mai mult, i-a dat în secret puteri nelimitate în a depista orice formă de vis din Bicefalia, fie că s-ar manifesta la moluște, fie la funcționari.

— Ce te-ai fi făcut tu, îl întrerupse Ian, fără noi? De unde ai mai fi scos, dacă, să zicem, lucrai la „Europa liberă", cum probabil jinduiești

în intimitate, o asemenea imaginație bolnavă? Or, fără o boală ca asta nu există creație. Hai, mai trage un gît! O „țigară" nu vrei?!

Pete făcu din cap că „nu" și continuă:

Și-n acea noapte blestemată a țipătului lui din vis, ea se scoală și, îngrijorată, îl întreabă:

— Ce-i cu tine, Avante, împărate?

Așa-l alintă ea. De altfel, atât de mult fidelii i-au schimbat biografia încât nici numele, nici locul nașterii lui nu mai sînt ce erau. Chiar și ea le-a uitat, a vrut să le uite.

— Nu știu, Scoica mea (așa o alintă el), dar nu de moarte mă cutremur, ci de visul ei!

— Nu care cumva să-mi spui că ai visat?!

— Cred că ce mi s-a întâmplat mie adineaori, vis se cheamă!

— Vai, Avante, împărate, simt că leșin! (Și chiar leșină puțin).

— Vino-ți în fire, că nu mă răpune pe mine un vis, fie el și coșmăresc!

— Ai avut un vis adevărat, deci!?

— Da. Am visat că am primit un telefon de la Dobitocu, îl știi, care mi-a spus că la ședința la care a trebuit să lipsesc azi, adică ieri, când am fost plecat la Centru, s-a sculat Ilion și, profitînd de absența mea, a început să îndruge verzi și uscate, cum că se îndoiește că o să facem planul, planul real cică, nu cel formal, că și formal de-l vom face, ca în ceilalți ani, calitatea tot fictivă e,

că melcii bicefalici vor mirosi tot mai urât întrucât timpul de creștere va trebui iar accelerat și, prin urmare, vor începe să putrezească încă de vii!

— Păi pe Ilion l-ai ajutat, și cu schimbul de locuință, și cu apele, și cu plantarea de chiparoși, și cu atâtea și atâtea, ce mai vrea? Tot nu s-a potolit? Nu i-ai închis gura?! Ce mai vrea? Eu zic să-l chemi mâine, adică azi, la tine la birou și să-l potolești! Marginalizează-l! Ce mai vrea emanatul ăsta!? Că doar l-ai trimis și-n China la specializare! Mai trimite-l o dată! Și cât mai repede, cât n-au început încă alegerile! Despre asta n-a zis nimic?!

— Ba da! A zis. A zis, Dobitocu spunea, că trebuie să facem alegerile mai repede... și a lansat și o lozincă:

Grăbiți Progresu'
Că moare realesu'!

— Ăsta îți vrea moartea, Avante, împărate! Ia uite cu cine jucai tu tenis?! Ți-am zis că e periculos?! Dacă se scoală în ședința de alegeri și votează împotriva ta?!

— Mor!

— Cum să mori?!

— Am visat că așa s-au întâmplat lucrurile. După ce Dobitocu mi-a turnat tot, a doua zi

l-am chemat pe Ilion — şi i-am spus că trebuie să facem urgent un contract cu agurezii şi că-l trimit pe el! L-am trimis, am răsuflat uşurat, dar tocmai la şedinţa de alegeri a picat ca din cer!...

— Sau poate că nici n-a plecat, s-a prefăcut!... Şi a luat cuvântul?

— Da, şi a vorbit împotriva realegerii mele.

— Vai, Avante, împărate, mor!

— Eu am murit! *Eu* am murit, nu înţelegeţi?! Dacă am murit eu, morţi sînteţi şi voi! Şi morţi sînt cei muriţi!, cum spunea, nu mai ştiu cine spunea, cred că tot eu am spus-o şi pe asta!

— Da, dar tu ai murit în vis! Nu în realitate! Nici mort să nu mori în realitate, Avante, împărate!

— Las' pe mine, că ştiu acum ce am de făcut!

— Hai, culcă-te şi uită tot! Somnul e uitare!

Şi el îşi puse capul său luminat pe pernă, iar ea începu să-l mângâie pe braţul din care tot dădea, aşa cum făcea în fiecare seară, până ce perechea sa siameză adormi. Am zis „siameză", pentru că uneori ei îmi par ca vestiţii fraţi siamezi Chang şi Eng, care Eng spunea aşa: „Noi sîntem doi şi cu mine trei". Dar organul visării lui Chang Eng al nostru regenerează monstruos şi, iată, îl face să aibă un nou vis! Îl visează pe Ilion cum se transformă în fierăstrău şi cum se apucă să taie picioarele de la scaunul lui împărătesc, cu spătar înalt, pe care îl are la birou. El stă pe scaun,

acolo, la birou, şi scaunul se micşorează, se tot micşorează până ce capul lui luminat ajunge sub birou. Cineva bate la uşă. El îi zice: „Intră". Se întâmplă să fie un inspector de la Banca internaţională a moluştelor, care îl aude, dar nu-l vede. Şi speriindu-se ca de o fantomă, inspectorul începe să strige ca scos din minţi. Aşa cum începe să strige şi el acum. El strigă la inspector: „Ce ai, Mister, ce s-a întâmplat? Ce, nu mă vezi?!"

— Ce ai, Avante, împărate! face şi tovarăşa de mângâiere, care se scoală iar alarmată. Cu cine vorbeşti?!...

— Nu sînt o fantomă! Încă n-am murit! Uite-mă, sînt aici, pe tronul meu! Tronul meu e aici, încă nu s-a surpat!... Să vină Ilion la mine imediat!...

Delirează. Ea îi pune iute o compresă. Până în zori, el nu mai închide un ochi. Veghează. Când se face ora punctualităţii lui desăvârşite — nu a întârziat nici „ten past ten" minute în 40 de ani de conducere, depăşind toate recordurile punctualităţii — se scoală, se îmbracă, iese din vilă, maşina îl aşteaptă, ca de obicei, la scară şi se duce val-vârtej, urmat de turma fidelilor săi, la Bicefal-exim. Ca niciodată, i se pare că paznicul îi zâmbeşte unilateral (îl învăţase să zâmbească doar bicefalic, doar duplicitar). Semn rău, îşi zice, şi se miră că el poate gândi aşa! În viaţa lui n-a fost superstiţios. Dovadă maxima sa

preferată: „Eu nu sînt superstiţios, fiindcă asta poartă ghinion!“ Nu mai ţinea minte cine a spus-o. „Mai mult ca sigur că şi asta e creaţia mea!“ Intră în birou. Scaunul e acolo, întreg şi nevătămat. Răsuflă uşurat. Îi spune secretarei să-l cheme la el pe Ilion.

— Tovarăşe Ili... Ghini-on, îl ia el în primire de cum omul intră (venise într-un suflet), ce faci dumneata este i-nad-mi-si-bil! Dumneata creezi o situaţie im-po-si-bi-lă în jurul dumitale şi cum dumneata eşti salariatul nostru, creezi, implicit, o situaţie im-po-si-bi-lă în jurul instituţiei noastre! Şi ne aduci Ghini-on!

— Dar ce s-a întâmplat tovarăşe comandant suprem, nu înţeleg?!, spune Ilion cu glasul tremurând.

— Am primit sesizări şi din interior şi din afară că ai trimis o scrisoare, un raport, aşa ceva, la... Myalta.

— Tot nu înţeleg!

— Te faci că nu înţelegi, mă?!, strigă Avante, trecând deodată la „per tu“ şi la esenţă, luând-o adică pe limba sa de lemn obişnuit. Mă, eu te-am făcut om, eu te distrug! Au avut dreptate ăia pentru care ai lucrat mai înainte să te dea afară! Eu te-am angajat, te-am adunat de pe drumuri, te-am salvat şi te-am reabilitat şi acum tu ce faci, mă sapi?! Ce urmăreşti?! Ce nu-ţi convine?! Leafa ţi-am mărit-o de zece ori pînă acum! Ţi-am dat

până acum două județe în Bicefalia mă-tii! În străinătate te-am trimis. Ai copii, animalule! De ce nu-ți vezi de treabă?! Te distrug, mă, auzi, dacă nu-ți bagi coarnele ălea de bou în teacă! Ce te interesează pe tine dacă facem planul sau nu? De când gândești tu, mă, în locul meu?! Și calitatea, ce te privește pe tine calitatea, căcănarule!? Căcatule! Nu cumva ai început să visezi? Ai uitat că aici, cât timp trăiesc eu, visul e interzis!? Dacă se mai întâmplă o dată, ai zburat, e clar?! Te trimit la spălat budele, animalule, căcănarule, căcatule, ai înțeles? Ieși!

Băieții de bani gata au rămas înmărmuriți. Cineva oftă. Văzând atâta spaimă pe chipul băieților, Pete schimbă timpul povestirii și o luă mai domol.

Toată ziua i-a fost întoarsă pe dos. Abia aștepta să ajungă acasă și să se culce. După ce rămase, ca de obicei, ultimul în clădirea Bicefal-exim-ului, în afara ofițerilor de serviciu, și văzu că nu se mai ivește nici o problemă, că nu mai primește nici un fax, că nu mai sună nici un telefon, plecă spre casă. Îl bătu camaradereşte pe șofer pe umăr, ca pe vremea Legiunii (era șoferul lui credincios de peste 40 de ani), intră în vilă, mâncă ceva special și, renunțând la ceai, spre mirarea perechii siameze, ceru un pahar de vin de Bohotin, singura băutură pe care o mai agrea, și se culcă. Spera să doarmă buștean, ca întotdeauna. Dar, vai, natura nu mai

era cu el. Îl năpădi un nou vis. Se făcea că Ilion, cu zâmbetul lui ca de terorist arab, trăgea cu o armă sofisticată cu lunetă într-o ţintă pe care era desenat capul lui prealuminat. Şi gloanţele vipia, vâjâind buclucaş, îi intrau când în ochiul stâng, când în ochiul drept, când în nas, dar mai ales în frunte. Câteva „aşchii" i se înfipseseră în gingii, altele în lobul urechilor, parcă era proxenet. Observă că sângele care se scurgea uşurel era albastru. Rasă pură, intelectuală, nu ce scorniceau adversarii lui politici în frunte cu Ilion. Asta îl mai consolă puţin, căci le putea da peste bot ălora de la „Şopârliţa", care din ciubotar nu-l mai scoteau! Deci, se înşelase: el a crezut atunci când a interzis visul din Bicefalia; a crezut că visul spune întotdeauna adevărul, dar iată că visul ştie să şi mintă! Şi ce frumos minte! O!... O!...

Dar cel mai interesant era alt aspect al visului. Se făcea că Pola, o funcţionară băţoasă, mare mâncătoare de broaşte ţestoase, motiv pentru care întârzia întotdeauna la servici, profitând şi de faptul că într-o deplasare se lăsase mângâiată de el pe... ombilic (abia după ce trăgea la măsea trei păhărele de Bohotin, se încumeta la un asemenea gest, altfel o avea pe tovarăşa bicefală, ca o sfinxă, mereu înaintea ochilor), deci se făcea că Pola se furişează în birou la Ilion şi împreună pun la cale o anonimă, pe care o expediază la

Myalta. „Anonima, unde-i anonima! Puneți mâna pe anonimă!" începu să strige el în somn cât îl țineau bojocii. Perechea (mai mult ciumă, decât mumă) sări ca arsă, simțindu-se amenințată în condiția ei de sosie, și îi vorbi împăciuitorist:

— Ce ai, Chang-gum, împărate, ce-i cu tine, mamă?!

— Du-te jos, la cutia de scrisori, vezi, n-am primit o anonimă?!

— Ce?

— O anonimă!

Îl năpădiseră anonimele. Visul anonimelor! Noapte de noapte era tot mai năpădit de asemenea visuri rele. La Bicefal-exim începu să-i terorizeze până și pe cei mai fideli dintre fideli. Nimeni nu bănuia ce se întâmpla cu el. Nimeni nu visa că el visa. El nu transpunea realitatea în vise frumoase cum fac poeții, ci transpunea visele urâte în realitate. Visa o avalanșă de ședințe, ședințe măsluite și iar ședințe! Pe care le ținea din oră în oră! Își aduna fidelii și toată ziua din ședințe nu-i mai scotea! Sau intra din birou în birou și le trântea câte o cuvântare, așa cum ai trânti o plăcintă imaginară! Nu se gândea că pentru unii poate fi ca o balegă, că nu era, deci, pe gustul tuturor, căci el nu se îndoia că morala pe care le-o ținea, echivala cu meritele lui, de la care începea lumea, cu tot cu patriotismul său fără cusur, rezultând din bătaia pieptului cu

pumnul, vorba scribului său preferat, Vadimovici zis Rangă.

Din dușman al visului deveni peste noapte un campion al visului. Visa, visa în neștire. Organul visului se răzbuna pe toată inactivitatea lui de-o viață! Visa anonime. Visa apoi telegrame. Visa telexuri. O lume întreagă pe care o cultivase ani de-a rândul, căreia îi dăduse aproape gratuit, pe o nimica toată, produsele unicat ale Bicefaliei, apărea în voaluri *retro* în visele lui imperiale. Toată lumea îl felicita, îl aclama, îl eterniza.

— Du-te jos, la cutia de scrisori, vezi, n-am primit vreun telex, vreo invitație la vreun târg sau Congres internațional, vreo telegramă, vreo anonimă măcar, una cât de mică?!

De câteva ori sosia sa îi pusese un bilețel „anonim", cu un scris stângaci, debil. Dar ulciorul nu merge de multe ori la apă. În realitate cutia era goală. Înainte era plină de scrisori. Dar acum, se convinsese și singur... Începură să-i curgă lacrimi strop după strop. Era izolat. Era singur. Dar îi curgeau lacrimi. Era un progres. Căci nu credea că mai are putere să plângă. Însă lacrimile nu-l mai puteau consola. Unde erau vremurile de altădată când primea scrisori cu zecile și sutele de mii?! E drept că le arunca la coș, fără să le deschidă, într-un ritm infernal (nici femeile de serviciu nu făceau față!). Cutia goală era un semn rău. Semnul că deja lumea începea

să-l uite. Că-l aștepta pensionarea. Că deja era cu un picior în ea. Sau poate că era de mult pensionat și nu-și mai aducea aminte. „Important e că dau din mână! își spunea. Nimic nu contează în afară de asta. Și în groapă dacă aș fi, n-am să încetez să dau din mînă!" Deși, pentru cei care erau angajați în pariuri, nici acest amănunt nu mai conta.

Dar într-o zi, surpriză: coborî chiar el la cutia de scrisori și găsi înăuntru un glonț. Un glonț pe care erau gravate aceste litere: FÎSN. Își chemă experții, dar nimeni nu putu să-l lămurească ce semnificație aveau. Semn că lumea se schimbase. Nici chiar Centrul nu mai era Centru, nu mai era, deci, VITAL. Totul devenise precum o legendă pentru un legendar. Ca legenda lupului încolțit. Oare ce visează lupul când e încolțit? Visează Myalta?!

— Myau, hau, myau, hau!..., îi răspunseră deodată în cor *Băieții de bani gata.*

— Și cu asta, basta! La commedia finita.

— Oare?

LV

— Lica a murit!

Vestea le-a adus-o *băieților* într-o seară George, fiul Aristiței.

— A fost lovită de un cancer care a stafidit-o

atât de mult încât cei câţiva apropiaţi, care au mai condus-o pe ultimul drum, n-au mai recunoscut-o!

— Cine-i Lica? Care Lica?, făcură *băieţii* miraţi.

Şi vestitorul le explică:

— Lica Gheorghiu, actriţa... fiica lui Dej!

— A, da!, murmurară vreo câţiva.

Numai moartea le-a adus aminte de ea. Ian se cutremură. „Dacă şi cu noi o să se întâmple la fel?! Ne va uita lumea, toată lumea, şi când o să murim, o să se întrebe: Care Ian?... Ian Clauner!... A, da! A fost odată un Ian Clauner... Dar poate că nici n-a fost! Poate că peste mormântul unora dintre noi n-o să se pună nici o floare, nici o lespede, n-o să se scrie nici un cuvânt, nimic!..."

De același autor

DERUTĂ ÎN PARADIS (roman), Ed. Albatros, 1978

Miturile românești și arta filmului, Ed. Meridiane, 1979

PAZNIC LA TURNUL BABEL (roman), Ed. Eminescu, 1981

Perspectivele creației, Ed. Univers, 1982

Lumea modernă și cinematograful, Ed. Meridiane, 1984

RUDELE (roman), Ed. Eminescu, 1985

Literatură și cinematograf, Ed. Minerva, 1986

LUMEA FĂRĂ OGLINDĂ (roman), Ed. Albatros, 1990

FĂRĂ VIOLENȚĂ (comedie), Ed. Evenimentul, 1992

ÎNCOTRO? (roman), Ed. Porto Franco, 1993

Editurile ALCRIS şi CONI,
vă propun o multitudine de
variante prin care „EL şi „EA“
rezolvă în cel mai pur stil
„ROMANTIC“ nebănuitele căi
ale inimii şi vieţii.

COLECŢIA „EL ŞI EA"

1. Nelly — Tu eşti singura mea dragoste
2. Anne Neville — O soţie ideală
3. Andre D'Hotel — Viviane
4. Nora Roberts — Pentru un trandafir sălbatic...
5. Rosemary Carter — Fereşte-ţi inima
6. Lee Stafford — Castelul primei iubiri
7. Dorothy Cork — Fără regrete
8. Karen van dor Zee — Nopţi în Java
9. Penny Jordan — Captiva dorinţei
10. Ruth Clemence — Hoimărind pe dealuri
11. Mary Wibberley — Datorie de onoare

În pregătire:

12. Easie Summers — Primăvară în septembrie
13. Shirley Hart — Obsesia unei nopţi
14. Madeleine Ker — Doamna virtuoasă

COLECȚIA „ROMANTIC"

1. Jocelyn Halley — Printre gheţuri şi foc
2. Margaret Allan — Doctorul din Partridge Hill
3. Jeneth Murrey — Dubla bănuială
4. Charlotte Lamb — Pasiune interzisă
5. Jessica Steele — Un adăpost nesigur
6. Penny Jordan — Pedeapsă şi dragoste
7. Mary Wibberley — Întâlnirea
8. Tracy Sinclair — Vacanţă în Jamaica

În pregătire:

9. Rosemary Carter — Dacă întorci spatele trecutului
10. Penny Jordan — Femeie care urăşte bărbaţii
11. Lizbie Browne — Cei mai buni duşmani
12. Maureen Bronson — Pasărea de foc

Pentru eventualele comenzi difuzorii de stat și particulari pot telefona la:

618.43.57
675.40.59

Tiparul executat sub comanda nr. 30.204
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

O carte zguduitoare despre violuri, crime şi dezmăţul din vârful piramidei comuniste. O galerie de portrete ale unor cunoscuţi „artişti de curte“ care întreţineau buna dispoziţie a puternicilor zilei. O galerie de personaje cunoscute în care Nicu Ceauşescu, Jeanina Matei şi alţi cunoscuţi fac din roman o carte ce-şi respectă reclama de mai jos.

Elena, zisă şi Leana, îşi supraveghea cele trei odrasle cu rânduri duble şi triple de securişti. Ea tresărea buia să ştie tot ce se petrecea cu urmaşii ei la tron. Dacă nu ştia în orice moment unde se afla vreunul din copii, era foc. Câte belele i-a făcut Zoia? Câţi securişti au fost daţi afară pentru că „fata ei cea isteaţă“, mai isteaţă ca fata lui Roşu-împărat, reuşea să se ascundă şi să nu fie găsită zile la rând.

THE BEST

ISBN 973-95966-5-7

Preţ - 700 lei